

ஸக்கம்

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம்

மணிகைலைப் பிரசுரம்

ஏக்கம்

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர் :

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447,

4, தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 4342926.

தொலை நகல் : 044 - 4346082.

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	சு. ஏக்கம்
ஆசிரியர்	சு. ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்
மொழி	சு. தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	சு. 1997
பதிப்பு விபரம்	சு. முதல் பதிப்பு
உரிமை	சு. ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	சு. 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	சு. கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்ச எழுத்து அளவு	சு. 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	சு. 4 + 168 = 172

நூலின் விலை   சு. ரூ. **32.00**

அச்சிட்டோர்   சு. ஆகாஷ் பிரின்டர்ஸ்
சென்னை-4.

நூல் கட்டுமானம்   சு. தையல்

வெளியிட்டோர்   சு. மணிமேகலைப் பிரசுரம்,
சென்னை - 17.

சமர்ப்பணம்!

"சீதனக் கொடுமை, சாதிக் கொடுமை,
பிராந்திய வேறுபாடுகளால் அல்லல்படும்
எங்கள் தமிழ்ப் பெண்களுக்கு இந்தச்
சிறு கதைத் தொகுதி சமர்ப்பணமாகட்டும்."

வாழ்த்துரை

‘ஏக்கம்’ திருமதி ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியத்தின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி ஆகும். பல்வேறு அனுபவங்களை விவரிக்கும் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு கதையும் மனத்தைத் தொடும் ஏக்கங்களை, உணர்வுகளை அழகாகவும், சில சமயங்களில் மிகக் கச்சிதமாகவும் படம் பிடிக்கிறது.

சிறுகதை அனுபவக் கூறுகளிலிருந்து ஒன்றை மட்டும் தனியாக எடுத்துக்கொண்டு, அதன் மூலம் முழுமையைக் குறிப்பால் உணர்த்த முயல வேண்டும். இதனாலேயே சிறுகதையில் ஒருவித கச்சிதத் தன்மையும், ஒருமையும் தீவிரமும் இருக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. சிறுகதை எடுத்துக்கொள்ளும் அனுபவக் கூறு வெளிப்படுத்தும் கச்சிதத் தன்மையிலிருந்து இந்த ஒருமையும் தீவிரமும் புலனாகும். இதனையே கோட்பாடாக வைத்துக் கொண்டு ராஜேஸ்வரி அவர்களது சிறுகதைகளை நோக்குவது அவசியமாகிறது.

இச்சிறு கதைகளின் பொதுவான Theme அதாவது விவாதிக்கப்படும் சங்கதி இரண்டுவிதமாக வருகிறது. லண்டனை உறைவிடமாக ஏற்றுக்கொண்டுவிட்ட இலங்கை அகதிகளின் துன்பங்களும், ஏக்கங்களும் மற்றும் இலங்கையில் தங்கி இருப்பவர்களது பயங்களும், துயரங்களும், தியாகங்களும் என்று இரண்டு விதமாகப் பிரிந்து வரும். ‘மாமி’ போன்ற கதைகள் லண்டனில் ஆரம்பித்தாலும், இலங்கையில் இருந்த மாமிசை வாசகனுக்கு அறிமுகப்படுத்த முனையும்போது இலங்கை அனுபவங்களோடு இயைந்து தளம் மாறி விடுகின்றன. ‘சூன்யம்’ போன்ற கதைகளோ, இலங்கை வாழ்க்கையில் இருக்கும் சூன்யம் பற்றி, அங்கிருக்கும் மனிதர் மனங்களில் மண்டிக் கிடக்கும் சூன்யங்கள் பற்றி, மனித உறவுகளில் இருக்கும் சிக்கல்கள் பற்றி விவரிக்கின்றன.

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள பல சிறுகதைகள் பெண்ணின் சோகத்தைப் பலவிதங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றன. தனக்கு வரப்போகும் வரதட்சிணைச் சீதனத்தை வைத்துத்தான் தன் தங்கைகளைத் திருமணத்தை சிவராசா முடிக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்தவுடன் மிகுந்த மனவேதனையுடன் தன் காதலைத் தியாகம் செய்யும் புனிதம்; “ஏழைகள். சொர்க்கங்களுக்கு ஆசைப்படக் கூடாது; எங்களுக்கு உள்ளது அழுகையும் வேதனையும், சீதனமும் நகையுமில்ல” என்று காதலை மண்ணுக்குள் புதைத்துவிட்டு கன்னியாஸ்திரியாகப் போகும் பிலோமினா; ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டுக்குக் கூட தன் கணவனின் கையை எதிர்பார்க்க நேர்ந்ததினால் துயரங்களையும் தழும்புகளையும், கூடவே குழந்தைகளையும், சுமந்த மாமி; தன் கணவனின் மூன்று தமக்கைமார் திருமணம் செய்யாமல் இருந்த சமயம் தான் துரைராஜாவை மணமுடித்து வந்ததற்காக வெறுப்பையும் ஏச்சுக்களையும் வரவேற்பாகக் கண்டு குழந்தையையும் காய்ச்சலில் இழந்து, துன்யத்தினூடே துன்யத்தை எதிர் நோக்கி நிற்கும் மகேஸ், என்று இப்படிப் பல கதாபாத்திரங்கள் உள்ளத்தைத் தொட்டு சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றன.

பெண் உரிமையில் மிகுந்த ஈடுபாடும் நம்பிக்கையும் கொண்டவர் திருமதி ராஜேஸ்வரி அவர்கள். ஆனால் ‘பெண்’ என்ற வட்டத்தையும் அவரால் கடக்க முடிகிறது. இந்த வட்டத்தைக் கடந்து மனித உரிமைகளையும் மனித நேயம் தொலைந்து போனால் ஏற்படும் வெறுமையையும் விரக்தியையும் கூட இவரால் உணர்த்த முடிகிறது. லண்டன் போய்விட்டாலே பணக்காரர்கள் ஆகிவிடுவார்கள் என்ற போலி நம்பிக்கை களுடனும் எதிர்பார்ப்புகளுடனும் தாய் நாட்டில் வாழும் உறவினர் இருப்பதால், உதயகுமார் போன்றோர் பலி யாடுகளாக மாறி, பனியில் உறைந்து கிடக்கும் உலகின் நடுவே,

உள்ளேயும் வெளியேயும் ஓட்டைகள் நிறைந்த ஓவர்கோட்டுகளை அணிந்து கொண்டு நடமாட வேண்டியிருக்கிறது. 'தாய்ப்பாசம்' என்பதே பாலைக் கொடுத்ததனால் பணத்தை எதிர்பார்க்கும் வியாபாரமாக மாறி விட்டதா என்று நினைக்கத் தூண்டும் வகையில் உதயகுமாரின் தாயும் துரைராஜின் தாயும் நடந்து கொள்கின்றனர். இவர்களைப் போன்ற தாய்கள் ஏராளம் என்று ஒவ்வொரு கதையும் ஏதாவதொரு விதத்தில் உணர்த்துகிறது.

இனவாதம் பிடித்த ஆங்கிலேயர்கள் புனிதமான நர்சுத்தொழிலையும் தங்கள் வெறுப்பின் மூலம் கறை படிந்ததாக ஆக்கி விடுவார்களா? இனவாதம் பற்றி நம் ஆசிரியை எழுப்பும் கேள்விகள் பல உண்மையானவை; சிந்தனையைத் தூண்டுகவை. 'சிசுக் கொலைகளும் மனிதர்களும்' என்ற கதையில், வெள்ளை இனத்தின் பாரபட்சம் சிசுக் கொலை நடப்பதைத் தடுக்கவில்லை. 'மனித உரிமைகள்' என்ற கதையில், ஒரு பாவமும் அறியாத இரு வாலிபர்கள், இனவெறி பிடித்த வெள்ளையர்களால் தாக்கப்பட்டு, பழிசுமத்தப் பட்டு நிற்கும்போது மனித உரிமைகள் பற்றிய எந்த சிந்தனை யாருக்கம் ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் ருஷ்யாவில் வாழும் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளை ருஷிய அரசாங்கம் தடுக்கிறது என்பதற்காக மேற்கத்திய ஜனநாயக நாடுகள் கண்டனம் தெரிவிக்கின்றனவாம். மனித உரிமைகள் பற்றி மயக்க வாதங்கள் தாம் தொடர்கின்றன என்ற உண்மை ரஞ்சித்தின் கடைசித் தங்கைக்கு மட்டுமல்ல, நம்மில் பலருக்குக் கூட புரிவதில்லை.

இத்தகைய வேதனைகளும் ஏக்கங்களும் இவர்களது வாழ்வில் ஒரு அங்கமாக மாறிவிட்டன. ஆனால் இந்த வேதனைகளின் ஊடே சில பசுமையான அனுபவங்களும் உண்டு. குஷ்புவைத் தெய்வமாகக் கும்பிட்டு, மற்ற பெண்களை 'சாமான்' என்றும்

'சரக்கு' என்றும் 'கடையில் சாமானோட சாமானாய் நிற்கிற பெட்டையாகவும் பார்த்து, முருங்கை மரத்துக்கும் முந்தானை இருந்தால், எடுத்துப் பார்க்கத் தயங்காத தமிழன்' என்று ஆசிரியை விவரிக்கும் புண்ணியகோடி போன்றோருக்கு நடுவில்தான் பெண்களின் கஷ்டங்களை உணர்ந்து, அவர்களது ஏக்கங்களையும், பயங்களையும் போக்கத் தயாராய் இருக்கும் சம்பந்தன் போன்றோரும் இருக்கின்றனர். பேராசையும் சீதனவெறியும் பிடித்த தமிழ் மாப்பிள்ளைகளுக்கு நடுவே "பாசங்கள் விலை பேசப்பட்டு விட்டன. பகுத்தறிவு ஏலம் போடப்படுகிறது." ஆனாலும் சோமசுந்தரத்துடன் பணியாற்றும் செல்லத்துரை போன்றோர் தர்மங்களைத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டு வாழ்கின்றனர். ஐந்து லட்சம் சீதனம் தந்து விட்டதால் தன் கணவனையே வாங்கி விட்டதாக கீதா நினைத்துக் கொண்டிருக்க, நர்மதாவுடன் ஏற்பட்ட சந்திப்பினால், வீரியம் பெற்ற ஆண்மகனாக எழுந்து, பிறருக்காவும் வாழ வேண்டும் என்று துடிக்கும் மகாதேவன் போன்ற ஆண் கதாபாத்திரங்களும் இத்தொகுதியில் நம் கவனத்தை ஈர்க்கின்றனர்.

இதே பார்வைதான், பொறுப்புகளையும், உறவையும் ஏற்காமல் விலையுயர்ந்த உதட்டுச் சாயத்திற்கும் வறட்டுக் கௌரவத்திற்கும் தன் வாழ்வை விலைபேசி, தன் குழந்தைகளின் எதிர்காலம் பற்றிச் சிறிதும் யோசிக்காமல் விவாகரத்து வரை போக அந்தா போன்றவர்களைத் தூண்டுகிறது. இக்கதையின் கடைசியில் வரும் வரிகள் பொருள் பொதிந்தவை; 'நாங்கள் எங்கள் உடம்பை நேசிப்பதில்லை. கணவனை, குழந்தையை, குடும்பத்தை நேசிக்கிறோம்' பூகமாக அன்பு என்பது இருமனங்களை மட்டுமல்ல, ஒரு குடும்பத்தை, ஒரு சமூகத்தை, ஒரு நாட்டை, ஏன் இந்த உலகத்தையே ஒன்று சேர்க்க உதவும் என்பதை மிக அருமையாக உணர்த்துகிறார் ராஜேஸ்வரி.

இவரது எழுத்தில் பல இடங்களில் கவிதை எட்டிப் பார்க்கிறது. இத்தொகுதியில் வரும் இரண்டாவது கதையான 'சின்னச் சின்ன ஆசை' கவிதையாக மிளிர்கிறது. 'மைகேல் ஆன்ஐலோவின் ஓவியத்தின் சாயலில் மைதிலியின் முகம். மிகமிக ரம்மியமான இதழ்கள் அவளுக்கு. 'சிவப்பு ரோசா இதழ்களை வெட்டி ஒட்டிய அழகு' இத்தனை அழகுடன், நிமிர்ந்த நடையும் நேர் கொண்ட பார்வையும் கொண்டு பாரதியின் புதுமைப் பெண்ணான மைதிலியுடன் பழகத் துவங்கியபின் பேராசிரியர் ஹாமில்டன் தனக்கும் இந்தப் பெண்ணுக்கும் இருபது வருட வித்தியாசமிருப்பதை மறந்து போகிறார். அவளோடு பழகுவது, ரவிசங்கரின் சிதார் இசையைக் கேட்பது போல் இருக்கிறது; அவளோடு சிரிக்கும்போது உலகமே தன்னோடு சேர்ந்து மகிழ்வது போல் இருக்கிறதாம் நம் பேராசிரியருக்கு, காதல் என்பது வயதின் நியதியாக இருந்தாலும் ஒரு பசுமையையும் குளுமையையும் கொண்டு வரும். ஆனாலும் இந்தக் காதல் சாகாவரம் பெற்று இருக்க வேண்டும் என்பது கனவாகவே தான் இருக்கும் என்பதைப் பேராசிரியர் புரிந்து கொள்கிறார். மைதிலிக்கு அவர் 'பேராசிரியர்' என்ற நிலையிலிருந்து, 'ஜெரமி' ஆகிறார்.

தன் உணர்வுகளை மைதிலி 'நான் உன்னை மிகவும் விரும்புகிறேன் என்று வெளிப்படுத்தியபோது, நாற்பத்தைந்து வயது இன்டலெக்சவலைத் தனது இருப்பதைந்து வயது அனுபவத்துக்குள் சிறைபிடித்து விடுகிறாள். ஆனாலும் இது தொடர முடியாது. சிறுகதையாக மாறிவிடுகிறது. சம்பந்தனின் கம்பீரமான ஆண்மைக்குள் மைதிலியின் பெண்மை மலருமா அல்லது பொசுங்குமா? இட்டிலிக்கும் தோசைக்கும் நடுவே ஒரு உயிருள்ள அறிவுள்ள பெண் இனங்கண்டு கொள்ளப்படுவாளா? அன்பில் வளரும் உறவுகள் தாம்

உண்மையான உறவுகள் என்று புரிந்தும தன் அன்பே ஒரு தடையாக மாறிவிடுமோ என்ற அச்சத்தில், இருட்டினூடே, வெளிநாட்டில் விடுதலையைத் தேடி' பேராசிரியர் போகும்பொழுது தாயின் மனம் உணரப் போவது விடுதலையா அல்லது வெறுமையா? பலகேள்விகள் பொதிந்து கிடக்கின்றன இச்சிறு கதைக்குள்.

ஆங்காங்கே பல வரிகள் கவிதை இன்பம் சொட்டச் சொட்ட. "இவர் மனத்தின் சூட்டுக்கு யார் பன்னீர் தெளிக்கப் போகிறார்கள்?" "தூரத்துச் சந்தனக் காடுகள் வெறும் சுடுகாடுகள். என்பதை அவர் உணரவில்லை." 'மனித நேயம் அடையாளத்தை இழந்து அவமதிப்பை வாழ்க்கையாக்கிக் கொண்டு விட்டதே. 'மனிதன் உண்டாக்கிய 'கடவுளை' மீறிக் கடவுள் என்ன செய்துவிட முடியும்?' இப்படிப் பல முத்துக்கள் தேடத் தேடக் குறையாமல்.

சிறுகதைக்கு மிகவும் முக்கியமான ஒருமையும் தீவிரமும் சில கதைகளில் மட்டுமே பளிச்சிடுகின்றன. 'The Party' 'மனித உரிமைகள்', 'ஒட்டைகள் விழுகின்றன', துன்யம் போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியத்தின் பலம் பாத்திரப் படைப்பில்; கதை கட்டுவதில் அல்ல, சில இடங்களில் அவரது நடையும், Spelling-ம் நிரடினாலும் தமிழ்நாட்டில் வரவேற்கப்பட வேண்டிய தொகுதிகளில் இச்சிறுகதைத் தொகுதியும் ஒன்று என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சீதாலக்ஷ்மி விஷ்வநாத்

என்னுரை

“**ஏ**க்கம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் கிட்ட இறுக்கத்தை வந்தவர்களை என்னால் எழுதப்பட்ட பல் சிறுகதைகள் அங்கீகரிக்கின்றன. இதில் வரும் சில கதைகள் எனக்குப் பல் பிரதிபலனையாக க்க கதைகளாகும்.

பெண்கள் ஒரு சமுதாயத்தின் கண்கள் என்று நாயப்பி போல்வா அந்த நடைமுறைப்படுத்தியிருந்தனரா என்று எனக்கு தெரியவில்லை.

குடும்பம் ஒரு கோயில் என்று நினைப்பவர்கள் அந்தக் குடும்ப அமைப்பை எப்படி உண்டாக்குகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. போல்வது ஒன்று செய்வது ஒன்று என்பது எல்லாச் சமுதாயத்தினர் தாவிருக்கிறது. ஆனாலும் எங்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் நடத்தப்படும் முறைகள் சில வேதனை தருவதாக இருக்கிறது. பெண்ணையாக தெய்வமாக எதிக்கும் எங்கள் கலாச்சாரத்தில் உண்மையின் பிரதிபலிப்புகள் எதிர்மறாக இருக்கின்றன.

கடந்த 25 வந்தவர்களை இருந்துவிட்டு அன்றாடம் சிறுகதைகள் எழுதவேண்டு ஆய்வித்து இதுவரைக்கும் 80 சிறுகதைகளுக்கு போல் எழுதிவிட்டேன்.

பெரும்பாலானவை எங்களைச் சுற்றியிருப்பவர்கள் பற்றி எழுதியவை. எனக்குத் தெரிந்த மனிதர்களின் கதைபற்றி பிறக்க கதைகள் இவை.

‘விட்டிட்டுச்சிகள்’ ஒரு இளம் பெண்ணின் வாழ்க்கை மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தில் அடிக் கப்படுகிறது என்பதைக் காட்டுகிறது.

மேற்கத்திய கலாச்சாரம் மிகவும் “கத்தாழ்வுள்ளது” இதில் ‘கத்தாழ்வு’ என்ற வார்த்தைக்கு ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஆக்கத் தெரிந்தபடி அத்தக்கவாடிப் படைத்துக் கொள்ளலாம்.

மனித வாழ்க்கையில் பரிபூரண சுதந்திரத்தை ஒருவரும் அனுபவிக்க முடியாது என்பது பொதுவான கருத்து. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தங்கள்

இப்படித்தான் வாய் நோய்க்குப் என்று திணைப்படிதே கதத்தி தாகத்தின்
புதல் புதித.

ஆனால் பதவியை மனிதர்கள் அப்படியும் வாய்த்து முடிந்து போக
முடியாது. அப்படி திணைத்தல் பரதாயக் காட்டுமடுகள் தண்டித்து விடும்.
மாயக் கோமடுகள் பரிமொங்கினிடும். சுற்றியிருக்கும் துர்நிலை ஏளனம்
மேயது விடும். இதுதான் இயல்பு.

இக்கதைகள் எல்லாம் வனது மற்ற எல்லாக் கதைகளையும் போல்
வளக்கத் தெரிந்த மனிதர்களைப் பற்றி எழுதியது.

கற்பனையற்ற கதைமய எழுதி ஒரு திட்டி போ. ஒரு மனிதனுடைய
தந்தோசத்திற்காக வனது தோத்த விலாக்க தான் விசும்பியிடில்லை. சில
கதைகள் சிலரைத் தித்திக்கப் பண்ணினால் அதுவே வனது நெற்றி என்று
திணைக்கிறேன்.

இன்றைய வினாவை வாய்க்கைப் பிரயணத்தில் இத்தக்கதைகள்
எல்லாம் என்னை சுற்றியிருக்கும் மனிதர்களைப் பற்றிய அணுபா
முத்திரைகள்.

இருபத்தைத்து வனது த்தில் எப்போதோ இருந்துவிட்டு எழுந்த
பொதுச்சுக்களின், எரிச்சலின், தந்தோசத்தின், தந்தவையின் பிரதிபலிப்புகள்
தான் இத்தக் கதைகள்.

வனது வாய்க்கைப் பொருள்மயும் போன்றவாக இருக்கிறார்கள். அவர்களின்
அறிவிரியங்கள் தோன்றாமலே இருக்கின்றன. ஆண்களிடமிருந்தும்
தோன்றாமலே அறிவிரியங்களை எதிர்பார்க்கிறேன்.

தன் மனித குரோத உணர்ச்சிகளால் ஒரு எழுத்தாளனை மட்டும் தட்டாமல்
ஒரு கருத்து தெரிவைய விமர்சனத்தை எதிர்பார்ப்பது எல்லா எழுத்தாளர்களின்
அவ்வாக இருக்கும் என்று புரையாக நம்புகிறேன். இத்தோசத்தியை
வெளியீடும் மனிதர்களைப் பிரகாசத்திற்கு வனது தன்றிகள்.

47, Norman Avenue,
London N22 5ES
1.1.98

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

பொருளடக்கம்

பக்க எண்

ஏக்கம்	9
சின்னச் சின்ன ஆசை	19
சிகக்கொலைகளும் மனிதர்களும்	37
ஒற்றைப் படகு	48
The Party	55
பிலோமினா	72
மாமி	84
மனித உரிமைகள்	95
ஓட்டைகள் விழுகின்றன!	105
குடும்பங்கள்	118
சூன்யம்	125
புண்ணியமூர்த்தி	137
விடியாத இரவுகள்	148

ஏக்கம்

சூரியன் மறையும் மனோரம்மியமான அழை. அவள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்தக் காட்சியின் அழகையோ அல்லது அவள் உடலைத் தழுவி ஓடும் தென்றலையோ, அல்லது கோல எழில் தவழும் “கோல்பேஸி”ன் அழகிய காட்சிகளையோ அவள் மனம் ரசிக்கவில்லை.

விழிகள் வெறும் சூனியத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாலும் மனம் மட்டும் ஆனையிறைவைத் தாண்டிப் போய் யாழ்பாணத்தின் ஒரு செம்மண் கிராமத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்தது.

“அறிவுகெட்ட ஜென்மங்கள். வருஷ கணக்காத் தெரிஞ்ச கதையை தெரியாதென்று நாடகம் போடுகினை. ஆட்டையும் மாட்டையும் விலைபேசி விக்கிறபோலை மனிசரையும் விக்க யோசிக்குதுகள். பிள்ளைப்பாசம் என்கிறதே வெறும் அநியாயமான பொய்.

“அவையின்ர சொல் கேளாட்டா நான் அவைக்கு மகள் இல்லையாம். அப்ப அவையின்ர பாசமெல்லாம் எங்க போகுமோ தெரியல்ல. அவையின்ற சொல்லைக் கேட்டு யாரை அவை பேசிக் கொண்டு வந்தாலும் நான் செய்து போடவேணுமாம். இல்லையெண்டா அவையின்ர

மானம் போகுமாம். என்ற மானம் மனச்சாட்சி எல்லாத்-
தையும் கல்லறையில் வைச்சுப்போட்டு அவையினர்
மானத்தைக் காப்பாத்த வேணுமாம்.”

“என்னப்பா, கோல்பேசுக்குப் போவோம் என்று
சொல்லிவிட்டு வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டி-
ருக்கிறீர்!”

காதைக் குடைந்துவிட்டு காற்றோடு கலக்கும் அந்த
வார்த்தைகள் அவளுக்கு எரிச்சலை உண்டாக்குகின்றன.
“ஏன் இப்படி கலகலக்கினம்?” காரணமில்லாமல் எரிந்து
விழ வேணும்போல் இருக்கிறது. சிநேகிதிகளின்
கேள்விக்குப் பதிலாகச் சிரிப்பொன்று அவள் அதரங்களிற்-
தவழ்கிறது.

தூரத்தே யாரோ தெரிந்த பெண் வருவது போல்
இருக்கிறது. உற்றுப் பார்த்தவள் திடுக்கிடுகிறாள்.
வந்தவள் அவளுடைய சிநேகிதி சுந்தரி. போன
மாதம்தான் தன் காதலன் தன்னை ஏமாற்றி
விட்டானென்று சொன்னாள். இப்போது!

அருகில் வந்த சுந்தரி, புனிதத்துக்கு தன்னுடன்
வந்திருப்பவனை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறாள்.
ஓராயிரம் கோணங்களில் உடம்பை நெளித்து வளைத்துப்
போலி நாணத்துடன் அவளி போடும் நாடகத்தைப்
பார்க்கப் புனிதத்திற்கு வாய்விட்டு சிரிக்க வேண்டும்
போலிருக்கிறது.

“என்ன போலி வாழ்க்கை! இப்படி ஒவ்வொரு
மாதத்துக்கு ஒருவனாகப் பார்த்து இன்பம் கொண்டாடும்
சுந்தரி போன்ற பெண்களுக்கும் வெறும் தசை
உணர்ச்சியையே பெரிதாக மதிக்கும் மிருகங்களுக்கும்
என்ன வித்தியாசம்!” என்று அவள் மனம் எண்ணியது.

“எனக்கெண்டு ஒரு ஜீவன், அவர் தரும் அன்பான பாசம் கலந்த இனிமையான பிணைப்புத்தான், எனக்குப் பெரிசு. வெறும் “பாஷனுக்” குப் புருஷன் பெண்சாதியாகக் கொண்டாடும் உறவை நான் கேவலமாகத்தான் நினைக்கின்றேன்.”

நினைவுப் படகு தரை தட்ட நெஞ்சம் நிறைந்த துயரோடு நடக்கிறாள் அவள். கையும் வாயும் கலகலக்க அவளுடைய சிநேகிதிகள் வருகிறார்கள்.

ஓடிக்கொண்டிருக்கிற பஸ்ஸில் “ஓ” என்ற வெறும் மனத்துடன் நின்றிருக்கிறாள் புனிதா. பக்கத்தில் ஒரு சோடி அழகாகச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அதைப் பார்த்து வேதனையோடு அவள் மனம் முனகிக் கொள்ளுகிறது. வேண்டாத நினைவுகள் அவளை விரட்டுகின்றன.

வெளியே பார்வையைச் செலுத்துகிறாள். பிரிடிஷ் நூல் நிலையத்துக்கு முன்னால் பஸ் நிற்கிறது. நெருஞ்சி முள் நெஞ்சை வருடுவதுபோலத் துயர நினைவுகள் வருகின்றன. வெறித்த விழிகளால் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறாள். அவள் நெஞ்சம் படபடக்கிறது. “சிவாவர மாட்டீர்களா?” என்று வாய் விட்டுக் கத்தவேண்டும் போல் இருக்கிறது.

பஸ் நிற்கிறது. சினேகிதிகள் இறங்குகிறார்கள். காலி வீதியில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் அந்த ஜன நெரிசலான பஸ்ஸில் அவள் சிலைபோல் இருக்கிறாள். விதவிதமான உடைகளுடன் பலதரப்பட்ட மனித இயந்திரங்கள் அவளை விசித்திரமாக பார்த்துவிட்டு அவசர அவசரமாக இறங்குகிறார்கள்.

அவளும் துணுக்குற்று இறங்குகிறாள். சினேகிதிகள் விடுதியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவளின் வேதனையான இதயத்தைப்போல வானத்தில் சுருமுகில்கள் சூழ்கின்றன.

விடுதிக்குப் போய்ச் சேர நன்றாக இருட்டிவிட்டது. கொழும்புப் பெண்கள் விடுதிகளின் சாதாரண காட்சியாக அங்கு ஆண்களும் பெண்களும் சோடி சோடியாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவளையறியாமல் அவளுடைய கண்கள் அந்த ஹாலின் இடது பக்க மூலையின் இரு கதிரைகளை உணர்ச்சி ததும்பப் பார்க்கின்றன.

ஒவ்வொரு நாளும் இதே நேரத்தில் ஓராயிரம் இன்ப நினைவுகளுடன் அந்த மூலையில் அவனுக்காகக் காத்திருந்ததெல்லாம் கனவாகி விட்டதா? அவை மரக் கதிரைகள்தாம். ஆனால் நேற்றுவரை அந்த இடது பக்க மூலையில் உள்ள இரு கதிரைகளுக்கும் உயிர் இருந்தது. உணர்ச்சி இருந்தது.

இன்று புனிதாவின் மனம்போல் வெறுமையாய், வேதனையின் சின்னங்களாய்க் காட்சியளிக்கின்றன. ஓடிப்போய் ஒரு கதிரையில் இருந்து அழவேண்டும் போல் இருக்கிறது அவளுக்கு.

அறையைத் திறந்தாள். யாருமில்லை. தனிமையில் வாய்விட்டு அழ நினைத்தவளுக்கு அந்தத் தனிமையே எரிச்சலாய் இருக்கிறது. அறை திறந்தபடியே இருளாய்க் கிடப்பதைப் பார்த்து ஆயா எட்டிப் பார்க்கிறாள்.

“மிஸ் பெனடிகற் கொயத கியே?” (மிஸ் பெனடிகற் எங்கே போனார்?) புனிதா ஆயாவைக் கேட்டாள்.

“எயா கிவ்வ நேத?” (அவர் சொல்லவில்லையா?)
“எயா கெதற கியா” (அவர் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டார்)

ஆயாவும் லைட் போடாமல் நின்று பேசுகிறாள்.

“ஹரி, மந் தன்னன்” (சரி, எனக்குத் தெரியாது) ஆயா போய்விட்டாள்.

தனிமை நெருப்பாய்ச் சுடுகிறது. மிஸ் பெனடிக்ற் அவளுடைய அறையில் வதிந்தாள். நேற்றிலிருந்து புனிதத்தின் மனநிலை சரியில்லாததால் மிஸ் பெனடிக் குடனும் பேசவில்லை.

அவள் இன்று அங்கு இல்லாததும் தெரியாது. இருளை வெறித்தபடி படுத்திருந்தாள் புனிதா. உடுத்திருந்த சாரியை மாற்ற வேண்டும் என நினைத்தவளின் கண்கள் கலங்குகின்றன.

“போன தீபாவளிக்குச் சிவராசா அளித்த சாரியிது. இப்போது சாரி மட்டும் எனக்குச் சொந்தம். தந்தவன் எனக்குச் சொந்தமில்லை.

“அறுந்த சனங்கள், பெத்த வீட்டிலேயே பிடிச்சுக் கழுத்த நெருக்கிச் சாக்காட்டியிருக்கலாம். மானத்தை வாங்குகிறேன் என்று இப்ப என்ற உயிர வாங்குதுகள். வெறும் போலி ஆடம்பரத்திற்காக என்ற வாழ்க்கையை அநியாயமாக்கிப் போட்டுதுகள். உதுகளுக்கு காசுதான் பெரிசு. சின்ன அண்ணைக்கும் அதுதான் பெரிசு.

“இவ்வளவு நாளும் எனக்காகத்தான் தானும் கல்யாணம் பண்ணாம இருக்கிற தெண்டல்லோ கதைச்சுக் கொண்டிருந்தார். இப்பதானே விளங்குது எல்லாரினர் சுயநலமும். மாத்துச் சடங்கொண்டு வந்திருக்காம். அதைச் செய்தா எனக்கு நல்ல மாப்பிளையும், அவருக்கு ஒரு காரும், பெரிய வீடும் கிடைக்குமாம். இதுக்காகத் தானே காத்திருந்தவர்?

“எனக்காக இருக்கிறவர் என்டால் சிவாவின்ர தங்கச்சிகளில் ஒண்டைச் செய்து போட்டு எனக்கு சிவாவைக் கலியாணம் செய்யலாம்தானே? எத்தினை தரம் சொன்னன்? அந்த ஏழைகளில் ஒண்டைச் செய்த புண்ணியமெண்டாலும் கிடைக்கும்தானே.”

அவளுடைய நினைவு கட்டறுந்த குதிரையாகப் பாய்கின்றது.

இப்போது நினைவு தடைப்படுகிறது. கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்கிறது.

“ஒங்களுக்கு அய்யா வந்தது” ஆயா அரைகுறைத் தமிழிற் பேசுகிறாள். புனிதத்துக்கு எரிச்சல் வருகிறது.

அண்ணா என்னத்துக்கு வந்திருப்பார் என்று அவளுக்குத் தெரியும். வேண்டா வெறுப்பாக வெளியே வருகிறாள். அண்ணாவின் முன்தலை வழக்கை விழுந்து விட்டது. வெளிச்சத்தில் அது பளபளக்கிறது. புனிதா வருவதைப் பார்த்ததும் தலையை தாழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார். விரல்கள் கதிரையின் கைப்பிடியைச் சுரண்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவள் மெதுவாக அமர்ந்தாள். அவர் மெல்லமாக அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“அம்மா கடிதம் போட்டிருக்கிறா” சின்ன அண்ணா அவளை ஆராய்ந்தபடியே சொன்னார்.

“உம்” எந்தவிதமான பாவமும் முகத்தில் இல்லை. “எனக்கும் கடிதம் போட்டவதானே. இப்ப கல்யாணத்துக்கு என்ன அவசரம்?” என்று எதிர்பார்த்தவருக்கு அவள் மறுமொழி திகைப்பூட்டியிருக்க வேண்டும். வழக்கையை தடவிக் கொண்டு சொன்னார் “பிறி

“போயாவுக்கு முதல் நாள் மெயில் ரெயிலில் வரச்சொல்லி எழுதியிருக்கிறா” என்று.

இருவருக்கும் மேலே பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. பேச நினைத்தால் பேசலாம். இருவரும் பிடிவாதமான மனநிலையோடு மௌனமாக இருந்தனர். மெதுவாகப் பார்க்கிறாள். சிவாவுடன் அவள் இருக்கும் அந்த இடது பக்க மூலைக் கதிரைகளில் பெரேராவும் பிரியாந்தியும் இருக்கின்றனர்.

“அவர் வரவில்லையா?” பெரேரா சைகை மூலம் கேட்கிறான். செயற்கையான சிரிப்புடன் அவள் “இல்லை” எனத் தலையாட்டுகிறாள்.

“சரி வாரன், பிறி போயாவுக்கு முதல் நாள் ஆயத்தமாய் இரு” தமயன் சொல்கிறார்.

பதிலை எதிர்பாராமல் செல்லும் தமயனைப் பார்த்த படி எழுந்து செல்கிறாள் புனிதா. மிஸ் பார்க்லெட் எதிர்ப் படுகிறாள். லிப்ஸ்டிக் பூசிய அதரங்களைச் சுளித்தபடி கேட்கிறாள். “சிவா டின்று கம் ருடே” (சிவா இன்று வரவில்லையா?) புனிதத்துக்கு நெஞ்சு நோவெடுத்து வலித்தது.

“இனி அந்த ஹாஸ்டலுக்கு வரமாட்டார். அந்த இரண்டு கதிரையையும் கேட்டால் அவை வாயிருந்தாற் சொல்லும் நேற்று என்ன நடந்தென்று. நாலு குமர் களினர் நல்வாழ்வுக்காக நாங்கள் இருவரும் எங்கள் இதயத்தை கல்லறையாக்கி எங்களினர் காதலை அதில் சமாதி வைத்துவிட்டோம்.”

“என்னப்பா இண்டைக்கு மூட் சரியில்ல” அளவுக்கு மீறின குலுக்கலுடன் சுந்தரி கேட்கிறாள். “தலையிடி” என்று சொல்லி எரிச்சலுடன் அறைக்குள் நுழைகிறாள் புனிதா.

இந்த நிமிஷம் வரை தன் வேதனை சிவாவைப் பிரிந்ததால் மட்டுமே இருப்பதாக நினைத்தாள். இப்போது ஒரு புதிய பிரச்சனை தலை நீட்டியது. சிவாவின் தொடர்பு அறுபட்டு விட்டது என்பதை அவர்கள் அறிந்தால் தன்னைப்பற்றி என்ன சொல்வார்கள்? “சுந்தரியைப் போல் ஒரு மாதத்துக்கு ஒருவன்... என்று சொல்வார்களாக்கும்.”

கற்பு, காதல், புனிதம் என்றெல்லாம் பொய் சொல்லி ஏமாற்றும் இந்தச் சமுதாய அமைப்பில் எந்த விதமான அர்த்தமிருப்பதாக அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

ஆயா சாப்பாட்டுக்குக் கூப்பிட்டாள். அவளுக்குப் பசிக்கவில்லை. “பெண்சனியர்” பெண்ணான புனிதத்துக்குப் பசிக்கவில்லை. சிவாவை நினைக்கக் கண்ணீர் வந்துவிட்டது.

சிவராசா—புனிதா இரண்டு பேரினதும் காதல் இரண்டு குடும்பத்துக்கும் தெரியும்.

இருவரும் கொழும்பில், கால்பேஸ்—கடற்கரையிலும், படமாளிகைகளிலும் காதற் சிட்டுகளாய்ப் பறந்தடித்ததும் தெரியும்.

புனிதா சிவராசாவைச் செய்தால் ஒரு சதமும் அவளுக்குக் கிடைக்காது. சிவராசாவின் தங்கைமாரின் வாழ்வு பாழாகும். அவர்களுக்குக் கொடுக்கச் சீதனம் தேவை. அதற்கு சிவராசாவின் திருமணத்தின் மூலம் கிடைக்கும் பணம் உதவியாக இருக்கும்.

இருவரும் தங்கள் வாழ்க்கையை மூன்றாம் பேர்வழியாய் இருந்து ஆராய்ந்தபோது எத்தனை வேதனையை மறைத்தார்கள். தியாகத்துக்காக அவர்கள் எத்தனை வேதனையை அனுபவிக்கிறார்கள்.

அவள் சொன்னாள், “நான் உங்களைக் கல்யாணம் செய்தால் ஒரு சதமும் கிடையாது. பின்னர் தங்கச்சிமாரை எப்படிக் கல்யாணம் செய்துக் கொடுப்பது? அவன் சோகத்துடன் அவளைப் பார்த்தான். வேதனை முகத்தில் இழையோடியது. “கடைசி வரையும் பொறுத்துப் பார்ப்பம்” என்றான்.

இந்த நம்பிக்கையையும் அற்றுப் போய் நேற்று அவள் மீண்டும் சொன்னாள். “எனக்காக இராமல் நீங்க நல்லாச் சீதனத்தோடே ஏதேனும் சம்பந்தம் வந்தால் செய்து போடுங்கோ” என்று.

“உனக்கு நம்பிக்கை துரோகம் செய்து நான் சீதனம் வாங்கிக் கல்யாணம் செய்வதா.”

அவளின் கண்கள் நிலத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. கைகள் ஒன்றை ஒன்று பிசைந்தன. உஷ்ணமான பெருமூச்சு அடிக்கடி வெளிவந்தது.

அவன் சொல்வதுபோல் களவாகத் திருமணம் செய்தால் நல்லது என்றுதான் நினைக்கிறாள். அவன் நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். நீரோடும் அவள் விழிகள் அவன் நெஞ்சைப் பிழிகிறது. ஆசைதீர அவளுடைய விரல்களைப் பிடிக்கிறான்.

அவன் நெஞ்சில் முகம் பதித்து அந்த ஆதரவான அணைப்பில் அழுது தீர்க்க வேண்டும்போல் இருக்கிறது. தாபம் வழியும் கண்களால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்றனர்.

உண்மையான, ஒரு புனிதமான, ஒரு ஆத்மீகமான அன்பின் சங்கமம் அந்தத் தாபமான உணர்ச்சிக் குவியலோடு தன் உறவை முறித்துக் கொண்டது.

“நீ கல்யாணம் செய்து நல்லாக இருந்தாற் போதும். நான் எனது தங்கச்சிமாருக்காகக் கல்யாணம் செய்யாமல் உனது நினைவோடு இருப்பேன்.” அவன் உணர்ச்சி மேலிட்டுக் கூறுகிறான். அவள் சிரிக்கிறாள் வேதனையுடன்.

அவன் பேசாமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். “நீங்கள் கெதியாக கல்யாணம் செய்யுங்கோ.”

கிணற்றுக் கட்டுக் கல்லின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு பக்கத்து வீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் புனிதம். வேலையைக் கைவிட்டு இப்போது வீட்டிலேயே இருக்கிறாள்.

அவளுக்குத்தான் முதலிற் கல்யாணம் பேசினார்கள். ஆனால் சம்பந்தம் சரியில்லாததால் குழம்பி விட்டது.

சிவராசாவுக்கு முந்தியே கல்யாணம் நடந்தேறி விட்டது. மேளக் கச்சேரியையும் கல்யாணத்தையும் அவள் அந்த வேலிப் “பொட்டு” வழியாகப் பார்த்தாள்.

அந்த வேலிப் பொட்டு ஒரு காலத்தில் சிவராசாவுடன் அதே கிணற்றுக் கட்டில் இருந்து காதல் செய்ய உதவியது.

இப்போது அதே வேலிப் பொட்டைப் புனிதா உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்த இரண்டு வீடுகளுக்கும் இடையில் இனி மதில் கட்ட வேணுமென்று வீட்டிற் பேசிக்கொள்ளுகின்றனர்.

மதில் கட்டாது விட்டால் ஒரு காலத்தில் புனிதாவின் மகனும் சிவாவின் மகனும் காதல் கொள்வார்கள் எனப் பயப்படுகிறார்களோ தெரியவில்லை.

புனிதம் தனக்குள் இப்படி யோசித்து ஏங்குகிறாள்.

சிந்தாமணி, 4-3-1971.

சின்னச் சின்ன ஆசை

மிஸ்டர் ஹமில்டன் வரண்டு கிடந்த தன் உதடுகளை நாக்கால் தடவிக் கொண்டார். இருதயம் அளவுக்கு மீறித் துடிப்பதாக ஒரு பிரமை, உண்மையாகவும் இருக்கலாம்.

தனக்கு முன்னால் நிறைந்து கிடக்கும் நோட்சுகளைப் பார்த்தார். மூன்றாம் வருட மாணவர்களின் கட்டுரைகள் அவை. அவர் அவைகளைப் பார்வையிட வேண்டும், திருத்த வேண்டும், அபிப்பிராயங்கள் எழுதவேண்டும். இந்தக் கட்டுரைகளில் எத்தனையோ மாணவர்களின் எதிர்காலம் தங்கியிருக்கலாம்.

“மைதிலியின் எதிர்காலம் உங்கள் கைகளிற் தானிருக்கிறது” இப்படித்தானே சம்பந்தன் சொல்லி விட்டுப் போகிறான்.

சம்பந்தன் என்ற அந்தத் தமிழ் இளைஞன் இந்த அரைக்குள் வந்ததும் அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததும் கனவில் நடந்தது போலிருக்கிறது.

சம்பந்தன்! மிஸ்டர் ஹமில்டனுக்குத் தமிழ்ப் பெயர்களை அழகாக உச்சரிக்கச் சொல்லிக் கொடுத்தவளே மைதிலிதானே. எப்போதோ ஒரு காலத்தில் இவர் இந்துக் கலாச்சாரத்தை—அல்லது இந்தியத் தத்துவத்தையறியும் ஆவலில் ஒருசில புத்தகங்களைத் தட்டிப் பார்த்திருக்கிறார். ஒரு சில புத்தகங்களைப் படித்துமிருக்கிறார்.

“மிஸ்டர் ஹமில்டன் உங்களுக்கு எங்கள் தத்துவத்தின் உண்மையான சிக்கல்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று உங்களை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. மைதிலியே குழம்பிப் போய் இருக்கிறாள். ஒரு இந்துப் பெண்ணாக வளர்க்கப்பட்டவள், இப்படியான சூழ்நிலையில் தன் பாதையைத் தவற விடுவதை அவளில் அக்கறையுள்ளவர்கள் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும் இல்லையா?”

எவ்வளவு கம்பீரமாகக் கேட்டுவிட்டுப் போய் விட்டான் அவன். “மைதிலியின் வாழ்க்கையில் உரிமையுள்ளவன் நான். அவள் தடுமாறுவதை நான் விரும்ப வில்லை.”

அப்படி அவன் நேரடியாகச் சொல்லியிருந்தால் சில வேளை இவர் திருப்திப்பட்டிருப்பாரா?

அல்லது “நீங்கள் அவளின் பேராசிரியர் அவற்றின் குழந்தைத்தனத்தைப் புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள்” என்று இவரைச் சம்பந்தன் ‘தூக்கி’ வைத்துப் பேசியிருந்தால் திருப்திப்பட்டிருப்பாரா?

“உங்கள் உறவு தூய்மையானது என்பதை நான் ஒரு நாளும் கேள்விக் குறியாக்கப் போவதில்லை” சம்பந்தன் இவரின் கண்களை உற்றுப் பார்த்துச் சொன்னபோது இவர் ஒரு கணம் நிலை குலைந்து போனார். எதை மனசில் வைத்துக் கொண்டு அவன் சொன்னான் என்று அவருக்குத் தெரியாததல்ல. தூய்மையான உறவுகள் என்றால் என்ன?

மிஸ்டர் ஹமில்டன் அவனிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கவில்லை. கேட்கத் தேவையில்லை. இவருக்கும் அவளுக்குமுள்ள உறவை இவன் புரிந்து கொள்ள முடியுமா? சம்பந்தன் மாதிரிச் சாதாரண ஒரு ஆண் மகனால் மைதிலியை உணரமுடியுமா? அவர் சம்பந்தன்

என்ற பெயரைச் சொல்லிப் பார்த்தார். மைதிலி இந்தப் பெயரைச் சொன்னபோது இந்தப் பேராசிரியரின் மனத்தில் எந்தவிதமான சலனமோ, மாற்றமோ ஏற்படவில்லை. ஆனால் அந்தப் பெயர் பதிந்துவிட்டது. சம்பந்தன் என்பது தமிழர்களுக்குள்ள பெயர்களில் குறுகிய பெயராக இருந்தது ஒரு காரணமாகவும் இருக்கலாம்!

சாதாரண உயரத்தைவிட அவன் மிகவும் உயர்ந்திருந்தான். ஹமில்டனுக்குத் தெரிந்த 'இந்தியர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் ஐந்தடி எட்டலங்குலத்துக்கு அப்பாற் போகாதவர்கள். இவன் கதவைத் தட்டியபோது இவர் நிமிர்ந்து பார்க்காமல் "கம் இன்" என்று சொன்ன போது அவன் கதவைத் திறந்தான்.

இவர் எழுதிக் கொண்டிருந்த விடயத்தை அப்படியே வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தார்.

ஒரு காலத்தில் மகாபாரதம் வாசித்ததும் அதில் வர்ணிக்கப்பட்ட அர்ச்சுனனும் சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. இவன் வந்ததும் மழையும் காற்றும் மௌனமாகிப் போய்விட்டதா? அவன் நடையிற்தான் எத்தனை கம்பீரம்! லண்டனில் கொஞ்ச நாட்களாக சரியான காற்றும் மழையும். வானம், அடிபட்ட தமிழ் மனைவி மாதிரிக் கசிந்து கொட்டி கண்ணீர் வடிப்பது போலிருந்தது. இவன் வந்தபோது வெளியில் மழைத்துளி ஓய்ந்திருந்தது.

எத்தனையோ நாட்களுக்குப்பின் இன்றைக்கு நல்ல வெயிலடித்தது. குளிர் காற்றுத்தான் என்றாலும் சூடாக்கிய அறையுள் இருந்துகொண்டு பதினாலாம் மாடி ஜன்னலுக்குள்ளால் லண்டனைப் பார்க்கும் போது அழகாகத்தானிருக்கிறது.

பெரிய கட்டிடத்தின் ஜன்னலால் கீழேயிருக்கும் சிறிய உலகத்தைப் பார்க்கும் ஒரு கர்வம் இங்கே வந்துவிட்டால் தானாக வரும்.

அவன் கதவைத் திறந்துகொண்டு நின்றான். இவருக்குப் பின்னால் மாலை வெயில் ஜன்னலில் ஓடிவந்து சம்பந்தனின் முகத்தில் தங்க நிறத்தைப் பூசிவிட்டது போலிருந்தது.

அழகாக வாரி விடப்பட்ட அவன் தலை மாலை வெயிலில் பளபளத்தது. காற்றுக் கலைபடாத தலைமயிர், அவன் காரில் வந்திருக்கலாம். இவன் ஒரு சட்டத்தரணியாக இருக்கலாம், 'ஸ்மார்ட்டாக' உடுத்திருந்தான். கண்களில் என்ன அம்புகளையா பொருத்தியிருக்கிறான்? அப்படியே இவர் கண்களுக்குள் பாய்ந்ததே. கேள்விகளை வாயால் கேட்ட முதல் கண்கள் சொரிந்து விட்டன.

“ஐயம் சொறி.....” அவன் கௌரவமாகத் தலை தாழ்த்தி மன்னிப்புக் கேட்டான்.

இவன் யார்? ஹமில்டன் குழம்பிக்கொண்டிருக்கும் போது அவன் தன் 'டை'யைச் சரிசெய்து கொண்டான். என்ன சொல்லப் போகிறான்? தன்னையறிமுகம் செய்த பின் கூர்மையாக இவரைப் பார்த்தான். “சொல்லாமற் கொள்ளாமல் வந்ததற்கு மிகவும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

அவன் குரல் அவனைப் போன்றே மிகவும் கம்பீரமானது. தயக்கமான மனிதர்களைப் பிடிக்காதவர் பேராசிரியர் ஹமில்டன். துணிவான மாணவர்களை அவருக்குப் பிடிக்கும்.

தர்மத்துக்கும், உண்மைக்கும், தேடலுக்கும், அறிவு வளர்ச்சிக்கும் தேவையானது துணிவு என்பது அவர் முடிவு.

மைதிலியிடம் துணியை மட்டுமா அவர் கண்டார்.

“இந்தியாவில் நடந்த கொடுமைகளுக்கெல்லாம் காரணங்களாக இருந்த பொல்லாதவர்களின் பெயராக இல்லாமல் உங்கள் பெயர் வித்தியாசமாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்”.

எத்தனை துணிச்சலாகச் சொன்னாள் மைதிலி. இவர் கேட்ட கேள்வி என்ன அவள் சொன்ன மறுமொழி என்ன? “ஏன் ஜேர்னலிசம் படிக்க ஆசைப்படுகிறாய்?”

இவர் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது இன்டர் வியூவுக்கு வந்திருந்த அவள் தனக்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருக்கும் மூன்று ஆங்கிலேயர்களையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

மைக்கல் ஆன்ஜலோ வரைந்த ஓவியத்தின் சாயல் அவள் முகம். ஒரு தேஜஸ், ஒரு கனிவு, தூய்மையான, துடிப்பான கண்கள். அவள் இதழ்கள் மிகமிக ரம்மியமானவை. சிவப்பு ரோசா இதழ்களை வெட்டி ஒட்டிய அழகு.

கேள்வி கேட்டவர்களில் ஒருத்தர் பேராசிரியர் ஹமில்டன். மற்றவர் பெண் பேராசிரியை, நீண்ட காலமாக பெண்ணினவாதத்தின் கருத்துக்களைப் பிரபலப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவள்.

அடுத்தவர் டிபார்ட்மெண்டின் அதிபர்.

ஜேர்னலிசம் படிக்க வருபவர்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலேய மாணவர்கள். கருப்பு மாணவர்களோ ஆசிய மாணவர்களோ ஜேர்னலிசம் படிக்க வருவது குறைவு. இவள் நிமிர்ந்த நடையும் நேரடியான பார்வையுடனும் இன்டர்வியூவுக்கு வந்து உட்கார்ந்தாள்.

“லண்டன் வந்த ஆசிரியர்கள் தங்கள் குழந்தைகள் எல்லாம் டொக்டராகவும் பாரிஸ்டராகவும் வரத்தான் ஆசைப்படுகிறார்கள். நான் ஜேர்னலிஸ்ட்டாக வர ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் எங்கள் தாய்நாடுகளைப் பற்றி நீங்கள் இதுவரையும் திரித்து, பொய்த்து, புலம்பி எழுதியதெல்லாம் படித்து அலுத்து விட்டது. என்னால் ஏதும் உண்மைகளை எழுத முடியுமா என்று பார்க்கிறேன்”.

இதுதான் மைதிலியின் பதில்!

பேராசிரியர் ஹமில்லனுக்கு அவரின் துணிச்சலான பதில் பிடித்துவிட்டது. இந்தக் கல்லூரிக்கு வந்து சேர எத்தனையோ பொய் சொல்லும் — சொல்லிய மாணவர்களைக் கண்டவர் அவர். இவள் வித்தியாசமானவள். வில்போல புருவம், விளையாடும் கண்கள், அழகிய இதழ்களுடன் தனக்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருக்கும் இந்த மைதிலி என்ற பெண்ணுக்கும் தனக்கும் இருபது வருட வித்தியாசமிருப்பதை அவர் மறந்து போனார்.

அவள் தொனியின் தெளிவும் முதிர்ச்சியும் அவரைக் கவர்ந்து விட்டது.

“இந்த கொலிச்சில் என்னென்ன இருக்கக்கூடாது என்று எதிர்பார்க்கிறாய்.”

இது ஒரு பொதுக் கேள்வி. ஆங்கிலேய மாணவர்கள் என்றால் அளவுக்கு மீறிய கட்டுப்பாடு இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு சில கறுப்பு மாணவர்கள் இனவாதம் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். சிலர் என்றால் “எங்களைக் கொடுமை செய்தவர்களின் பெயர்கள்

“உங்களுக்கில்லாமல் இருக்க வேண்டும்” என்று எதிர்பார்க்கிறேன்” என்றெல்லவா சொன்னாள்.

அது நடந்தது. அவள் இன்டர்வியூவுக்கு வந்தபோது ஜேர்ணலிஸம் படிக்கத் தெரிவு செய்யப்படுவாளோ இல்லையோ என்ற தயக்கம் அவளுக்கிருக்கவில்லை.

“அப்படி மறுமொழி சொல்ல உனக்கு எப்படித் துணிவு வந்தது” பேராசிரியர் இப்படிக்கேட்டபோது இன்டர்வியூ நடந்து இரண்டு வருடங்கள் முடிந்து விட்டன.

பேராசிரியர் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நடந்து விட்டன. அவர் மனைவி “நான் உன்னை விவாகரத்துச் செய்யப் போகிறேன்” என்று முணுமுணுப்பதைக் காதில் வாங்கத் துணிவில்லாமல் பின்னேரங்களை மாணவர்களின் கட்டுரைகளுடன் மாரடிக்க அவர் செலவழித்தபோது மைதிலி வந்து சேர்ந்தாள்.

“எனது இரண்டாவது வருட புரஜெக்ட் பற்றி உங்களுடன் பேசவேண்டும்” என்றபடி ஒருநாள் ஒல்லீசுக்கு வந்தாள்.

அன்று காலையில் கொலிச்சுக்கு வரும்போது உலகத்துப் பெண்களில் எல்லாம் கோபம் வரத்தக்கதாக அவள் மனைவி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

உன்னை விவாகரத்துச் செய்யப் போகிறேன் என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தவள் அன்று இரவு தனது ஆண் சினேகிதனுடன் அடுத்த அறையில் சுகம் அனுபவித்த உண்மையை அடுத்தநாள் காலை சாப்பாட்டுமேசையில் அவள் பிரஸ்தாபித்தபோது அவர் கூனிக் குறுகிப் போய்விட்டார்.

அவளுக்கு ஆண் சினேகிதன் இருந்தது தெரியும். அவன் தனது பக்கத்திலறையில் இன்னும் தன் மனைவியா

யிருப்பவளுடன் உறவு கொண்டிருந்தது தெரியாத அப்பாவித் தனம் அவர் ஆண்மையைச் சுண்டியது.

அன்று காலையில் உலகத்துப் பெண்களில் எல்லாம் கோபம் வந்தது. அவர் அவரின் மனைவியுடன் உறவு கொண்டு எத்தனையோ வருடங்களாகி விட்டன. குழந்தை குட்டிகள் ஒன்றுமில்லை. ஏன் ஒன்றாக இருக்கிறார்கள் என்று இருவரும் யோசிக்கவில்லை. ஏதோ வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். பழக்கதோசம் என்ற மாதிரிப் பழகிவிட்டது.

மனைவி தான் இன்னொரு ஆணுடன் சினேகிதமாக இருப்பதாகச் சொன்னபோது இவருக்குக் கோபம் வந்ததாக ஞாபகமில்லை.

அவள் ஒரே வீட்டில் அன்னியன் போலத் தெரிந்தாள். அவள் அவரின் ஆண் நண்பனை இரவு உடுப்புடன் காலைச் சாப்பாட்டு மேசையில் அறிமுகம் செய்தபோது இவளைக் கல்யாணம் செய்த ஞாபகம் சட்டென்று வந்தது.

யூனிவர்சிட்டியில் சந்தித்தார்கள். உறவு வந்தது. படுத்துக் கொண்டார்கள். பழக்கம் தொடர்ந்தது. படிப்பு முடிந்ததும் கல்யாணம் செய்து கொண்டார்கள்.

உறவு தளர்ந்தது.

படுக்கையறை தனிப்பட்டது.

இருவரும் ஒரு வீட்டில் தனி வாழ்வு வாழ்ந்தார்கள். ஆங்கிலேய படித்த வர்க்கம் மிகமிக நாகரீகமானது. உணர்ச்சிகளுக்கு அதிக இடமில்லை. (இருந்திருந்தால் உலகத்தில் அவர்களின் ஏகாதிபத்தியம் வந்திருக்குமா?)

அவர் குழப்பத்துடன் கொலிச்சில் பின்னேரத்தைச் செலவழிக்க முயன்றபோது இளவேனிற் காலத்தில் சிரித்தாடும் டவோர்டில் பூக்கள்மாதிரி மைதிலி இவர் ஒல்லீசில் நுழைந்தாள்.

இரண்டாவது வருட 'புரஜெக்ட்' பற்றிக் கதைக்க வருகிறாளாம்! மைதிலி இவர் எதிரே நின்றுருந்தாள். அவளை நேரே பார்த்தபோது உலகத்துப் பெண்களை எல்லாம் வெறுப்பது தவறு என்று பட்டது. இவளில் உலகத்தை மறக்கக் கொடுத்து வைத்தவன் யார் என்று கேள்வி தட்டியது.

இவளும் ஒரு காலத்தில் தன் மனைவி இன்று காலையிற் செய்ததுபோல் சாப்பாட்டு மேசையில் தன் காதலனைத் தன் கணவனுக்கு அறிமுகம் செய்வாளா?

இவள் மனித உணர்ச்சிகளை மதிக்கப் பழகுவாள். அவள் அசிங்கமாக நடப்பாள். அந்த நினைவே அருவரும் பாக இருந்தது.

அவர் தர்ம சங்கடத்துடன் எழும்பிக் கொண்டார். பதினாலாம் மாடிக்கடியில் தேம்ஸ் நதியில் ஒரு சிறு படகு மிக ஒய்யாரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கை ஒரு நதி, இந்த அழகிய இளம் பெண் இந்தச் சின்னப் படகாகப் பிரயாணம் செய்யப் போகிறார்கள். என்ன மாதிரியான திமிங்கிலங்கள் படகை அடிக்கக் காத்திருக்கின்றனவோ!

அவளோடு பழகுவது ரவிசங்கரின் சிதார் இசையைக் கேட்பது போலும், அவளோடு சிரிக்கும்போது உலகமே தன்னோடு சேர்ந்து மகிழ்வது போலும் தெரிவதாக அவர் உணர்ந்த போது பேராசிரியர் மிகப் பயந்துவிட்டார். அளவுக்கு மீறலாமா?

நாட்கள் இறகு கட்டியபோது அவர் மனம் படபடத்தது. அவள் மூன்றாவது வருடமாணவி. இந்த வருடம் படிப்பை முடிக்கப் போகிறாள்.

தான சம்பந்தன் என்ற வாலிபனை விரும்புவதாகவும் ஒருகாலத்தில் அவனைக் கல்யாணம் செய்யக் கொடுத்து வைத்தால் தான் சந்தோசப்படுவதாகவும் அவள் சொன்ன போது 'சம்பந்தன்' என்ற பெயர் அவர் மனதில் ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆனால் இவள் இன்னொருத்தன் உடமையாகத் துடிக்கிறாள் என்று தெரிந்தபோது துடித்து விட்டார். சரியான துணை இல்லை என்றால் இவள் எதிர்காலமென்னவாக இருக்கும்?

தென்றலுக்கு யாரும் சொந்தம் கொண்டாடலாமா? நடனமாடும் நதியை உடமையாக்கலாமா? மழலை மொழியிடம் இலக்கணம் கேட்கலாமா?

எத்தனை சின்ன ஆசைகள் இவை?

அசாதாரண துணிச்சலையும் அளவுக்கு மீறிய அழகையும் மற்றோர் மதிக்கும் அறிவையும் கொண்டவள் அடுப்படி ராணியாவதா? "சரியான உறவைத் தெரிவு செய்யாமல் உன் வாழ்க்கையை நாசமாக்கி விடா"த."

அவர் அப்படிச் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? நேற்றுத் தானே கணவனின் கொடுமை தாங்காமல் தன்னையும் தன் இரு குழந்தைகளையும் அழித்துக் கொண்ட இந்தியத் தாயைப் பற்றி லண்டன் பத்திரிகையில் வந்தது.

அவள் இவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

இவரின் கனிவு அவளுக்குப் புரிந்தது.

அவளுக்கு இருபத்தைந்து வயது. இவருக்கு நாற்பத்தைந்து. அவள் பார்வை வெட்டிப் பிடுங்கியது. “இவளும் என்னைப் போல் தோல்வியடையக் கூடாது” அவர் சொல்லிக் கொண்டார்.

உடைந்த மணவாழ்க்கை, எப்போதோ இருந்திருந்து வந்து இரவோடு முடிந்த உறவுகள் இதைவிட என்னத்தைக் கண்டார் வாழ்க்கையில்?

அப்போது இருவரும் நாஷனல் பிலிம் தியேட்டர் பக்கத்தால் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். தேம்ஸ் எண்ணெய் வழிந்த முகத்துடன் மெல்ல நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. இவள் கொஞ்ச நேரம் பேசவில்லை. கையில் வைத்திருந்த ‘ஒரேஞ் சாற்றைக் குடித்தாள்- ஏதோ தீவிர சிந்தனையில் அவள் ஆழ்ந்திருக்கிறாள் என்று முகம் சொல்லியது.

“கல்யாணம் என்பது சிறையா” அவள் கேள்வி குழந்தைத் தனமாக இருந்தது.

அவர் பெஞ்சில் உட்கார்ந்தார். எதிரே பிரித்தானியப் பாராளுமன்றம் பிரமாண்டமாகத் தெரிந்தது.

“சட்டங்கள் அங்கே சிறை பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன” அவர் எதிரே சுட்டிக் காட்டினார்.

“சம்பிரதாயங்கள், வழக்குகள், கலாச்சாரங்கள், பண்பாடுகள் என்பன உறவுகளைச் சிறை வைக்கின்றன. ஆனால் மனிதர்கள் உறவுகளைத் துறக்கவில்லையே.”

“காதல் பொய்யா” அவள் பார்வை இவரில் நிலைத்திருந்தது.

“வயதன் நியதி— வாழ்க்கையில் அனுபவிக்க வேண்டிய ஒரு விடயம். அதற்காக காதல் என்பது முழுக்க

முழுக்க சாகாவரம் பெற்று இருக்க வேண்டும் என்பது கனவு. ஏனென்றால் மனித உணர்வுகளும் உண்மைகளும் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன” அவர் சொன்னார்.

“நீங்கள் வித்தியாசமான மனிதர்” அவள் மெல்லமாக முணுமுணுத்தாள். சம்பந்தன் வெறும் ‘சாதாரண மானவனா?’

“நீயும்தான்” அவர் குறும்பாகச் சொன்னார்.

இருவரும் சிரித்துக் கொண்டார்கள். சொல்லாமற் சொல்லி பகிர்ந்து கொள்ளாத எத்தனையோ உண்மை இருவருக்குமிடையில். அதன்பின் உறவு, காதல், கல்யாணம் என்பன பற்றி அவர்கள் பேசிக் கொள்ளவில்லை. அதற்கு அவசியமும் இருக்கவில்லை.

அன்று ஒருநாள் Freud பற்றி எழுதப்பட்ட Hysteria என்ற நாடகம் பார்க்கப் போனார்கள்.

மைதிலி Freud ஜத் திட்டிக் கொண்டு வந்தாள்.

“மூன்றாம் நாடுகளில் சாப்பாடு இல்லாததுதான் பிரச்சினை. முதலாம் தர நாடுகளில் செக்ஸ் ஒரு பெரிய பிரச்சினை. ஆத்மீக பலமற்றவர்கள் மேலை நாட்டார்” மைதிலி பொரிந்து தள்ளினாள்.

“ஆத்மீக பலமும் தர்ம உணர்வுகளுமிருந்தால் ஏன் வெள்ளைக்காரர்கள் உலகத்தைக் கொள்ளையடிக்கிறார்கள்” ஹமில்டன் கேட்டார்.

அவளிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. ஸ்லோன் ஸ்குயார் பாதாள ரெயிலில் சரியான சன நெருக்கம். அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். அவள் மௌனமாக இவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் வீடு வடக்கு லண்டன். அவர் வீடு இரண்டு மைல் தூரம் தள்ளியிருந்தது.

பாதாள ரெயியில் வந்ததும் வீட்டுக்குப் போக அவள் பஸ் எடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னாள்.

“நான் கொண்டு விடுகிறேன் சம்மதம் என்றால் வரலாம்” அவள் மறுமொழியை அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஹமில்டன் நடந்தார். அவர் அவளின் பேராசிரியர். இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் அவர் அவளின் பேராசிரியராக இருக்கப் போவதில்லை. அவளுக்குப் பரீட்சை முடியப் போகிறது. இதுவரை அவள் ஜேர்னலிஸத்தின் படிப்பில் எழுதிய கட்டுரைகள் அபாரமானவை.

பரீட்சைக் கொமிட்டியின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றவை.

கார் வடக்கு லண்டனை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. “நான் உங்களை ஜெரமி என்று கூப்பிடலாமா?” அவள் குரல் கர கரத்துக் கேட்டது. அவரின் பெயர் ஜெரமி ஹமில்டன்.

அவர் காரின் வேகத்தைக் குறைத்தார். “நான் இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் உனது பேராசிரியரில்லையே, நான் உனது சினேகிதனாக இருக்கக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறேனா”

“ஆங்கிலேயர்களில் எனக்குக் கோபம் மற்றவர்கள் தத்துவத்தின் பரிபூர்ணத்தை அறியாமல் எல்லோரையும் கேவலமாக நடத்துகிறார்கள்” அவள் திடீரென்று இப்படிச் சொன்னாள்.

ஜெரமி காரைச் சட்டென்று நிறுத்தினார். ஏதோ விபத்தோ என்ற மாதிரியில் மைதிலி எட்டிப் பார்த்தாள். சிவப்பு லைட்டில் கார் நின்றது.

“நீ அப்படி நினைப்பதில் பிழையில்லை” அவர் மெல்லமாக முணுமுணுத்தார்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்.”

“சமயங்கள் எல்லாமே குரூரமானவை. தங்கள் தத்துவத்தைவிட மற்ற சமய தத்துவங்கள் தரம் குறைந்தன என்று நினைப்பவை. அப்படி நினைப்பது தர்மமா? அப்படியான சமய அடிப்படையில் வளர்ந்தவர்களுக்கு எந்த தத்துவத்தையும் பரிபூர்ணமாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. நாங்கள் சாதாரண மனிதர்கள். அற்றாடல்களுக்கும், கலாச்சாரக் கட்டுப்பாட்டுக்கும், சமயத் தத்துவங்களுக்குள்ளும் சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்கள் சிறையை விட்டு விலக தெளிந்த மனம் வேண்டும். இல்லை என்றால் பைத்தியம் என்று பட்டம் கிடைக்கும்.”

இவர் சொல்வதை ஆர்வமாக கேட்டுக் கொண்டு வந்தாள்.

“ஜெரமி நான் உன்னை ரொம்பவும் விரும்புகிறேன்” இப்படி அவர் சொல்லியது வெள்ளிக்கிழமை. இன்று திங்கட்கிழமை.

சம்பந்தன் வந்து போய்விட்டான்.

சம்பந்தன் மைதிலியின் அன்பன். இவனைக் கல்யாணம் செய்தால் ரொம்பவும் சந்தோசப்படுவேன் என்று சொன்னவள் நேற்றுச் சொன்னாளாம் தான்.

சம்பந்தனைக் கல்யாணம் செய்யப் போவதில்லை என்று சிறைகளுக்குள் தன்னை அர்ப்பணிக்கப் போவதில்லை என்று சொன்னாளாம்!

ஜெரமி ஹமில்டன் வெறுமையாய்த் தெரியும் முன் ஹோலை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

சம்பந்தன் ஊழித் தாண்டவம் ஆடிவிட்டுப் போய் விட்டானா?

உலகம் அழியும்போது இவன் ஊழித்தாண்டவம் ஆடியதை மைதிலி ஜெரமிக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

மைதிலி ஜெரமிக்குக் காட்டிய உலகம் வேறு.

ஹமில்டன் என்ற பேராசிரியனுக்கு அங்கே இடம் இல்லை. ஜெரமி என்ற மாணவன் மைதிலி என்று சாயிடம் அன்பைத் தெரிந்து கொண்டான் பண்பை உணர்ந்து கொண்டான். தூய்மையைப் பகிர்ந்து கொண்டான்.

என்றோ எப்போதோ உடல் பசிக்குப் படுத்தெழும்பிய ஞாபகங்களைக் கழுவித் தொலைக்க எத்தனையோ கோயில்கள் போகவேண்டும்.

ஜெரமி என்ற மாணவன் மைதிலி என்ற சக மாணவிக்குத் தன் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டான். அப்படித்தான் ஜெரமி ஹமில்டன் இதுவரைக்கும் நினைத்துக் கொண்டார்.

சம்பந்தன் வந்தான். கௌரவமாகச் சில கருத்துக்களைச் சொன்னான். அவனின் கம்பீரம் இவரைக் கவர்ந்தது. அவனின் கருத்துக்கள் இவரைக் கவர்ந்தன.

அதற்காக இவர் முழுவதையும் ஏற்றுக் கொண்டார் எனதில்லை, என்னென்று ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?

அவன் தன் கம்பீரமான தோற்றத்துக்குள் மறைத்துக் கொண்டு வந்தானே ஒரு நாகாஷணத்தை நேரடியாகக் கேட்டிருக்கலாம் உனக்கும் அவனுக்கும் காதலா என்று!

சம்பந்தன் கொடுத்து வைத்தவன்—இப்போதல்ல எப்போதாவது மைதிலி அவனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்!

அவன் வந்ததும் போனதும் கனவு போலத்தான் இருக்கிறது.

ஹமில்டன் எழுந்தார். உலகம் இருட்டிவிட்டது. தேம்ஸ் நதியில் லைட் போட்ட படகுகள் போகின்றன. உலகம் பதினான்காம் மாடி ஜன்னலுக்கப்பால் மிக மிகச் சிறியதாகத்தான் தெரிகிறது.

மைதிலி மிக மிகப் பெரியவள். தனது இருபத்தைந்து வயது அனுபவத்துக்குள் நாற்பத்து ஐந்து வயது இன்டலெக்சுவலைச் சிறைபிடித்துக்கொண்டவள்!

சம்பந்தன் வெற்றி பெறுவானா?

மைதிலிக்கு உலகம் தெரியும். வெல்லட்டுமே! ஜெரமி ஹமில்டன் முன்னால் குவிந்து கிடக்கும் கட்டுரைகளை ஒதுக்கி விட்டு எழுந்தார். இந்தக் கட்டுரைகளை வாசிக்கும் மனநிலை இப்போதில்லை.

சம்பந்தன் வந்துபோய் ஒருமணித்தியாலமிருக்கும். ஆனால் அவன் இன்னும் தனக்கு முன்னால் நிற்பது போலவும் கேள்விகள் கேட்பது போலவுமிருக்கிறது.

இவனின் கம்பீரமான ஆண்மைக்குள் மைதிலியின் பெண்மை அப்படியே பொசுங்கிப் போயிருக்கலாமே! இவன் ஏன் என்னிடம் ஓடி வந்தான்? எனது மைதிலிக்கு விடுதலை கொடுங்கள் என்றல்லவா மறைமுகமாகக் கேட்கிறான்.

ஜேரமி எழுந்து கொண்டார். உலகம் மிகவும் இருண்டு விட்டது. கொலிச்சில் எங்கேயோ சில வேளைகளில் ஏதோ சத்தம் கேட்கிறது. பின்னேரம் நின்று பிலிம் எடிட்டிங் செய்யும் மாணவர்களின் சந்தடியாக இருக்கலாம்.

ஜேர்னலிஸ்ட் டிப்பார்ட்மென்ட் பேயறைந்து கிடக்கிறது.

இந்த இடத்திற்கு இன்னும் சில மாதங்களில் மைதிலி வரமாட்டாள். அவளின் கேள்விகளுக்கு இவர் மறுமொழி சொல்லத் தேவையில்லை.

ஜேரமி தன் பேனையை எடுக்க முயன்றபோது கட்டுரைகளின் அடியில் மறைந்து கிடந்த அந்தக் கடிதம் தட்டுப்படுகிறது. எப்போதோ வந்த கடிதம். இன்னும் மறுமொழி எழுதவில்லை. இவர் தன் மனைவியின் விவாகரத்துத் தொண தொணப்பு நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் வெளிநாடு ஒன்றுக்குப் போகப் போட்ட அப்ளிக்கேஷனுக்கு வந்த கடிதம். இவரைத் தங்கள் கல்லூரியில் ஒரு பேராசிரியராக ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்று வந்திருந்த கடிதம்.

கடிதத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார். வழக்கம் போல் லிப்டில் இறங்காமல் பதினான்கு மாடிகளின் படிகளையும் நடந்து இறங்கினார். சம்பந்தன் ஏற்று வைத்து விட்டுப் போன கேள்விச் சுமைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு நடந்து வந்தார்.

‘பிரன்ஞ் பெண் அறிஞர் சிமோன் டி பூவா கல்யாணம் என்ற சிறைக்குள் தன்னை அழித்து விடாமல் அவளின் அன்பர் சார்த்தேயுடன் வாழ்க்கை பூராவும் தொடர்பாக இருந்தாளே, அப்படி உறவுகள்தான் உண்மையான உறவுகள். இருவரும் ஒருத்தரின் அன்பில் ஒருத்தர் வளர்ந்தார்களே”

மைதிலி சொன்னது ஞாபகமிருக்கிறது. “மைதிலி நீ சின்னப் பெண். உனது கலாச்சாரத்தில் கல்யாணம் என்பது தவிர்க்கப்பட முடியாதது என்று சம்பந்தன் சொல்கிறானே, உனது தேடல் சரிவருமா” அவள் நேரேயிருந்தாற் கேட்டிருப்பார்.

அவளின் தேடல் நியாயமானது. சம்பந்தன் மைதிலியை இட்டலிக்கும் தோசைக்கும் நடுவில் ஒரு உயிருள்ள அறிவுள்ள பெண்ணாக இனம் காணுவானா?

பதினான்கு மாடிப் படிகள் ஏறி வந்து இவரிடம் தர்க்கம் பண்ணினானே? பொருமையா அல்லது கர்வமா அது? அவர் சிந்தித்துக் கொண்டு நடந்தார்.

ஜெரமி கதவைத் திறந்தார். உலகம் மிக மிக இருண்டு கிடந்தது. லண்டன் மாட மாளிகைகள் பெரும் காற்றுக்குள் தறுமாறின. கையில் வைத்திருந்த கடிதத்தை பொக்கட்டுக்குள் திணித்தார். இன்று இந்தக் கடிதத்துக்கு மறுமொழி எழுத வேண்டும். இவர் கெதியில் இந்தக் கட்டிடத்திலிருந்து விடை பெறவேண்டும். மைதிலிக்கு எப்போது விடுதலை?

சிகக் கொலைகளும் மனிதர்களும்

“எனக்காக இவ்வளவு சிரமம் எடுத்ததற்கு நன்றி”
டொக்டர் ரமேஷ் பட்டேலின் குரலில் நன்றி படர்ந்தது.

“இந்த நாட்டில் கறுப்பு டொக்டர்களாக வேலை செய்கிறோம். எங்களில் எப்போது என்ன பிழை பிடிப்போம் என்று பார்த்திருக்கிறார்கள் இந்த வெள்ளையர்கள். அவர்களை எதிர் நோக்க நாங்கள் ஒற்றுமையாய் இருக்க வேண்டும் என்பது என் கருத்து.”

டொக்டர் கார்த்திகேயன் டொக்டர் ரமேஷ் பட்டேலுக்கு மறுமொழி சொன்னான்.

இருவரும் அவர்களின் தலைமை டொக்டரின் அறையிலிருந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

கார்த்திகேயன் இலங்கையைச் சேர்ந்த தமிழ் டொக்டர். ரமேஷ் லண்டனில் பிறந்து வளர்ந்த இந்தியன். இருவரும் இந்தக் குழந்தைகளின் வார்ட்டில் வேலை செய்கிறார்கள். டொக்டர் ரமேஷ் ஒரு பிரச்சினையில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இவர்களைக் கடந்து சில நேர்ஸ்மார் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி ஜேன் மார்ட்டின். டொக்டர் கார்த்திகேயனை அர்த்தத்துடன் பார்த்தான்.

அவளால் இவனுடன் தனியாகப் பேச வேண்டும் என்ற துடிப்பு அவள் கண்களிற் தெரிகிறது. ரமேஷ் இருக்கும் போது கார்த்திகேயன் யாருடனும் பேச விரும்பவில்லை.

இவனைக் கடந்து போயும் ஜேன் கார்த்திகேயனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். ரமேசுக்குத் தெரியாமல் ஜேனுடன் சாடையாய்க் கண் காட்டினாள்.

“உன்னை நான் இரண்டு மணிக்குச் சந்திப்பேன்” என்பதுபோல் தன் மணிக்கட்டைக் காட்டிச் சைகையில் பேசினாள்.

நேரம் இப்போது பன்னிரண்டு மணியாகிறது. ஜேன் அவளுடைய மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். திரும்பி வந்ததும் மிகவும் பிஸியாக இருப்பாள். பின்னர் மூன்றரை மணிக்கு அவளின் வேலை முடிந்து போய் விடுவாள்.

ரமேசுக்கு என்ன நடந்தது என்று அறிய அவள் ஆசைப்படுவாள் என்று கார்த்திகேயனுக்குத் தெரியும்.

ரமேஷ் தன் நேரத்தைப் பார்த்தான்.

எனக்கு அவசரமான வேலையிருக்கு என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

“பின்னேரம் ‘பாரில்’ சந்திக்கிறேன்” கார்த்திகேயனும் அவசரப் பட்டான். அவன் கிளிநிற்குப் போக வேண்டும். இன்று இரண்டு டொக்டர்கள் தான் வேலை செய்கிறார்கள். மிகவும் பிஸியாக இருக்கும். கார்த்திகேயன் நடையைத் துரிதப் படுத்தினான்.

இவனைத் தெரிந்த ஒரு சில நோயாளிகள் தங்கள் மரியாதையைப் புன் சிரிப்பில் வெளிப்படுத்தினர். சிலர்

இவனைத் தெரியாதவர்கள் போல் கடந்து சென்றனர். இறப்பையும் பிறப்பையும் நிர்ணயிக்கும் வைத்தியசாலை, மனிதர்கள் இயந்திரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தனக்குத் தேவையில்லாவிட்டால் மற்றவர்களுடன் ஒரு தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளாதவர்கள் ஆங்கிலேயர்.

அறிமுகம் செய்து வைக்கா விட்டால் அடுத்தவனின் முகத்தையும் பார்க்காதவர்கள் ஆங்கிலேயர், ஆனாலும் இந்த மிகவும் கட்டுப்பாடான பழக்கவழக்கங்களைத் தாண்டி ஜேன் இவனுடன் பழகுவாள்.

அவள் வித்தியாசமானவள். இரக்க மனப்பான்மையுடையவள். மற்றவர்கள் அநியாயமாகத் தண்டிக்கப்படுவதைத் தாங்க மாட்டாதவள்.

அவளை முதற்கரம் இவன் சந்தித்தபோது ஆழ்கடலின் நிறத்தில் இவனை வெறித்துப் பார்த்த அவளின் நீல விழிகளுக்குள் இவன் தடுமாறி விழுந்து விட்டான். இப்படியும் ஆழமாக விழிகள் துளைத்துப் பார்க்குமா?

“நீங்கள் இந்தியனா” அறிமுகமான முதலே அவள் கேட்ட முதற் கேள்வியது.

“சமய ரீதியில் நான் இந்து, அரசியல் ரீதியில் அனாதை, சமுதாய ரீதியில் ஒரு கறுப்பான்.”

இவன் இப்படிக் குதர்க்கமாக மறுமொழி சொன்னது அவளுக்கு வேடிக்கையாக இருந்திருக்க வேண்டும். தன் நீல விழிகளால் இவனை இளனொரு தரம் ஆழம்

பார்த்தாள். இவனின் அடிமனத்தின் ரகசியங்களை அம்பலப்படுத்தும் ஆவல் அந்தப் பார்வையில் பதிந்திருந்தது.

பழகத்தொடங்கிச் சில மாதங்களில் இவன்கேட்டான். “ஏன் என்னைக் கண்ட அடுத்த வினாடியே நான். இந்தியனா என்று கேட்டாய்”

“இந்தியக் கலாச்சாரத்தில் எனக்கொரு பயம்” அவள் இவனை ஏற இறங்கவிட்டுப் பார்த்தாள்.

இவன் அவளுடனிருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். இவன் மரக்கரச் சைவம், ஆங்கிலேயர் தங்கள் முறையிற் செய்த சுவையற்ற சாப்பாட்டை ஏனோ தானோ என்று சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏன் இந்தியக் கலாச்சாரத்தில் என்ன பயம் என்று கேட்க மாட்டானா என்ற ஆதங்கம் அவள் பார்வையிற் குறுகுறுத்தது. கேள்வியைக் கேட்டவள் மறுமொழிக்குத் துடிப்பாள் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

“உங்கள் கலாச்சாரமும் என்னைப் பயமுறுத்துகிறது” அவன் எடுத்தெறிந்து சொன்னான்.

அவள் இவனை வழக்கம் போல் நிதானமாக அவதானித்தாள்.

வெள்ளைத்தோலைக் கண்டால் வாயெல்லாம் பல்லரகச் சிரித்து வந்தனம் செய்யும் கறுப்பனாக இவனில்லாமலிருப்பது அவளுக்கு வித்தியாசமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இவனிடம் பேசிக்கொண்டிருப்பதில் அவளுக்கு விருப்பம் என்றும் அவனுக்குத் தெரியும்.

“இந்தியக் கலாச்சாரத்தில் உனக்கு என்ன பயம்? நரபலி கொடுப்பதும், உடன் கட்டையேற்றுவதும் இந்தியாவில் எப்போது தடைசெய்யப் பட்டுவிட்டது அவன் கிண்டலாகச் சொன்னான்.

“சிகக்கொலை செய்கிறார்களே-பெண் சிகக் கொலை செய்கிறார்களே...” அவள் குரலில் ஆத்திரமா அல்லது பரிதாபமா?

அவன் அவளையேறிட்டுப் பார்த்தான். பொஸ்னியாவில் மனிதக் கொலை பயங்கரமாக நடப்பதை இவள் அறியாளா?

“காந்தி அஹிம்சை சொன்னாரே” அவள் தொடர்ந்தாள். இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் ‘புனித’மான பகுதிகளை நிசமாக்க நினைக்கும் கனவுகளில் வாழ்பவளா இவள்?

“உலகமெல்லாம் கொடுமைகளும் கொலைகளும் நடக்கின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் படிப்பது தேவாரம் உடைப்பது திருக்கோயில் என்ற பொய்மையிந்தான் வாழ உலகம் எதிர்பார்க்கிறது”.

“உலகம் சிகக் கொலையை ஏற்கிறதா; அது பாவமில்லையா”

“உன்னுடைய நாட்டில் இனத்துவேசமில்லையா, மனிதனை மனிதன் இப்படித் துவேசத்துடன் நடத்தலாமா, உன்னைச் சுற்றி உலகமெல்லாம் கொலைகள் அரசியலால் நடக்கிறதே” அவன் விட்டுக் கொடுக்காமற் சொன்னான்.

“இனத்துவேசமும் சிகக்கொலையும் வித்தியாசமான விடயங்கள்” அவள் தன் குரலையுயர்த்தி விவாதம் செய்தாள். நீலவிழிகளில் குழப்பம்.

“ஏகாதிபத்தியமும் இனத்துவேசமும் வித்தியாசமான விடயங்களா”

அவன் கிண்டலாகக் கேட்டான்.

ஜேன் கார்த்திகேயனுடன் விவாதிப்பதில் ஆர்வம் காட்டினாள்.

அவன் ஒரு டொக்டர். இலங்கையிலிருந்து மேற்படிப்புக்காக வந்தவன். சிங்கள அரசாங்கம் இலங்கைத் தமிழர்களை மிருகங்கள் போல் வேட்டையாடுவதால் அவன் தான் பிறந்த தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகாமற் தங்கி விட்ட பிரயாணி. போக இடமற்ற அகதி.

இங்கிலாந்து அவனை ஒரு நாளும் ‘கவர்ந்து’ பிடிக்கவில்லை. தாங்கள் வெள்ளையர்கள், உலகத்தையாண்டவர்கள் என்ற மமதையில் ஆங்கிலேயர் நடந்து கொள்ளும் விதம் அவனின் சுயமரியாதையைச் சீண்டி யிழுத்தது. வெள்ளையர்களின் ஆஸ்பத்திரிகளில் கறுப்பு டொக்டர்களான ரமேஷ் பட்டேல் போன்றோரை அவன் செய்யும் வேலையில் திறமையாக இல்லை என்று குற்றம் சாட்டி இந்த வெள்ளையர்கள் படுத்தும்பாடு கொஞ்சம் நஞ்சமில்லை.

ரமேஷின் வார்ட்டில் ஒரு குழந்தை அகாலமாக மரணமடைந்து விட்டது. அந்த வார்ட் ஆங்கில நேர்ஸ் ரமேஷின் கவனக் குறைவால் அந்தக் குழந்தை இறந்து விட்டது என்று குற்றம்சாட்டிப் புகார் செய்திருந்தாள்.

அவள் செய்திருந்த குற்றச்சாட்டு நிர்பணமானால் ரமேசுக்கு வேலை போகலாம். ரமேசின் வாழ்க்கையே பாழடையலாம்.

கார்த்திகேயன் அந்த வார்ட்டின் சீனிய டொக்டர்-
தன்னைப்போல் ஒரு கறுப்பு டொக்டர் படும் துன்பத்தை
உணர்ந்தவன்.

அன்று ரமேசைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய்
அவர்களின் தலைமை டொக்டரிடம் கதைத்தான்.

ரமேசுக்கு என்ன நடக்கும் என்று தெரியாது.
கார்த்திகேயன் யோசனையுடன் தன் வார்ட்டுக்குள்
நுழைந்தான்.

வயிற்றில் பசி கிள்ளியது. யாரும் நேர்ஸ் தென்
பட்டால் காப்பி போட்டுத் தரமாட்டாயா என்று கேட்க
வேண்டும் போலிருந்தது.

தானாகப் போய் ஒரு கோப்பி போட்டுக்கொண்டான்
பின்னரே 'வார்ட் ரவுண்ட்' தொடங்க வேண்டும்.

இவனின் மேலதிகார டொக்டர் இரண்டு கிழமை
களாக லீவிலிருந்து இன்றுதான் வந்திருந்தார்.
வார்ட்டைப் பராமரிக்க பொறுப்பின் பெரும்பகுதி
கார்த்திகேயனின் தலையிற் கிடந்தது.

"கார்த்தி" ஜேன் இவன் பின்னால் வந்து இவன்
கோட்டைச் சுரண்டினாள்.

'என்ன' என்பதுபோற் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"ரமேசுக்கு என்ன நடந்தது."

"ஒன்றும் நடக்கவில்லை. விசாரணைக்குப் போக
முதல் தன்னை வந்து இன்னொருதரம் பார்க்கச் சொல்லிப்
பெரிய டொக்டர் சொன்னார்."

“டொக்டர் ரமேஷ் ஒரு நல்ல டொக்டர், இந்திய டொக்டர்சனைப் பிடிக்காதபடியால் இந்த ஸிஸ்டர் அம்மா குற்றம் சாட்டுகிறாள்.

ஜேன் பெருமூச்சுடன் சொன்னாள். இனவாதம் பிடித்த இந்த லண்டனில் ஜேன் போன்ற பெண்கள் இருப்பதாற்தான் நீதியும் நேர்மையும் நிலைத்து நிற்கிறதோ.

“பலமுள்ளவன் ஜயிக்கும் உலகமிது, நாங்கள் கறுப்பர்... வலுவிழந்தவர்கள்” கார்த்தி எரிச்சலுடன் முணுமுணுத்தான்.

“ஸிஸ்டர் ஸிம்சன் பலமுள்ளவளா” ஜேன் வழக்கம் போல் தன் நீல விழிகளை இவனிற் தவழ விட்டாள்.

இவன் மறுமொழி சொல்லவில்லை.

“அவள் ஒரு..... நீ சொல்வதுபோல் ஒரு இனவாதி... அவர்களைத் திருப்பித் தாக்காத படியாற்தான் அவர்களுக் கெல்லாம் பலம் வருகிறது.”

அவன் இன்னும் மௌனம். புதிதாக வந்த ஒரு துருக்கியக் குழந்தையின் நோட்சைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஜேன் அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி இவனின் முகத்தருகே குனிந்தாள்.

“கார்த்தி இந்தக் குழந்தையின் உண்மையான வருத்தத்தைப் பற்றி எங்களுக்கு எவ்வளவு தெரியும் என்று நினைக்கிறாய்” ஜேன் என்ன சொல்ல வருகிறாள் என்று தெரியும். கறுப்பர்களை ஏனோ தானோ என்று நடத்துமுலகமிது, துருக்கியக் குழந்தையின் பெற்றோருக்கு

ஆங்கிலம் தெரியாது, அவர்கள் மொழி பெயர்க்கவேன்று கூட்டிக் கொண்டு வந்த சொந்தக்காரனும் சரியான விதத்தில், குழந்தையின் நோயைப் பற்றிய காரணங்களைச் சொல்லவில்லை.

குழந்தைக்கு என்ன சுகமில்லை என்று தெரிந்து கொள்ள டொக்டர்கள் பல பரிசோதனைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

துருக்கிய குழந்தைக்கு வயது நான்கு மாதம். துரும்பாய் இளைத்துப் போன தோற்றம். எந்த நேரமும் சிணுங்கிக் கொண்டிருக்கும் பாவம். பால் குடிக்காமல் அழுது கொண்டேயிருக்கும்.

குழந்தை ஒன்று பால் குடிக்க மறுத்தால் ஒன்றில் குழந்தையின் குடலிற் பிழையாக இருக்கலாம், பால் குடிக்கத் தேவையான சக்தியை அவள் இருதயம் கொடுக்காமலிருக்கலாம்.

துருக்கிய குழந்தை பால்ப்போத்தலை வாயில் வைத்து ஒரு சில நிமிடங்களில் மூச்சு வாங்கத் தொடங்கி விடும். சில வேளை குடித்த பாலையே கக்கி எடுத்து விடும்.

பரிதாபமான அந்தக் குழந்தையின் தோற்றம் கார்த்திகேயனின் உணர்வைச் சிலிர்க்கப் பண்ணும். “இந்தத் தாய்கள் சரியான சோம்பேறிகள்” அந்த வார்ட் ஸிஸ்டர் சில வேளை முணுமுணுப்பாள்.

கார்த்திகேயன் அவசரமாக வேலையிலீடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

வார்ட்டில் எங்கேயோ அபாய மணி ஒலித்தது. யாரோ குழந்தை இறக்கும் தறுவாயிலிருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

கார்த்திகேயன் ஸ்டெதெஸ்கோப்பை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினான்.

துருக்கிய குழந்தையின் உடல் அடித்துப் போட்ட வாழைத் தண்டாய்க் கிடந்தது. ஜேன் அந்தக் குழந்தைக்குப் பிராணவாய்வுக் குழாய்களைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

கார்த்தி உடனடியாகக் குழந்தைக்குத் தேவையான சிகிச்சை செய்தான். இன்றா வீனஸ் ட்ரிப் ஏற்றிறான் (IV). துருக்கிய குழந்தை மூச்செடுக்கத் துடித்தது. உடனடியாக 'எக்ஸ்ரேய்' எடுபட்டது.

“இந்தத் தாயின் முதல் இரண்டு குழந்தைகளும் இருதய நோயால் இறந்து போனார்களாம்” ஜேன் மூணுமூணுத்தாள். “என்ன” கார்த்திகேயன் பதட்டத் துடன் கேட்டான்.

ஜேன் தான் முதற்சொன்னதை இன்னொருதரம் திருப்பிச் சொன்னாள்.

இந்தத் துருக்கியக் குழந்தைக்கு இருதய நோய் இருக்கிறது என்ற செய்தி முதலே கிடைத்திருந்தால் இந்தக் குழந்தைக்கான நோயின் காரணத்தைக் கண்டறிய டொக்டர் கார்த்திகேயன் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்திருப்பான்.

குழந்தை இறந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏழைத் துருக்கியத் தாய் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இவன் மூன்னின்றமுதாள். இவளைப்போல் எத்தனை தாய்கள், இனத்துவேசத்தாலும் ஏகாதிபத்திய வெறியாலும் தங்கள் குழந்தைகளையிழந்தார்களோ? அந்தக் குழந்தையைப் பிழைக்க வைக்க பட்டபாடு டொக்டர் கார்த்திகேயனுக்குத்தான் தெரியும்.

“இந்த வார்ட் ஸிஸ்டர் இனவாதம் பிடித்தவள் என்று சொன்னேனே. நான் சொன்னது சரிதானே.” ஜேன் கேள்வி கேட்பதில் கெட்டிக்காரி.

சரியான நேரத்தில் சிகிச்சை செய்யாதபடியால் யாரோ ஒரு குழந்தையிறந்து விட்டதாக ரமேஸில் பழிபைப் போட்டாளே இந்த ஆங்கிலேய ஸிஸ்டர், இப்போது என்ன மறுமொழி சொல்லப் போகிறாள். அவள் காலா காலத்தில் இந்தக் குழந்தையின் உண்மையான நிலையை யறிய நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால் இந்தக் குழந்தைக்கு இந்த நிலை வந்திருக்குமா?

“ஜேன் ஏழ்மைக்கு முகம் கொடுக்க முடியாத இந்தியாவில் மட்டும்தான் சிசுக்கொலை நடக்கிறது என்று நினைக்கிறாயா” கார்த்திகேயன் நிதானமாகக் கேட்டான்.

ஜேன் மறுமொழி சொல்லவில்லை, வெள்ளையினத்தின் பாரபட்சத்தால் எங்கேயோ வெல்லாம் மனிதக் கொலைகள் நடப்பதை அவள் எப்படி மறுப்பாள்?

ஒற்றைப் படகு

வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறது. பிள்ளையார் சுழியுடன் ஆரம்பித்து அனுப்பப்படும் ஒவ்வொரு கடிதமும் உயிருள்ள தவிப்புகளின் நிழல் வடிவம் என்பதை ஞாபகப்படுத்துகின்றது.

இலங்கையில் இருந்து என் சிநேகிதர்கள், உறவினர், பெற்றோர் ஒவ்வொருவருமே ஒவ்வொரு கோண உறவின் அடிப்படையில் எழுதும் கடிதங்கள் அவை. அந்தக் கடிதங்கள் என் உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுவதுண்டு. சிலவேளை நேரம் கிடைத்தால் உலகில் எவருமே இல்லாத இடத்தில் ஓடிப்போய் தனிமையாக இருக்க வேண்டும்போல் எனக்குத் தோன்றும்.

“ஏய் பாலா” திடுக்கிட்டுப் பார்க்கிறேன். தெரிந்த முகம்! “ஓ! ஜக்கி” நான் இருப்பது அண்டர் கிரவுண்ட் ஸ்டேசன் என்பதை மறந்து கத்துகிறேன். என் சிநேகிதிகளில் ஒருத்தி, ஜக்குலைன் பீட்டர். “இன்னும் நீ அங்குதான் வேலை செய்கிறாயா?” என்று கேட்கிறாள். “பின்னே என்ன உன்னைப்போல் உலகம் சுற்றிக்கொண்டிருக்க முடியுமா? நான் குடும்பக்காரி.”

அந்தச் சிரிக்கும் விழிகள், எப்போதும் ஒரு இனிய கவிதையை ஞாபகப்படுத்தும். அந்த அழகிய நீல விழிகள், என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றன.

“ஓ, நோ, பாலா. நான் உன்னைத் துக்கப்படுத்தவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. சும்மா பகிடிக்குக் கேட்டேன்” என்று அனுதாபத்துடன் சொல்கிறாள். எனக்குத் தெரியும் ஜக்கியைப் பற்றி. உலகத்தில் எதுவுமே சீரியஸ் அல்ல என்ற தத்துவத்தில் வாழ்பவள் அவள்.

நான் யோசித்தேன். சரிதான், வேலையை முடித்துக் கொண்டு முன்னதாகவே புறப்பட்டு ஜக்கியிடம் போகலாம். பின்னர் சரியான நேரத்துக்குக் குழந்தையிடம் போய்விடலாம்.

ஜக்கி ஒரு வருடத்துக்கு முன்பு என்னுடன் வேலை செய்தாள். பிற நாட்டினரும் மனிதர்தாம் என்ற மனப்பான்மையுள்ள ஒரு சிலரில் ஜக்கியும் ஒருத்தி. பேரழகி என்று சொல்லாவிட்டாலும் கண்ணைக் கவரத் தக்க, கவிதை நிறைந்த விழிகளையுடையவள் அவள்.

நான் வேலைக்குச் சேர்ந்த புதிதில் என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஜக்கி ஒரு புதினமாகத்தான் எனக்குத் தோன்றினாள். மிகவும் இறுக்கமான “ஜீன்சும்” ஒரு கழுத்து மூடிய ஸ்வெட்டரும், சமர் காலத்து அழகிய கறுப்புக் கண்ணாடியும், பத்தொண்பதாம் நூற்றாண்டு மேல் மட்டத்துக் கிழவிகளின் தொப்பியும் போட்டுக் கொண்டு லண்டனில் சகலத்துக்கும் பிரசித்தி பெற்ற “கிங்ஸ்” வீதியில் ஒரு நாள் ஜக்கியைக் கண்டபோது விழுந்து விழுந்து சிரித்தேன்.

கோபமே கொள்ளாத அவள் “நான் வேடிக்கையாகத் தெரிகிறனோ” என்று கேட்கிறாள். “அப்படி ஒன்றுமில்லை ஜக்கி. உனது உடை கலவைக் கலாசாரத்தையே ஞாபகப்படுத்துகிறது” என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

ஆரம்பத்தில் நாங்கள் மறைமுக எதிரிகளாக இருந்ததாகத்தான் ஞாபகம். பின்னர் எப்படி நண்பர்

கனானோமோ தெரியவில்லை. ஆனால் ஒரு நாள் எனக்குச் சொன்னாள், 'மிஸஸ்' என்று சொல்கிறபடியால் என்னை "ஸ்ரோங் கரக்டர்" என்று.

"ஏன்" என்று கேட்டேன் நான்.

"சிலர் எங்களைப் பிடிக்காவிட்டாலும் பிடிக்காததைக் காஸ்டிக் கொள்ளாமல் நடப்பார்கள். ஆனால் நீர் உம்மையறியாமல் எத்தனையோ தரம் "பிளடி இங்கிலீஷ்" என்று சொல்லியிருக்கிறீர்" என்றாள்.

"நான் பிளடி இங்கிலீஷ் என்று சொல்கிறபடியால் என்னைச் "ஸ்ரோங் கரக்டர்" என்று முடிவு கட்டாதேயும். சிலருடன் கண்டிப்பாய் இருப்பேன். வேறு சிலருடன் மென்மையாய் இருப்பேன்."

ஏதோ ஒருவித ஈடுபாடு இருவருக்குமிடையில் மலர்ந்தது. ஒரு ஆறு மாதம்தான் ஒன்றாய் வேலை செய்தோம். பின்னர் அவள் வேலையை விட்டு விட்டாள். ஆனால் அடிக்கடி என்னைப் பார்க்க வருவதுண்டு. நானும் போவதுண்டு. அவள் "தேம்ஸ்" நதியில் ஒரு படகு வீட்டில் வாழ்கிறாள்.

ஓர் அழகிய இளம் பெண் ஒரு படகு வீட்டில் தனிமையாய் வாழ்வதே என்னைப் பொறுத்த வரையில் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத காரியம். என்கணவர் நேரம் கழித்து வரும் நாட்களில் ஒன்றரை வயதுக் குழந்தைதான் எனக்குத் துணை. அவன் நித்திரையானால் நான் தனியாக இருந்து டெலிவிஷனில் ஏதும் சண்டைப் படம் நடந்தால் அதைப் பார்க்கப் பயப்படுவேன். சிறு வயதில் எங்கள் பெற்றோர் பயங்காட்டுவர். இதனால்தான் பின்னடைந்த சமுதாயமாக நாங்கள் வாழ்கின்றோம் போலும்.

ஜக்கி ஒரு தரம் சொன்னான் : “இந்தியர்கள் உபதேசத்துக்குப் பேர் போனவர்கள்” என்று. எனக்கு ஆத்திரம் வந்தது. “ஜக்கி நான் உன்னைப் போல் ஒன்றும் அடங்காமாரியாக வாழ விரும்பவில்லை” என்று காரமாகப் பேசுகிறேன்.

எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. தனது சினேகிதன் என்று அவள் அறிமுகப்படுத்திய “போய்”, பின்னர் அந்தக் கம்பீரமான ஜெர்மன் இளைஞன், அதற்குப் பின்னர் டெலிவிஷன் படத் தயாரிப்பாளர் வில்லியம், அதன்பின் அந்த அமெரிக்க இனக்கவர்ச்சிப் பேப்பர்காரன். கடைசியாகக் கண்டது கனடியன் ஜேம்ஸ்...!

“ஓ! நீ ஒரு கேடு கெட்டவள்” என்று மீண்டும் ஏசுகிறேன். இத்தனைக்கும் கவிதை நிறைந்த அவள் கண்கள் கலங்கவேயில்லை.

கடைசியாகப் போன் பண்ணும்போது தான் மெக்ஸிகோ போவதாகச் சொன்னான். பின்னர் இரண்டு மாதத்தில் ஒரு “மெக்ஸிக்கன்” கார்ட் வந்தது. அதற்குப் பிறகு அவளைப் பற்றிய செய்திகள் இல்லை.

டெலிவிஷனில் தென் அமெரிக்கப் படங்களைப் பார்க்கும்போதும் மெக்ஸிக்கன் பாட்டுக்களை ரேடியோவில் கேட்கும் போதும் ஜக்கியின் ஞாபகம் வருவதுண்டு. அழகிய மெக்ஸிகோவில் அந்தக் கவிதை வடியும் கண்கள் கண்டு ரசிக்க எவ்வளவோ இருக்கலாம்.

இலங்கையையும் லண்டனையும் தவிர என்னைப் பொறுத்தவரை இரசிப்பதற்கு என் குழந்தைதான் எனது காட்சிச்சாலை. மலர் போன்ற விழிகள், அழகிய “ஸ்னோ” பொழிவது போன்ற அவனுடைய சிரிப்பு, தெய்வத்தின் திருமொழி போன்ற அந்த மழலை இலக்கியம்—அதுதான் எனக்குச் சொர்க்கம். அவள் அந்த அழகிய வாழ்க்கையில்—

என்னைப் பொறுத்தவரையில் அப்படித்தான்—வாழ்ந்து முடிக்கட்டும், ஜக்கியை பொறுத்தவரையில், வாழ்க்கையில் நிலையாக ஒன்றுமில்லை.

நாங்கள் சௌத் கென்சிங்ரன் ஸ்டேஷனைத் தாண்டி வருகிறோம். 14-ஆம் நம்பர் பஸ் வருகிறது. நான் வேலைக்குப் போகிறேன். அன்றைக்கெல்லாம் ஜக்கியைப் பற்றிய ஞாபகமாகவேயிருந்தது. மிகவும் மெலிந்திருக்கிறாள். அதிலும் ஒரு அழகு தெரிகிறது. பாவம்! இன்னும் எத்தனை வருஷ சீவியம்? இறப்பைப் பற்றியே அவள் கவலைப்படுவதில்லையா?

* * *

தேம்ஸ் நதி பொங்கி வழிகிறது. கிங்ஸ் வீதி சன நெருக்கத்தால் வழிகிறது. இரண்டிலும் ஏதோ இனந் தெரியாத ஒற்றுமை தெரிகிறது. பற்றசியாப் பாலத்தைச் சுற்றி ஆயிரக் கணக்கான படகு வீடுகள். பெரும்பாலான வர்கள் கலைஞர்கள். தமிழ்க் கவிஞர்கள் பாடுவதுபோல் மெல்லிய இளம் காற்று மலையில் தவழ்ந்து மலரில் அணைந்து மயக்கமான மென்மையுடன் தழுவாமல், உடலைக் குத்தித் துளைத்துக்கொண்டு போகின்றது. பங்குனி மாதக் குளிரும், வெயிலும் சேர்ந்த சூழ்நிலையில் ஒரு இத்தாலியப் பாட்டை முணுமுணுத்துக்கொண்டு ஒரு ஓவியர் தன் படகுக்கு மேல் இருந்து படம் வரைந்து கொண்டிருக்கிறார்.

அடுத்த பக்கம் ஆரவாரம். திரும்புகிறேன் லண்டனில் பிரசித்தி பெற்ற நடிகை. நதியில் படகுகள் பல மிதக்கின்றன. படம் பிடிக்கிறார்கள். விரைவாக நான் தாண்டுகிறேன். அரை நிர்வாண ஆங்கிலப் படத்தில் என் முகம் தெரியவேண்டியதில்லை.

பிரமாண்டமான படகுகளின் நடுவில் ஜக்கியின் சிறிய படகு வீடு ஏதோ சோக சித்திரம்போல் தோன்றுகிறது. கதவைத் தட்டுகிறேன். படகு ஒவ்வொரு கரைக்கும் மெல்ல மாகஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. “ஹாய் பாலா” ஜக்கியின் அமெரிக்கன் ஸ்டைல் “ஹலோ” தான் அது. யார் இது ஜக்கியா? மெக்சிக்கன் ஸ்டைல் காற்சட்டை, ஹான்ட் பாக். ஒரு பெரிய மெக்சிக்கன் தொப்பி, கறுப்புக் கண்ணாடி. அத்துடன் அந்த தாடியும் மீசையுமான மெக்சிக்கன் சிநேகிதன். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவள் அறிமுகம் செய்கிறாள்.

நாங்கள் இருவரும் படகு வீடுகளைத் தாண்டி கிங்ஸ் ரோட்டில் நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். அவளுடைய விசித்திரமான உடையைப் பார்த்து ஓரிரண்டு பேர் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். என்னையும்! அவளையும் ஒன்றாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு வித்தியாசமாகத்தான் தெரியும். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. நான் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும்; சமைக்க வேண்டும். இவள் என்னடாவென்றால்...

“ஜக்கி நான் போக வேண்டும்” நான் அவசரப்படுகிறேன். அவளுக்கென்ன அவசரம்? அந்த ஆறுதலான நடை. “சரி, ஏதும் குடிப்போமா?” அவள் கேட்கிறாள். எனக்குச் சரியான தண்ணிவிடாய். சரியென்கிறேன். இலங்கையில் மூலைக்கு மூலை தேநீர்க்கடை இருப்பது போல் லண்டனில் மூலைக்கு மூலை “பப்” இருக்கும். அப்போது நேரம் ஆறு மணி. “பொப்” இசை முழங்கித் தலையிடிக்கிறது. முதற் தரம் அப்படியான இடத்துக்குப் போகிறேன். இந்த மனிதர்களின் முகத்தில் துக்கமே இல்லையா? எல்லோர் முகத்திலும் களிப்பு.

கம்பரின் கும்பகர்ணன் வதைப் படலத்தில், இலங்கையில் அநுமான் கண்ட களிப்பான மக்களைப்

பற்றிய ஞாபகம் வருகிறது. எஸ். எஸ். சியில் அந்தக் களிப்பான மக்களைப் படிக்கும்போது பசிக்காக கோயிலடி மாங்காய் வாயிலிருந்தது ஞாபகம் வந்தது. இப்போது இந்தக் களிப்பான மக்களைப் பார்க்கும்போது கையில் “கொக்கா கோலா” இருக்கிறது. பட்டிக்காட்டான் மிட்டாய்க் கடையைப் பார்ப்பதுபோல் நான் பார்க்கிறேன். வேறு விதமான மனிதர்கள். வேறு விதமான வாழ்க்கை.

நான், லண்டன், பப், கையில் கோலா...! நான் இங்கிருந்து கிளம்பும்போது என்னையும் யாரும் பார்த்து விட்டால்... ஜக்கி என்னைப் பரிதாபத்துடன் பார்க்கிறான்.

“டிட் யூ என்ஜோய்?” (நீ நன்கு அனுபவித்தாயா?) அவள் கேட்கிறாள்.

எனக்குத் தெரியவில்லை. புதுவிதமான சூழ்நிலை. இனம் தெரியாத... என்ன அது? “எனக்குப் பயம் ஜக்கி. யாரும் பார்த்தால் தவறாக நினைப்பார்கள்” நான் பதட்டமடைகிறேன்.

“ஐ பீல் சொறி போர் யூ” (உனக்காகத் துக்கப்படுகிறேன்) இப்படி அவள் சொல்கிறாள்.

நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன். நிர்மலன் சிரிக்கிறான். சாப்பாடு சுவையாக இருந்ததென்று கணவர் சொல்கிறார். வெளியே குளிர் காற்றடிக்கிறது. ஜக்கியை நினைக்கிறேன்.

தேம்ஸ் நதி, தனிமையான படகு வீடு, அழகிய ஜக்கி, கவலையற்ற சீவியம்.

சிலவேளை இரவில் யாருக்குமே தெரியாமல் நித்திரையில் அந்தக் கவிதை விழிகள் நிலைகுத்திக் கொண்டு...?

“ஓ! ஜக்கி”

—சிந்தாமணி, 10-2-1974

THE PARTY

மகாதேவன் நித்திரை வராமற் புரண்டு படுத்தார். தூரத்தில் இரண்டு கார்கள் மோதிய பெரிய சத்தத்தில் பக்கத்தில் படுத்திருந்த அவர் மனைவி கீதாவும் புரண்டு படுத்தாள்.

அவளும் நித்திரை வராமல் புரண்டுபடுத்திருக்கிறாள் என்று அவருக்குத் தெரியும்.

பக்கத்திலிருந்து “எலாம் குளக்”கில் இரவு ஒரு மணி நாற்பது நிமிடம் விழுந்தது.

ஆடி மாதச் சூட்டில் லண்டன் தெருக்களில் தார் உருகுவதாக டெலிவிஷனில் சொன்னார்கள்.

அவரின் மனச்சூடும் சேர்ந்து வியர்வையாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

எப்படிச் சூடான சுவாத்தியம் என்றாலும் படுக்கை அறையன்னலை திறந்து வைக்கக் கீதா விடமாட்டாள். ஒரு சிறு குளிர் காற்றும் அவளை அணுகக்கூடாதாம். “ஆஸ்துமா வந்துவிடுமாம்!”

“ஆஸ்துமா வந்து நொலைந்து விடும் என்பதற்காகத்தான் அவள் அவரை யன்னல் திறக்காமல் பண்ணு

கிறாள் என்பதில்லை. அவர் என்னசொன்னாலும் அல்லது எதைச் செய்தாலும் அந்த விடயத்திற்கு எதிர்மாறாக நடப்பதன் - சொல்வதன் மூலம் தன் நிலையை தர்க்கப்படுத்திவிடுவாள் கீதா. மகாதேவன் தர்க்கம் விரும்பாத பிறவி.

இருவரும் நித்திரை இல்லாமற் தவிப்பதற்கு இரண்டு நேர் வித்தியாசமான காரணங்கள் இருந்தாலும் அதைப் பற்றி அவர்கள் கடைசிவரையும் மனம் விட்டுச் சொல்லப் போவதில்லை.

வெளியில் நல்ல நிலவு.

அவர் எழும்பி படுக்கையறையைவிட்டு கீழே வந்தார். “ஹோல்” முழுக்கச் சாமான்கள் நிறைந்து கிடந்தது. அவற்றைப் பார்க்க அவருக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

மனதைச் சமாதனப்படுத்த எதுவும் வாசிக்கலாம் என்று அண்மையில் வந்த “கணையாழி”யை பிரித்தால் வாசிக்க நினைத்து ஒன்றும் மனதில் தங்காமல் இன்றைய நிகழ்ச்சிகளும் நாளைக்கு நடக்கப்போகும் பார்ட்டியும் நினைவில் மோதின.

கீதா நாளைக்கு தன் செல்வச் செருக்கைக் காட்ட அவர்களின் குழந்தையைச் சாட்டாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு பார்ட்டி வைக்கிறார். இருநூறு பேர் வருகிறார்கள். பார்ட்டிக்கு உடுக்க வாங்கிய பட்டுச் சேலையின் விலை மிக அபாரம். “இவ்வளவு நாளும் வைத்த பார்ட்டியை விட இந்தப் பார்ட்டி இம்போர்ட்னாக இருக்க வேண்டும்”.

கீதா அவருக்குச் சொல்வதுபோல் தன் திட்டத்தை விளங்கப்படுத்தினாள். “ஏன் இந்த பேர்த்டே பார்ட்டி? அவ்வளவு இம்போர்ட்னா” என்று அவர் கேட்கவில்லை. அவருக்கு மறுமொழி தெரியும்போது ஏன் தேவையில்லாத கேள்விக் குறி.

“குழந்தை தினேசுக்கு ஐந்து வயதாகப் போகிறது. அவனின் Pre School Friends எல்லாம் வரவேணும்.”

அதாவது தினேசின் சிநேகிதர்கள் தாய் தகப்பன் எல்லாம் வரவேணும் என்று சொல்லாமல் சொல்லுகிறாள்.

Birthday Party யைச் சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு கீதா தாங்கள் அண்மையில் வாங்கிய புதிய விலையுயர்ந்த லெதர் சோபாக்கள் செற்றிகள் பற்றிப் பேசலாம் அல்லது அவள் அண்மையில் வாங்கி பெட்டியில் பூட்டி (Bank-ல் இன்னும் கொண்டு போய் வைக்கவில்லை) வைத்திருக்கும் டையமன்ட் நெக்லெஸ் பற்றிப் பேசலாம்! யாருடன் என்ன பேசுவது என்று கீதாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். மகாதேவன் தனக்கு முன்னால் குவிந்து கிடக்கு “Party Decoration”களை ஒரு தரம் நோட்டம் விட்டார். அவரின் உழைப்பின் பெறுமதி நாளை Party இன் ஆரம்பத்தில் அழிகிறதா?

நாளைக்கு இவ்வளவு அலங்காரச் சாமான்களையும் அவர் கீதா ‘புக்’ பண்ணி வைத்திருக்கும் ஹோலுக்கு கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும்.

பார்ட்டி வைத்திருக்கும் இடம் வீட்டை விட்டு ஒரு மைலுக்கு அப்பால் இருக்கிறது.

சொல்லி வைத்திருக்கும் அத்தனை பேரும் வந்தால் இந்த இடம் போதாதாம்! வீட்டில் “பேர்த்தே பார்ட்டி” வைப்பது லண்டன் தமிழரின் பாஷன் இல்லையாம்!

கீதா, குழந்தை தினேசின் ஐந்தாவது பேர்த்தே கொண்டாட நூறு பவுன் ஸ்டேர்லிங் கொடுத்து ஒரு ஹோல் தெரிவு செய்திருக்கிறாள். அவள் அதைச் சொன்ன போது அவருக்கு எரிச்சல் வயிற்றில் எரிந்தது.

மகாதேவன் பெருமூச்சு விட்டார். அவர் முன்னாள் அவர்களின் மகன் திணேசின் புகைப்படம் அவரைப் பார்த்து சிரித்தது.

அவன் அறியாக் குழந்தை. இப்படி ஆடம்பரமான பார்ட்டி வைக்கச் சொல்லிக் கேட்டானா? வீட்டில் வைத்தால் என்ன, வெளியில் வைத்தால் என்ன? நாளைக்கு அவன் தன் சிநேகித சிநேகிதிகளுடன் ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டு கோலாவைக் குடித்து சட்டை எல்லாம் சொக்லேட் பிரட்டிக் கொண்டதான் திரிவான்.

அவன் குழந்தை, அவனைப் பயன்படுத்தி கீதா செய்யும் கூத்து!

அவர் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டார். நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. மாடிக்குப் போய் படுக்கையறையில் நுழைய விரும்பவில்லை. கல்யாணமாகி இப்போதுதான் ஆறு வருடம் ஆகிறது. அதற்குள் கீதாவுடன் அரை நூற்றாண்டைக் களித்த சலிப்பு முகத்தில்.

கீதாவுடன் இன்னுமொரு அரை நூற்றாண்டு. அவர் நெஞ்சில் ஏதோ ஒரு நோ. நெஞ்சைத் தடவிக் கொண்டார். காலையில் தன் நெஞ்சைத் தடவிக் கொண்ட போது பழைய நிலைமையையும் சேர்த்து தடவிக் கொண்டார். இப்போது நடுநிசியில் தனிமையாய் இருந்தது. அவர் நெஞ்சைத் தடவி விட்டபோது எத்தனையோ நெருஞ்சி முட்கள் குத்திக் கிழித்தன.

காலையில் வாசித்து வைத்து விட்டுப் போன ஏயர் மெயில் கடிதம் டெலிவிஷனுக்குமேல் அப்படியே இருந்தது. வேலைக்குப் போகும் அவசரத்தில் அப்படியே வைத்து விட்டுப் போய்விட்டார்.

கீதா அந்தக் கடிதத்தை ஒரு தரம் வாசிக்க மாட்டாளா என்ற நப்பாசை மனதில் ஒரு மூலையில் இருந்தபடியால்தான் அப்படி வைத்துவிட்டுப் போனார்.

அவள் படித்திருந்தால் அவர் வீட்டுக்கு வந்திருந்த போது அவள் அவரை குத்தி எறிந்திருக்கலாம் வாயால்.

ஆனால் நாளைக்கு நடக்கப் போகும் பார்ட்டியைப் பற்றியே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

காலையில் வந்திருந்த கடிதம் உண்டாக்கிய சஞ்சலம் தீர முதல் கீதா உத்தரவு போட்டாள். 'வேலையால் வரும் போது இந்த லிஸ்டில் இருக்கிற சாமான்களை வேண்டிக் கொண்டு வாங்கோ.'

வீட்டில் வந்திருந்த கடிதத்தின் உள்ளடக்கத்தை சொல்ல அவள் சந்தர்ப்பம் வைக்கவில்லை.

"என்ன கடிதம் வரும். பஞ்சப் பாட்டு சொல்லித் தானே உங்கடை குடும்பத்திலிருந்து கடிதம் வரும்."

அவள் இப்படி எத்தனையோ தரம் சொல்லி அவமானம் செய்த புண் அவர் மனதில் இன்னும் வேதனையை உண்டாக்குகிறது.

"எவ்வளவுதான் கொடுத்தாலும் அந்தச் சனியன் களுக்கு ஒரு நாளும் நிறைவில்லை" என்று கீதா அவர் குடும்பத்தை திட்டுவதை அவரால் தாங்க முடியாது.

எத்தனையோ ஆயிரங்களுக்கும் ஒரு பெரிய வீட்டுக்கும் அவர் கீதாவுக்கு விலைபட்டவர். அவர் விலைப்படக் காரணமாக இருந்தவர்கள் அவர் குடும்பத்தினர். கடைசித் தங்கை முப்பது வயதைத் தாண்டி, முதுகன்னியாய் முந்தலையிலும் ஒன்றிரண்டு

தலைமயிர் நரை வரத் தொடங்கியதும் தமையனாகிய இவர்பாடு பிரச்சினையாகிவிட்டது.

தன் மகன் தன் குடும்பத்திற்காக இன்னும் கடைசி மகள் கறையேறாதது தாய்க்கு துன்பந்தான். அதே நேரம் தன் மகன் மகாதேவன் குடும்பத்திற்காக யாருக்கோ அவரை விற்றுவிட்டு வாழ்க்கை முழுக்கத் துன்பத்துடன் வாழ நேரிட்டால் என்ற பயம் தாயை வாட்டியது.

இரண்டு தமக்கைகள், இரண்டு தங்கைகளுக்கு நடுவில் ஒரேயொரு ஆண் மகனாக பிறந்த சூமையை பொறமையுடன் சமந்தவர் மகாதேவன். அவர் யுனிவேர்சிட்டிக்கு போன வருடம் மகன் இனிப் படித்து ஆளாக்கி குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கையில் அவர் பெற்றோர் மூத்த மகளுக்கு எவ்வளவோ கடன் பட்டு கல்யாணம் செய்தனர். இரண்டாவது தமக்கை தனக்குத்தானே யாரையோ தேர்ந்தெடுத்தாலும் தாலி கட்ட முதல் மாப்பிள்ளை வீட்டார் “பேரத்தை” காட்டவில்லை.

இரண்டு மகள்களும் கரை சேர்ந்தாலும் அந்தக் கடன் வட்டியும் முதலுமாய் ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

இருபத்தைந்து வயதில் ஒரு நல்ல வேலை கிடைத்து கடன் தீர்த்து மற்றத் தங்கச்சிகளுக்குத் திருமணம் முடியும்போது போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது.

அவரின் வயது ஏறிக்கொண்டே போனது. “கடைசித் தங்கைக்கு ஏதோ பார்த்துவிட்டு நீ உனக்கு பிடித்த வழியைப் பார்” தாய் பாசத்துடன் முணுமுணுத்தார்.

காரணம் இவ்வளவு காலம்— அவரின் முப்பது வயது வரை குடும்பத்துக்கு இவ்வளவு உழைத்தவன் ஏதோ

தனக்கு பிடித்தவள் யாரையும் செய்து கொண்டு சந்தோஷமாக வாழட்டும் என்ற அன்பாக இருக்கலாம் அல்லது யுனிவேர்சிட்டியில் மகனுடன் படித்த சிங்களப் பெட்டையையும் அவனையும் பற்றி யாரோ ஏதோ பகிடியாகச் சொன்னதும் காரணமாக இருக்கலாம்.

—சிந்தனையை உதறிவிட்டுப் படுக்கையறைக்குப் போகிறார்.

கீதா கட்டில் ஓரமாக சுருண்டு படுத்தாள். இவரின் உடம்பு பட்டால் அவளுக்கு நித்திரை வராதாம். தனிக் கட்டில் வைத்துக்கொள்வதற்கு என்ன? இவர் ஒரு நாள் முணுமுணுத்தார்.

“யாரும் பார்த்தால் என்ன சொல்வார்கள்” கீதா கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தாள். அவள் வெளியில் உள்ள “யார்”களுக்காக வாழ்பவள். கல்யாணம், உறவு, தாம்பத்தியம் எல்லாம் “யார்”களோ அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற அபிலாஷைகளுடன் வாழ்ந்தவள்.

வைர அட்டியல், லெதர் சோபாக்கள், கௌரவத்திற்கு ஒரு கணவன் என்ற மத்தியதரவர்க்கத் தமிழ்ப் பெண் அவள். பார்ட்டி வைத்து மகிழும் Middle Class Lady!

‘உனக்கு விருப்பமான யாரையோ செய்துகொள்’ என்று ஒரு நாள் அம்மா நிலவு ஒளியில் மாமர நிழலில் சொன்னாள்.

பகலில் மகனிடம் நேராகக் கேட்கவோ சொல்லவோ தயங்கிய சில விடயத்தை மகன் சில வேளைகளின் மாமரத்தின் அடியில் பாய் விரித்துப் படுத்திருக்கும்போது சொல்வாள். கடைசித் தங்கைக்கு கல்யாணம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மாப்பிள்ளை கனடாவில்

எக்கச்சக்கமான சீதனம் கேட்டார்கள். இனப் படுகொலைக்கு பயந்து உலகமெல்லாம் தமிழ் இளைஞர்கள் சிதறி ஓட ஊரிலிருந்தவர்கள் இலங்கை அரசாங்கத்தாலும் பின்னர் இயக்கத்தாலும் அழிந்து கொண்டிருந்ததால் “மாப்பிள்ளை விலைகள்” யானை விலை குதிரை விலை என்று இலங்கைத் தமிழ்ப் பகுதிகளில் ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

கடைசித் தங்கைக்கு முப்பது வயது. இவருக்கு முப்பத்தினாலாகி விட்டது.

கீதா ஒரு மத்தியதர தமிழ்ப்பெண். Graduate மாப்பிள்ளை தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவளுக்கு அவர் போன்ற பலியாடுகளை வாங்க எத்தனையோ கீதாக்கள் தமிழ்ப் பகுதியில் இருக்கிறார்கள்.

“யாரோ உனக்கு விருப்பமான பெட்டையைப் பார்த்துச் செய்” என்று சொல்லிய தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தார் மகாதேவன்.

“நான் விரும்பிய பெட்டைக்கும் எனக்கும் ஒரு இனக் கலவரமும் ஏழு வருடங்களும் ஓடிவிட்டன அம்மா. நான் தமிழன். அவள் சிங்களப் பெண். அவள் எங்கே யிருக்கிறாள் என்று கூடத் தெரியாது” என்று சொல்லத் துடித்தார்.

மாமரக் காற்றோடு அவர் மனத்துயரும் சிலிர்த்தது.

“அம்மா தங்கச்சிக்கு மாப்பிள்ளை எடுக்கிற கஷ்டம். இந்த மாப்பிள்ளையை எப்படியும் செய்யப் பார்ப்பம்.”

அவர் பக்கத்தில் பூத்திருந்த சிவப்பு ரோஜாக்களை தடவியபடி சொன்னார்.

“ரோசாவிலே முள்ளு இருக்கும்” தாய் அவன் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு அவன் செயலைத் தடுத்தாள்.

ரோசாவில் முள் இருந்தால் தொடாதே என்று தடுக்க தாய் இருப்பாள். வாழ்க்கையில் முள் இருந்தால் எடுத்து விட தாரமில்லாவிட்டால்.

“அம்மா நான் சீதனம் வாங்காட்டாத் தங்கச்சிக்கு கல்யாணம் நடக்காது. நான் விரும்பிய பெண்ணைச் செய்கிற காலம் எப்போதோ போயிற்று.”

அவர் தாயைத் திருப்திப்படுத்தத் தன் குரலை சாதாரணமாக வைத்துக் கொண்டார்.

அன்றிரவு அவருடன் ஒரு காலத்தில் இளமைக் கனவைப் பகிர்ந்து கொண்ட நர்மதா வீரக்கோன் கனவில் வந்தாள்.

இளமை ஒரு கனவு; சில வேளைகளில் இனிமை யானது. வாழ்க்கைக்குத் தேவையானது. அவர் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

இப்போது அவரின் பாதி வாழ்க்கை படுக்கையறையில் சுருண்டு படுத்திருந்தது.

மகாதேவன் கற்பனை செய்த தாம்பத்தியம் வேறு. குடும்பத் தேவைகளுக்காக தன்னை விற்றுக் கொண்டாலும் அவர் சீதாவால் வாங்கப்பட்ட பண்டமாக இருக்காமல் அவர் வாழ்க்கையை பகிர்ந்து கொள்ள வந்த பார்ட்டனர் என்று நடக்க முயன்ற போது இவரை ஏற இறங்க பார்த்தாள்.

படுக்கையறையில் கூட ‘ரேஷன்’!

உங்களுக்குத் தர வேண்டிய எல்லாம் தந்து விட்டேனே. எப்ப என்ன கண்ட நேரமெல்லாம் என்னைத் தொட்டுக் கொண்டு... அவள் இப்படித்தான் முறைத்தாள்.

அவள் அவர் மனைவி. அவர் விருப்பமான நேரத்தில் தொடக்கூட உரிமையில்லையா!

“நான் என்ன தேவடியாளா? தேவையான நேரமெல்லாம் கட்டிலுக்கு வர” உடல் தேவைகளுக்காக பால் உறவே தெரியாதவளா?

அவர் அப்படியே ஸ்தம்பித்து விட்டார். ஹைட் பார்க்கில் உள்ள ஸ்பீக்கர்ஸ் கோணறில் ஒரு பெட்டியில் ஏறி நின்று தங்களுக்கு விருப்பமான அரசியலையோட தத்துவங்களையோ பேசலாம்.

தானும் ஒரு நாள் ஒரு பெட்டியில் ஏறி நின்று “ஒரு தமிழனின் விலை” பற்றி ஒரு விரைவிலக்கணம் கொடுக்க யோசித்தார்.

முதல் குழந்தை ஆண் குழந்தையாக பிறந்ததில் கீதாவுக்குச் சந்தோஷம். “பெட்டைச் சனியன்களைப் பெத்தால் பெரிய கரைச்சல்” அவள் வைர அட்டியலை சரி செய்து கொண்டு சொன்னாள்.

இப்போது வைர அட்டியல் பெட்டியில், அவள் கட்டிலில் மகாதேவன் மெல்லமாய்த் தன்னை கம்பளிக்குள் புசுத்திக் கொண்டார்.

இன்றைக்கு நடந்தது...

அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. இப்போது விடியப் போகிறது. நேற்று நடந்தவைகளைச் சிந்தித்துப் பார்.

காலையில் வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்தது. பெரியக்கா அழுது எழுதியிருந்தாள்.

“தம்பி என் மகனின் உயிரை நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும். ஊரில் அவன் நின்றால் தங்களுடன் சேரச் சொல்லுகிறது. கொழும்புக்கு வந்தால் சிங்கள அரசாங்கம் வேட்டையாடுகிறது. கனடாவுக்கு அனுப்ப நாலு லட்சம் கேட்கிறார்கள். தம்பி நீ நன்றாக இருக்கிறாய் என்று கேள்விப்பட்டேன்; என் மகனைக் காப்பாற்று.”

அவர் கண்களில் நீர் வழிகிறது. கீதாவுக்கு விலைப்பட்டவர் அவர். லண்டனுக்கு வந்து கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறார். அந்த உழைப்பு வைர அட்டியல் என்றும் பேர்த்தே பார்ட்டி என்றும் கரைகிறது. கீதாவுடன் அவர் கேட்க முடியாது.

“நான் உங்களுக்கு ஐந்து லட்சம் சீதனம் தந்தேன். அதற்கு மேல் ஒரு சதமும் கேட்க முடியாது” கீதா எப்போதோ சொல்லிவிட்டாள். நாளைய பார்ட்டியின் செலவு கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் பவுண்டுகள். அதாவது கிட்டத்தட்ட எண்பதினாயிரம் ரூபா. அட்டியலின் விலை 2500 பவுண்டுகள். கிட்டத்தட்ட இரண்டு லட்சம் ரூபா.

இப்படிச் செலவழிக்கும் பணத்துடன் இன்னும் கொஞ்சம் போட்டால் ஒரு தமிழ் உயிர் பிழைக்கும்.

“இதுகளுக்கு இடம் கொடுத்தால் இருக்க விட மாட்டாதுகள்.” கீதா ஏதோ ஆடுகள் மாடுகள் இனத்தில் மகாதேவன் குடும்பத்தினரையும் சேர்த்து விட்டாள். அவரால் மூச்சு விட முடியவில்லை. “நீங்கள் மட்டுமா உதவி செய்ய வேணும். உங்கடை கடைசித் தங்கச்சி உதவி செய்தால் என்ன” கீதா தர்க்கம் பண்ணுகிறாள்.

அவர் பெருமூச்சு விட்டார். நித்திரை அவரை எட்டிப் பார்க்கவில்லை.

விடிந்து விட்டது. சனிக்கிழமை பின்னேரம் ஹோலில் பார்ட்டி நடக்கிறது. ஹோல் அலங்காரம் செய்ய வேண்டிய சாமான்களை கொண்டு போய் வைக்கச் சொல்லி சீதா சொல்லி விட்டு யாருடனோ போனில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பகல் பத்து மணிக்கே அகோர வெயில். லண்டனில் இளமாதர்கள் உள்ளுக்கு இருக்க வேண்டிய அபூர்வங்களை வெளியில் விளம்பரம் செய்யத்தக்க உடுப்புகளோடு வீதியை வலம் வருகிறார்கள்.

ஹாலுக்கு திரும்புகிற வழியில் கார் திரும்பிய போது ரோட்டைக் கடக்க நின்ற பெண்ணைப் பார்த்தார். “நர்மதா”. அவர் தன்னை மறந்து பதினைந்து வருடங்களைத் தாண்டிவிட்டார்.

அவர் சட்டென்று கார்க் கதவுகளைத் திறந்து “நர்மதா” என்று குரல் கொடுத்தார்.

ரோட்டைக் கடந்த பெண் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“மகா...” அவளுக்கு ஆச்சரியத்தில் தொண்டை அடைத்திருக்க வேண்டும்.

அவர் காரை ஓரமாக நிறுத்தினார்.

என்ன பேசுவது?

யுனிவேர்சிட்டி பூந்தரையில் பொலிற்றிக்ஸ் கதைத்து ஞாபகம் இருக்கிறதா என்று கேட்பதா? அல்லது 77-ம்

ஆண்டு இனக் கலவரத்தின் உங்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை என்று ஒப்பாரி வைப்பதா?

அம்மா சொன்னாளே “உனக்கு விருப்பமான யாரையும் செய்து கொள்” என்று ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தார். ‘அம்மா அவள்தான் எனக்குப் பிடித்த மானவள்’ அவர் மனம் சொல்லியது.

என்ன ஆச்சரியம் இத்தனை வருடத்தின் பின் அதுவும் லண்டனில் “பதினைந்து வருடங்கள்” அவர் முணு முணுத்தார். சிரிப்பும் அழுகையும் அவர் குரலில்.

“கெட் இன்” கீதாவுடன் இப்படி உரிமையாக சொல்ல முடியுமோ?”

அவள் ஏறி உட்கார்ந்தாள்.

என்ன பேசுவதாம்.

“என் குழந்தையின் பேர்தேட பார்ட்டி இன்றைக்கு” அவர் சம்பாஷணையைத் தொடங்க ஏதோ சொல்ல அவர் சொன்ன விடயம் அவர் யார் என்று காட்டியது.

“நான் ஒரு இலங்கைத் தமிழன். லண்டனில் கடுமையாக உழைத்துக் கொண்டு மற்றவர்கள் மதிக்க வேண்டும் என்பதற்காக இப்படி போலிக் கூத்தெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்” அதைத்தானே சொல்ல நினைக்கிறார்?

அவள் ஒரு குழப்பமின்றி அவரை நேரே பார்த்தாள். நீ ஒரு தமிழன் எப்படி உன்னிடம் வேறுவிதமான வாழ்க்கையை எதிர்பார்க்க முடியும் என்ற பார்வை அது? அவரால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“பூ ஆர் லக்கி” அவள் மனப்பூர்வமாக சொல்கிறாள். நர்மதாவை அவருக்குத் தெரியும். மூன்று வருடங்களாக ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். ஒன்றாகத் தெரிந்தவர்கள். அவளை அவருக்குத் தெரியும் அவர்கள் ஒரு காலத்தில் அபூர்வமாக சிநேகிதர்களாகவே இருந்தார்கள். கல்யாணம் செய்துகொண்ட கீதாவை அவருக்குத் தெரியாது. தெரிந்து கொள்ளவும் முயற்சிக்கவில்லை. ஆனால் நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். ஆனால் கல்யாணம் செய்ய என் குடும்ப நிலை விடுமோ என்று தெரியாது என்று சொன்ன நர்மதாவுக்கு அவரை—அவரின் உள்மனதை, அவரின் நேர்மையைத் தெரியும். அவள் அவரின் சிநேகிதி.

“ஏன் லக்கி என்றாய். ஐந்து வயதுப் பிள்ளைக்கு ஆயிரம் பவுண் செலவு செய்து பார்ட்டி வைக்கிறாளே என் மனைவி அது லக் என்று சொல்லுகிறாயா.”

“வாழ்க்கையே பார்ட்டிதானே, போலி, பொய் நடிப்பு, நாடகம்” அவள் சிரித்தாள்; துன்பச் சிரிப்பு.

அவர் பதில் சொல்லவில்லை. அவளுடன் நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்போல் இருந்தது.

“நீ எப்படி இருக்கிறாய்.”

“அரசியல் பார்ட்டியில் சில வெறியர்கள் என்புருஷனை சாக்காட்டி விட்டார்கள்.”

அவள் கண்களில் நீர். கன்னத்தில் வழிந்தது.

அவளைத் தொட்டு அந்த நீரைத் துடைக்க மகாதேவன் தயாராகவில்லை. ஆயிரம் வருட இடைவெளி என்றாலும் அவர்கள் ஒரு காலச் சிநேகிதர்களா.

“பத்திரிகையில் படித்திருப்பீர்களே. தங்களுக்குப் பிடிக்காத பத்திரிகை நிருபர்கள் பலரை இலங்கை அரசாங்கம் கொலை செய்ததாக. அந்த நிருபர்களில் என்கணவரும் ஒருத்தர்.”

அவளின் அழகை அவரின் இதயத்தைப் பிழிந்தது.

“O! I am sorry நர்மதா”

வேறு என்ன சொல்வதாம்.

இலங்கையின் கொடுமையான அரசியல் யாரைத்தான் விட்டு வைக்கிறது?

கொஞ்ச நாள் முந்தித்தான் லண்டனுக்கு வந்தேன்.

“I am so glad that I saw you” அவள் குரல் தழுதழுத்தது. நீர் தழும்பிய அவள் கண்களில் தன் முகத்தைக் கண்டார் அவர்.

“So am I” மகாதேவன் மறைக்காமல் சொன்னார். அவரின் நெகிழ்ச்சி அவளை சஞ்சலப்படுத்தியது.

“நான் என் சொந்தக்காரர் வீட்டுக்கு போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தாருங்கள் என் நம்பர்.” அவள் ஒரு பேப்பரில் தன் நம்பரைக் குறித்துக் கொடுத்தாள்.

“Will you come to the party” அவளை விட மனமில்லை.

அவள் மேலும் கீழும் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். என்ன சொல்லப் போகிறாள். நான் சிங்களப் பெண், நீ தமிழன். நாங்கள் இருவரும் பார்ட்டிகளில் “மீட்” பண்ணிக்கொண்டு சமரசமாக இருக்கக் கூடாது என்று சொல்லப் போகிறாளா?

“மகா, எனக்கு இந்த பார்ட்டிகள் எல்லாம் பிடிக்காது. உங்களுக்கு ஒரு பார்ட்டிக்கு ஆயிரம் பவுண் செலவழிக்க வசதி இருந்தால் இலங்கையில் அந்தக் காசுக்கு எத்தனையோ குடும்பம் பட்டினி இல்லாமல் இருக்கும். ஆனால் பார்ட்டி வைக்கிறது உங்களின் குடும்ப விஷயம்! எனக்கப் பிடிக்காது. மன்னிக்கவும்.”

அவள் போய்விட்டாள்.

அவரின் மருமகனின் ஞாபகம் வந்தது. வீட்டுக்குப் போனபோது சீதா பார்ட்டிக்குப் போக ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

“சீதா”

அவர் குரலில் ஒரு தெளிவு; அதோடு கடுமையும்.

அவள் என்ன என்று கேட்கவில்லை. பார்த்தாள்.

“அக்காவின்ர மகன் கனடா போக உதவி செய்ய வேணும்.”

அவள் அவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

“ஐயாயிரம் பவுண் பாங்கில் கடன் எடுக்கப் போறேன்.”

அவள் கண்களில் நெருப்புப் பொறி.

“நடக்காது” அவள் கத்தினாள்.

“நான்தான் கடன் கட்டப் போறேன்.”

அவர் நேராகப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“அதென்ன நான் நீங்கள் என்ற வேறுபாடு” அவள் கெட்டிக்காரி ஒரு நிமிடத்தில் நிலைமையைத் தெரிந்து கொண்டவள்.

“நாங்கள் எப்பவும் வேறுபட்ட மனிதர்கள் தானே.”

நர்மதாவைக் காணாமல் இருந்தால் அவர் இப்படிப் பேசியிருப்பாரா? சொல்லியிருப்பாரா? அவருக்கே தெரியாது.

“ஐயாயிரம் பவுண்ஸ்” அவள் ஒவ்வொரு சொல்லாக ஆறுதலாகச் சொன்னாள்; விழிகள் பிதுங்கிக் கொண்டு வந்தன.

“Yes there will be no bloody birthday party for another five years” அவர் குரல் இடிமின்னலாக மாறியது.

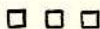
அவரின் மருமகனுக்கு பதினெட்டு வயது. அவர் உதவி செய்தால் இன்னும் ஐந்து வருடங்களில் ஆளாகி விடுவான். அவன் இலங்கையை விட்டு வெளியேற வேண்டும். உயிரைக் காப்பாற்ற இவர் உதவி செய்ய வேண்டும்.

Thank you நர்மதா! அவர் மனம் சொல்லியது.

“நீங்கள் ஏன் இப்படி மாறிவிட்டீர்கள்” கீதா அழத் தொடங்கிவிட்டாள். முதற்தரம் அழுகிறாள். அவர் ஆறு வருடம் அவளிடம் அவரை; அவர் ஆண்மையை இழந்து அழுததை அறிவாளா?

“நான் மாறவில்லை. எப்படி வாழவேண்டும் என்று தெரியத் துடிக்கிறேன்” அவர் கைகள் வழக்கம்போல நெஞ்சைத் தடவின. சட்டைப் பொக்கெற்றில் நர்மதாவுடன் நம்பர் இருக்கிறது.

சக்தி, 2-3-94

பிலோமினா

அவள் நினைத்தது பிழை என்று மனம் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில் வாய் முந்திவிட்டது. “ஷெல்பிறிட் ஜர்ஸ்” கடையில் ஏன் பிலோமினா வந்து நிற்கிறாள் என்று தன்னைத்தானே கேட்க முதல் அவள் வாய் “பிலோமினா” என்று கூப்பிட்டுவிட்டது.

குரல் ஒன்றும் பெரிதாக ஒலிக்காவிட்டாலும் முன்னால் நின்றிருந்த பெண் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

இவள் இன்னுமொருதரம் தன் சந்தேகத்துக்குள்ளாகிறாள். திரும்பிப் பார்த்த பெண் இன்னும் இவளைப் பார்த்தபடி நிற்க, தர்மசங்கடத்துடன் சொல்கிறாள் “சொறி, யாரோ தெரிந்த பெண் என்று நினைத்து விட்டேன்.”

அந்தப் பெண் மெல்லிய புன்னகை தவழ இன்னொரு தரம் இவளைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு எஸ்கலேட்டரில் கால் வைக்கிறாள். அந்தப் பெண் கழுத்தை மெல்லமாகத் திருப்பிப் பார்த்த விதம், அவளோடு சிரித்தவிதம், என்னையா கூப்பிட்டீர்கள் என்று கண்ணால் கேட்ட விதம் இவள் தன் தவறைச் சொல்ல அதற்கென்ன என்ற மாதிரித் தலையசைத்துவிட்டு மெல்லமாக நடந்து எஸ்கலேட்டரில் போனவிதம்...

பிலோமினா மாதிரியே! பிலோமினா மாதிரி உருவம் மட்டுமல்ல அவளின் சுபாவம்... அவள் பிலோமினாவாக இருக்க முடியாது. அதுவும் தெரியும் இவளுக்கு. எப்படி இருக்க முடியும்?

எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன் இப்படித்தான் இளமையின் செழிப்போடு இருந்தாள். இத்தனை ஆண்டுகளுக்கு பின் அந்த உருவத்தைக் கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்க முடியவில்லை. நிர்மலாவின் சிந்தனைகள் சட்டென்று பிலோமினாக்குப் பின்னால் ஓடிவிட்டது போல் இருக்கிறது. கடையின் கலகலப்புக்கு அப்பால் அவள் நினைவுகள் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கி கரையூர் கடற்கரையில் பறக்கின்றன.

முன்னால் கடந்து போன பெண் பிலோமினாவை மட்டுமல்ல இன்னும் எத்தனையோ இனிய நினைவுகளைக் கிளறிவிட்டது. நிர்மலா மறந்து விட்டதாக நினைத்த எத்தனையோ நினைவுகள் எப்படி யாரும் எதையும் மறக்க முடியும்? நினைவுகள் மனதில் அடித்தளத்தில் புதையலாம். புதிய நிகழ்ச்சிகள் அநுபவங்கள் சந்திப்புக்கள் நேரும்போது ஆனால் முற்ற முழுக்க மறக்கப்படுவதாக நினைப்பது உண்மையாக இருக்காது என்று தோன்றுகிறது.

எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின் குளிரடிக்கும் லண்டனில் நாகரீகமான மனிதர் நடுவில் வெயில் வதைக்கும் கரையூரும் கபடமற்ற மக்களும் ஞாபகம் வந்ததென்றால் அதன் காரணம் வெதும் சாதாரண நினைவுகளின் வெடிப்பாக மட்டுமா இருக்கும்?

ஆச்சி சொல்வாள் உன்னைப் போல ஏழு பேர் உலகத்தில் ஒவ்வொரு மூலையிலும் வாழ்வதாக.

பிலோமினாவைப் போல ஏழு பேர் எந்தெந்த மூலையிலோ இருக்கலாம்.

பிலோமினா,

முதந்தரம் காணும்போது அவளின் நசங்கிய பார்வை இன்னொருதரம் பார்க்கப் பண்ணியது. பிலோமினா எதையும், எவரையும் நேரடியாகப் பார்த்தது நிர்மலாவுக்கு ஞாபகம் இல்லை.

கடைக்கண்ணால் அரைக் கண்ணால் மெல்லமாகத் தலையைத் திருப்பி ஆட்கள் அவளைக் கவனிக்காத போதுதான் பார்ப்பாள்.

கொஞ்சம் காலம் பழகிய பின் சாந்தி பிலோமினாவை வம்பிழுக்கப் பாடுவாள். “நான் நோக்கும்போது நிலம் நோக்கும் நோக்காக்கால்தான் நோக்கி மெல்ல நகும்” சாந்தி மிக மிகப் பொல்லாதவாயாடி. இயற்கையாகக் கூச்சம் கொள்ளும் பிலோமினாவைக் கிண்டி வேடிக்கை பார்ப்பதில் கொள்ளாத ஆசை சாந்திக்கு.

ஒருவேளை சாந்தி கொழும்புப் பெண்ணாகவும் பிலோமினா கூச்சமுள்ள பெண்ணாக இருந்ததற்கு யாழ்ப்பாணத்துக்கும் தூரத்தேயுள்ள ஒரு தீவில் பிறந்து வளர்ந்ததும் காரணமாயிருக்கலாம்.

இருவரும் எத்தனையோ கோணத்தில் வித்தியாசம். சாந்தி கொழும்புப் பெண் மட்டுமல்ல அவள் கட்டுப் பாடான இந்துப் பெண். முனிஸ்வரர் கோயிலை மூன்றாம் தரம் வலம் வருவாள் வெள்ளிக் கிழமையில்.

கொழும்பில் தெமட்டக்கொடையைச் சேர்ந்தவள். பாஷை யாழ்ப்பாணத்துக்கு எதிரானது கிட்டத்தட்ட இந்திய உச்சரிப்பு.

“ஆமாடி பிலோமினா என்றா முன்னங்காலில் நிற்கிற முழு இருட்டில் பூதம் மாதிரி” என்று சொல்லுவாள் பிலோமினா முழங்காலில் நின்று பிரார்த்தனை செய்யத் தொடங்கும்போது.

நிர்மலா, சாந்தி, பிலோமினா மூன்று பேரும் யாழ்ப்பாணத்தில் படிக்கும்போது கரையூரில் ஒரு விடுதியில் இருந்தார்கள்.

காலையில் எழும்பி விழுந்தடித்துக்கொண்டு பஸ்குக்கு போது ஏதும் “கொழுவ” தொடங்கினால் அதன் பிரதிபலிப்பை இரவு படுக்கும் போகும் வரைக்கும் தெரியும் ஏதோ தர்க்கம் நடக்கும்.

சிலவேளை நிர்மலாவும் யாரோ ஒரு பக்கத்தில் சாய்ந்துகொண்டு பேசப்படுவதும் உண்டு.

“உனக்கென்னாடி வம்பு! பேசாம ஒம் புத்தகத்தைப் பார்த்துக்கிட்டுப் படுத்திடு” சாந்தி நிர்மலாவின் வாயை அடைத்துவிடுவாள்.

அவர்களின் சண்டை நிர்மலாவுக்குச் சிலவேளை குழந்தைத்தனமாகத் தெரியும். வீட்டில் குமர்ப்பிள்ளைகளாக நடத்தப்படும்பொழுது நடந்து கொள்ள முடியாத எல்லாவற்றையும் இப்போது சந்தர்ப்பம் இருக்கும். அவர்கள் இது விடயங்களுக்கெல்லாம் சண்டை போடுவது நிர்மலாவும் இன்னும் ஞாபகம் இருக்கின்றன எத்தனையோ காரியங்கள்...

ஒரு நாள் இரவு நல்ல பூரண நிலவு. இருள் சரியாக இல்லை. பட்டப்பகல் போல் இருந்தது. பிலோமினா வியர்த்துக் கொட்டுகிறது என்று ஜன்னலைத் திறக்க நிலவின் ஒளி அறையுள் பாய்ந்தது. சூசையப்பனின் தொண்டை கிழியும் சத்தத்தைக் கேட்டதும்.

குசையப்பன் இவர்கள் விடுதிக்குள் பின்னால் உள்ள வீட்டில் வசிக்கும் வயது போன கிறிஸ்தவ கிழவன். கொஞ்சம் வெறி கூடினால் யேசுவின் பாட்டுக்களை ஜெருஸலேம் நகருக்குக் கேட்கக்கூடிய தொனியில் தொண்டை கிழியக் கத்துவான். கேட்க அப்படி ஒன்றும் இனிமையும் இல்ல அண்டை அயலார் அரைச்சாமம் வரைக்கும் நித்திரையில்லாதிருப்பதுதான் மிச்சம்.

“ஐயோ என்னால் இந்தச் சத்தம் சகிக்க முடியாது, பூட்டேம்பா ஜன்னல” சாந்தி கெஞ்சினாள்.

“என்ன அப்படி நாடகம் ஒன்றும் வெறும் சத்தம் இல்ல, யேசுவைப் பத்திப் பாட்டு” பிலோமினா வழக்கம் போல் தன் மெல்லிய குரலில் முணுமுணுத்தாள்.

“அப்ப நான் கந்தபுராணம் படிக்கட்டா” சீறி விழுந்தாள் சாந்தி.

“ஏன் சண்டை படிக்கிறீர்கள். நான் இந்தப் பக்கத்து ஜன்னலைத் திறக்கிறேன்” என்றாள் நிர்மலா அவர்களின் தர்க்கத்தை நிறுத்த “ஐயையோ வேண்டாமடி நிர்மலா அந்தப் பக்கம் சவக்கால தெரியும் நா கண்ண மூடிக்குவன்” சாந்தி பதறினாள்.

அதன் பின் பிலோமினா “ஏன் சாந்தி உயிரோட இருக்கிற ஆட்களும் பாடப் பிடிக்காது. செத்தாக்களின்ற சவக்காலயும் பிடிக்காதென்டா உனக்கென்னதான் விருப்பம்” பிலோமினா சாதாரணமாகத்தான் கேட்டாள்.

ஆனால் அந்த இரவு இந்துமத தத்துவம். கிறிஸ்தவ நிர்மலாவுக்குத் தலையிடி வந்து விட்டது.

அரை குறை நித்திரையில் பிலோமினா முணுமுணுப்பது கேட்டது. “என் கடவுள் ஒன்றும்

உம்முடைய சாமி மாதிரி இரண்டு பெண்சாதியோடு திரியல்ல.”

அந்த முணுமுணுப்பின் எதிரொலி சாந்தி பயங்கரமாகக் கத்திய சத்தத்தில் கேட்டது. “உன்னுடைய யேசுமட்டும் என்ன? ஊர் ஊராத்திரிஞ்சாரே எத்தினை பார்த்திருப்பார்?”

நிர்மலா சொல்லி விட்டாள். இப்படி இருவரும் சண்டை பிடித்தால் தான் வேறு இடம் பார்த்து போவதாக அப்படிச் சொன்னதன் கால கேடோ என்னவோ அதன்பின் அவர்கள் உண்மையாகச் சண்டை பிடிக்கவேயில்லை.

அடுத்த நாள் சிநேகிதி ஒருத்திக்கு பிறந்த நாள் என்று போய்க் கேக் சாப்பிட்டுவிட்டு வர இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேல்.

அவர்கள் இரவில் வெளிக்கிடுவது இல்லை. சிறிதும் ஒன்பது மணிக்குப் பின் வெளிக்கிட்டேயில்லை. இன்று கண்டி ரோட்டில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கத்தான் தெரிந்தது குமாப்பிள்ளைகள் இரவில் தனியாகப் போகக் கூடிய இடமில்லை என்று சிநேகிதியின் தமையன் சொன்னான் தான் துணைக்கு வருவதாக. சாந்தி தன் வாயால் சமாளித்ததன் பலன் இப்போது தெரிகிறது பின்னால் ஒரு கார் தங்களைப் பின் தொடர்வது தெரியத் தொடங்கியதும் சாந்திதான் முதலில் நடுங்கத் தொடங்கியது.

“என்னாடி பன்றது யாரோ மாணங்கெட்ட பசங்க பனங்கொட்டைக” முணுமுணுத்தாள்.

பிலோமினா திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. விறுவிறு என்று நடந்தாள். தூரத்தில் யாரோ பாடிக்கொண்டு

லொறியில் தள்ளாடிக் கொண்டு வருவது தெரிந்தது. “யாருட அது? பின்னால் கார்க்காரக் கள்ளப் பசங்க, முன்னால் லொறிகார கிழட்டுப் பய நான் கல்லறைக்குப் பின்னால் பதுங்கப் போறேன்” சாந்தியின் பயம் இவர்களுக்கு ஒரு விதத்தில் சிரிப்பையுண்டாக்கியது.

வந்த அவன் சூசை. பாடிப்பாடி தொண்டை கட்டியதால் குரல் அடையாளம் தெரியவில்லை.

“ஆர் சூசை அப்புவோ” பிலோமினோ கேட்டாள். கிழவன் தன் பாட்டைக் குறைத்துவிட்டு அரை குறை பிதுங்கிய கண்களுடன் இவர்களைப் பார்த்துவிட்டு

“ஆர் பிலோமினாவே” என்றான்.

“ஓம் அப்பு ஒருக்காக கேளுங்கோ பின்னால் வாறவைக்கு என்ன தேவை எண்டு” அவள் நிதானமும் துணிவும் நம்பமுடியாதது. கிழவனுக்கு அரைகுறையாக விளங்கியது காதில் இருந்த யாரோ வசதி படைத்த வாலிபர்களின் கேவலமான விளையாட்டு.

படுதூஷனத்தில் பேசத் தொடங்க கடைக்குள் இருந்து ஒன்றிரண்டு வாலிபர்கள் என்ன நடந்தது என்று பரபரப்புடன் கேட்டார்கள். எல்லோருக்கும் பிலோமினாவைத் தெரிந்திருந்தது சேர்ச்சுக்கு போகும் காரணத்தால்.

பின் என்ன காரில் வந்தவர்கள் கல்லெறி வாங்கியது தான் மிச்சம்.

அதன் பின் அன்றிரவெல்லாம் சூசையப்பன் பாட்டுக் கேட்டது. ஜெருசலேமுக்கு கேட்டதோ என்னவோ இவர்களுக்கு கேட்டு நிச்சயமாகக் குழப்பிக்கொண்

டிருந்தது. சாந்தி வாய் நிற்கவில்லை. அதன் பின் இரண்டொரு நாளின் பின் பிலோமினாவுக்கு சுகமில்லாமல் இருந்ததால் ஒரே படுக்கை.

ஒரு நாள் இவர்களும் கரையூர்க் கடற்கரைக்கு ஒரு உலாத்தல் போக வெளிக்கிட பிலோமினா வரவில்லை.

வெறும் தடிமல் காய்ச்சலிற்கு அப்பால் ஏதோ இருப்பதாகப்பட்டது.

“ஏனடி இஞ்சி தின்ன கொரங்கு மாதிரி இருக்கே” சாந்தி தனகினாள்.

பிலோமினாவின் வழக்கமான முணுமுணுப்பு கூட இல்லை. இவர்கள் இருவரும் தோண்டித் துருவி முடிய அவள் பரிதாபத்துடன் தன் காதல் கடிதத்தைக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது.

பாவம் பிலோமினா. சாந்தி தன் வாயாடித்தனத்துடன் இழுத்து அசைத்து அந்தக் கடிதத்தை வாசித்து முடிய பிலோமினா அழுதே விட்டாள். “ஏனடி அழுவறே யாரோ ஒருத்தன் ஆசைப்பட்டு எழுதியிருக்கான். காதல் பண்ணிற வயசில பண்ணித் தொலையேன்.”

சாந்திக்கு எதுவும் வினையாட்டுத்தான்.

பிலோமினா பதில் சொல்லாமல் குப்புறப் படுத்து விம்மிக் கொண்டிருந்தாள்.

கடிதத்தை எழுதியவன் பிலோமினாவுக்குத் தெரிந்த வனாக இருக்க வேண்டும் இல்லை என்றால் வெறும் அன்பனுடன் முடிந்திருக்காது.

“யாரடி அந்த அன்பன்” சாந்தி ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் பல்லவி பாடிப் பார்த்தான்.

பிலோமினாவிடமிருந்து பதில் இல்லை.

கொஞ்ச நாளைக்குப்பின் சாந்திக்கும் ஒரு கடிதம் வந்தது. கிட்டத் தட்ட அதே கை எழுத்து என்று ஆச்சரியத்துடன் நிர்மலாவும் சாந்தியும் வாசிக்கத்தான் தெரிந்தது. பிலோமினாவுக்கு எழுதியவர் இவர்களின் சினேகிதியின் தமையன் என்று.

சாந்திக்குக் கடிதம்... பிலோமினாவுக்கும் சொல்லட்டாம் தான் பிலோமினாவில் “காதல்” என்று.

“ஏன்டி எத்தனை மாதமா இந்த நாடகம்” சாந்தி துள்ளி விழுந்தாள்.

தியாகராஜாவை மூன்று பேருக்கும் தெரியும் கொழும்புக்கு இன்ரர்வியு ஒன்றுக்குப் போய் நின்றபோது தங்கையின் சினேகிதிகள் என்று மியூசியத்துக்கும் மிருகக் காட்சிசாலைக்கும் இழுத்தடித்தவன்.

பிலோமினாதான் உள்ள மூன்று பேரிலும் கொஞ்சம் பரவாயில்லை.

“ஏம்மா வரவேண்டிய வயதில் வந்ததாக்கும் தியாகராஜாவுக்கு!”

“ஏம்மா ஒனக்குப் பிடிக்காட்டா எழுதிவிடேன் ஏன் அழுது கொண்டே வடிக்கிறே” சாந்திக்கு விருப்பமில்லை தரகு வேலைபார்க்க.

பிலோமினா வழக்கம் போல் மௌனமாக முழங்காலில் நின்று பிராத்தனை செய்துவிட்டுப் படுத்து

விட்டாள். அவள் பதில் எழுதியதாக எந்தவிதமான அறிகுறியும் இல்லை.

காலம் முடிந்தது பரீட்சை வந்தது, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு திசை.

ஒன்றிரண்டு வருடங்களின் பின் 'மெடிகல் கொலிஜ்' எக்ஸ்பிஷனில் சாந்தியையும் தியாகராஜாவையும் தம்பதிகளாய் கண்டபோது திடுக்கிட்டுப் போனாள் நிர்மலா எப்படி இந்தச் சாந்தி தியாகராஜாவைக் கல்யாணம் செய்ய முடியும்.

காதல் வரவேண்டிய நேரத்தில் வந்து கல்யாணம் முடிக்க வேண்டிய நேரத்தில் முடிந்ததாக்கும். நேருக்கு நேர் கேட்கத் தர்மசங்கடமாக இருந்தது. பிலோமினாவின் அழகிய கண்களின் சோகம் இடைக்கிடை தலைகாட்டும் மனதில்.

தியாகராஜாவின் கடிதங்களில் அவன் வடித்திருந்த அன்பு மொழிகளை சாந்தியும் சேர்ந்து வாசித்தவள் என்னென்று...

என்னென்று சினேகிதியின் காதலனைச் செய்ய முடியும்? நிர்மலாவுக்கு விளங்கவில்லை கேட்க கூடிய ஒரே ஒரு ஜீவன் பிலோமினா. அவள் எங்கே இருக்கிறாள் என்று தெரியாது.

நிர்மலா கொழும்புக்கு வந்ததிலிருந்து தொடர்பு எந்தச் சினேகிதியிடமும் வைக்கவில்லை.

ஆனால் நினையாப் பிரகாரமாக ஒரு நாள் கோட்டை புகையிரத நிலையத்தில் யாழ் தேவிக்கு வந்திருக்கும் போது பிலோமினாவைக் கண்டாள்.

ஆர்வத்துடன் ஒடிப்போய் கட்டிப்பிடிக்காத குறை யாகப் பிலோமினா என்றாள்.

அவள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள்.

அதே சோகமான மௌனமாக கண்கள்! தனியாக இல்லை இரண்டொரு இளம்பெண்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

நிர்மலாவுக்கு தெரியும் பிலோமினாவுக்கு நிறைய சகோதரிகள் என்று. இப்போது அந்த நிறையப் பேரில் மூவர், லலிதா, பத்மினி, ராகிணி போல் வரிசையாக நின்றனர். ஒவ்வொரு “குமுதத்தையும்!” வைத்துக் கொண்டு.

“எப்படி நிர்மலா? லண்டனுக்குப் போறியாம்” பிலோமினா கேட்டாள்.

இவள் தலையாட்டினாள்.

“நீர் எப்படி இருக்கிறீர்” நிர்மலா கேட்டாள். வழக்கம் போல சோகமான சிரிப்பு எதையும் வெளிப் படுத்தாத நாகுக்கான சிரிப்பு. இருவரும் ஜன்னல் பக்கமாய் உட்கார்ந்து பழைய கதைகளை கதைத் தார்கள்.

நிர்மலாவுக்கு திரும்ப திரும்ப சாந்தியையும் தியாகராஜாவையும் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும்போல் இருந்தது. சகோதரிகள் ‘ரொய்லட்’ பக்கம் போனபோது சட்டென்று கேட்டாள் “சாந்தி தியாகராஜன் கல்யாணம் பற்றித் தெரியுமா?”

பிலோமினா ஜன்னலுக்கு வெளியில் பார்த்தாள். காத்தில் அவள் தலைமயிர் பறக்க கண் மயிர் துடிக்க

உதடுகள் நடுங்குவதில் இருந்து தெரிந்தது அழுவதைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்குகிறாள் என்று. தியாகராஜாவின் கடிதங்கள் ஞாபகமா? “சொறி பிலோமினா” நிர்மலா சினேகிதியின் கைகளில் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“தியாகராஜா உம்மிலதான் ஏதோ என்டு...”

பிலோமினாவின் உதடுகளில் வரட்சியானபுன்னகை... எங்களைப் போல ஏழைகள் அப்படி சொர்க்கங்களுக்கு ஆசைப்படக்கூடாது. எங்களுக்கு உள்ளது அழுகையும் வேதனையும், சீதனமும் நகையுமில்லி தியாகராஜாவுக்குப் பதில் எழுதிச் சந்தோஷப்பட.”

குரல் சாடையாகத் தடுமாறியது.

அவர்கள் பழையபடி யாழ்ப்பாணம் போய் பழையபடி பிரிந்து இவள் இங்கிலாந்துக்கு வந்து எத்தனையோ வருடங்களின் பின் கேள்விப்பட்டாள். பிலோமினா கன்னியாஸ்திரியாகப் போய்விட்டாள் என்று.

லண்டன் தெருக்களில் யாரும் மூடிக் கட்டிய கன்னியாஸ்திரிகளைக் காணும்போது பிலோமினாவை அவர்களைப்போல் ஒருத்தியாகக் கற்பனை செய்வது சிரமமாக இருந்தது.

பிலோமினாவின் கண்கள் தியாகராஜாவின் கடிதங்களைப் படித்தபின் குப்புறப்படுத்து விம்மும் அந்த பிலோமினா...

இன்னும் எங்கேயோ முழங்காலில் நின்று கொண்டு இழந்து போன காதலுக்காகவும் ஏழ்மையான வாழ்க்கையையும் பரமண்டலத்தில் இருக்கிற பிதாவை வணங்கிக் கொள்ளலாம்.

சாந்தி சொன்னதுபோல் முழங்கால் தேய்வதுதான் மிச்சமாக இருக்கும்.

தாயகம், 25—6—93

மாமி

யாரோ கதவைத்தட்டும் சத்தத்தில் ஏதோ நினைவாய் இருந்த நான் திடுக்கிட்டு எழும்புகிறேன்.

நினைவுகளுக்குக் காரணமான கடிதம் கையில் இன்னும் இருக்கிறது. இரண்டு மூன்று கிழமைகளுக்கு ஒரு தரம் அல்லது இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தரம் நினைவுகளைப் பிறந்த மண்ணுக்கு ஓடப்பண்ணும். அந்த நீல ஏயா மெயில் கடிதம் கையில் இன்னும் இருக்கிறது.

கதவைத் தட்டியது யார் என்று ஜன்னலால் எட்டிப் பார்க்கிறேன். பால்க்காரன் காசுக்கு நிற்கிறான். காசுடன் கதவைத் திறந்த எனக்குக் “குட்மோர்னிங்” சொன்ன பால்காரனின் கண் என் கையில் இருக்கும் கடிதத்தில் பட்டு என் முகத்தில் பதிகிறது.

என் முகபாவம் அவனுக்குச் சோகமாகத் தெரிந்ததோ என்னவோ, “என்ன ஊர் ஞாபகமோ?” என்கிறான்.

மறுமொழி சொல்லாமல் மெல்லிய சிரிப்புக்கு அடையாளமாக வாயை நெளித்து விட்டுக் கதவைச் சாத்துகிறேன்.

ஊர் ஞாபகமா?

உயர்ந்த மாளிகைக்குள்ளால் என் ஊர் மண் குடிசைகளின் மனித உள்ளங்கள் தெரிவது எப்போது ஞாபகம் வராமல் இருக்கிறது...?

ஆப்பிளும், திராட்சையும் ருசிக்கும் போது குழந்தைகளாய் (சிறுவர்களாய் என்பது தான் பொருத்தம்) இருக்கும்போது வயிரப் போடியாரின் கறுத்தக் கொழும் பாணைக் களவெடுத்துச் சாப்பிட்டதன் இனிமை மனதில் தடயாமல் போனதில்லையே சில நேரங்களில்!

கடிதம் இன்னும் கையில் இருக்கிறது! சொந்தக்காரர்களின் துக்கங்களைச் சொல்லும் கடிதம்தான்.

கடிதத்தின் ஒரு வரி மட்டும் மனதில் பதிந்து கடிதத்தைக் கையில் வைத்திருக்கப் பண்ணுவது எனக்குத் தெரியும்.

டெலிபோன் மணி அடிக்கிறது.

நான் போகவும் இல்லை. எடுக்கவும் இல்லை கொஞ்சம் அடிக்கட்டும்.

மணி அடிக்கிறது.

வெள்ளை மாட்டு வண்டியில் மாமி முதல் தரம் வந்தபோது மாட்டு நடைக்குத் தாளம் போட மணியசைத்து வந்த...

நினைவுகள் படம் போல விரிகிறது.

இன்றைய கடிதம் இப்படி மனதைப் பிசையப் பண்ணியதற்குக் காரணம் கடிதத்திலிருந்த ஒரு வரி.

கன விடங்களை எழுதும்போது அதுவும் ஒரு விடயமாக...

“எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பரிமளம் மாமி காண்சர் வந்து செத்துப் போனா...”

கடிதத்தில் இருந்த ஒரு வரி அது.

மாமி செத்துப் போனா.

உறவால் ஒன்றும் நாங்கள் மாமி மருமகள் இல்லை. பக்கத்து வீட்டுப் பரிமளம் மாமி.

எனக்கு எத்தனை வயதிருக்கும் மாமியைக் கண்ட போது...? மார்புக்கு சட்டை போடாமல் வெறும் உடம்போடு எத்தனை வயதோ ரூபகமில்லை.

அம்மாவுக்கு எத்தனையோ முறைகளுக்கு அப்பால் தம்பி முறையான முத்துத்தம்பி மாமா திருக்கோயிலில் கல்யாணம் செய்யப் போவதாகக் கேள்வி.

செய்துவிட்டு பெண்பிள்ளையைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவதாக முத்துத்தம்பி மாமாவின் தாய் ஒரு நாள் விறாந்தைக்குச் சாணம் போட்டு மெழுகும் போது சொன்னா.

பெண்பிள்ளை வீட்டில்தான் மாப்பிள்ளை போவார். அதுதான் மட்டக்களப்புப் பழக்கம். “முத்தன் திருக்கோவிலில் இரிக்கல்லயா” அம்மா விண்ணாணமாகக் கேட்டா.

“தாயைத் தின்னி, தவப்பன தின்னி அந்தப் பொட்டை. அதுகளுக்கெங்க இரிக்க இடம்” முத்து

மாமாவின் கிழட்டுத் தாய் குந்தியிருந்து கொண்டு பச்சைப் பாக்கைக் கடித்துக் கொண்டு மறுமொழி சொன்னாள். நெல்லுப் பாய்க்குக் காவல் இருந்து கொண்டிருந்தேன். மாட்டுவண்டி ஒழுங்கையால வரும்போது.

வெள்ளை மாட்டு வண்டி மாமியின் தமையன் கொடுத்த சீதனம் என்று கன நாளுக்குப் பிறகு மாமி எனக்குச் சொன்னா.

திருக்கோவில் பெண்கள் வடிவான பெண்கள். வடிவான வட்டமுகம் நீளமான கண்கள். மைபூசி இருக்காவோ என்று நினைத்தேன். முதற்தரம் கண்ட போது அவ்வளவு கருமை.

அள்ளிக் கட்டிய பெரிய கொண்டை. அளவான குங்குமப் பொட்டு. கல்யாணப் பெண்களுக்கே உரிய கூச்சமோ தெரியாது. அதிகம் ஒருத்தருடனும் கதைக்க வில்லை.

எங்கள் வீடு எல்லாம் பெண்டுகள். அம்மா, ஆச்சி, சின்னம்மாக்கள். அவர்கள் எல்லாம் இன்னொருதரம் திரும்பிப் பார்க்க வைக்கவில்லை. என்னை ஒருநாளும் பார்த்துப் பழகிப் போய் இருக்கலாம். எனக்கு அதனால் அவர்கள் ஒரு வித்தியாசமும் இல்லாமல் இருக்கலாம். மாமி அப்படியில்லை.

எப்போதும் ஒரு இனிய பாவம் முகத்தில். சினிமா நடிகை மாதிரி ஒரு இளிப்பு முகத்தில். எனது அம்மா மாமியைப் பற்றித் தேவையில்லாமல் மற்றவர்களிடம் அலட்டிக் கொண்டிருந்தபோது எனக்குக் கோபம் வந்தது.

நெல்லுப் பாயைக் கடந்து போய் முருங்கை மர இடுக்கால் எட்டிப் பார்த்தேன்.

மாமி கண்டிருக்க வேண்டும். என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தா.

எங்கள் வீட்டில் என்னை ஒரு பொருட்டாக யாரும் அப்படிச் சிரித்திராதபடியாலோ என்னவோ மாமி என்னைப் பார்த்தது பெருமையாக இருந்தது.

கொழு கொழு என்ற கைகள், சிவப்புச் சேலையில் நீலக்கரை போட்ட ஜூனியர் காஷ்மீர் சேலை. நீலச் சட்டை, சிவப்புக் கல் தோடு, அதுமட்டும்தான் தங்கம். தாலி கோர்த்த மஞ்சள் கயிறு. கை நிறைய கறுப்பு கண்ணாடிக் காப்புகள்.

ஆனால் வைத்த கண் எடுக்க முடியாத இனிமையான அந்த முகம்.

ஏன் நான் அப்படிப் பார்த்தேன் என்று என்னால் விளங்கக் கன காலம் எடுத்தது.

வளர்ந்து கொண்டு வரும் காலத்தில் ஒரு நாள் சொந்தக்காரர் வீட்டுக்குப் போய் விட்டு நிலவு வெளிச்சத்தில் ஒழுங்கையால் வரும்போது யாருடைய வீட்டைத் தாண்டும் போதோ குண்டு மல்லிகையின் மணம் மூக்கில் அடித்தது இனிமையாக.

மெல்லிய நிலவு வெளிச்சம், தவளும் தென்றல், இனிமையான மலர் மணம் இவ்வளவுக்கும் இடையில் மாமியின் ஞாபகம் வந்தது.

அப்போதுதான் எனக்குத் தெரிந்தது ஏன் முதந்தரம் மாமியைக் கண்டபோது அப்படிப் பார்த்தேன் என்று.

மாமியின் அடக்கமான—மென்மையான—இனிமையான பாவம் தொட முடியாத நிலவின் அடக்கமான

அழகைப் போல், ஸ்பரிசமற்ற மல்விகை மணம் போல் உருவமற்ற தென்றல் போல...

மாமி எங்கள் வீட்டுக்குத்தான் குளிக்க வருவா. அவர்கள் வீட்டில் கிணறு இல்லை.

அந்த நேரம் பார்த்துக் கடைக்காரக் கணபதி சைக்கிளில் போவதற்கு மாமிதான் காரணம் என்று முத்துமாமா ஒரு நாள் பட்டப் பகலில் எல்லோர் முன்னிலையிலும் கண்டபடி பேசினார்.

மாமி பேசாமல் முணுமுணுத்தா தனக்குள் ஏதோ. அதன் பிறகு அவ பகலில் குளித்து நாள் கண்டதில்லை.

“தான் பெரிய வடிவெண்டு இவக்கு எண்ணம். எங்கள் வீட்டில் பெண்டுகள் சாடையாகக் கதைத்தார்கள் மாமியைப் பற்றி.

மாமி பாவம்.

எங்கள் ஊரில் அவளுக்கு சொந்தம் இல்லை. தமயன்கள் அடிக்கடி வருவதில்லை. கல்யாணம் முடிந்து கொஞ்சநாட்களின் பின் மாமியின் முகம் சோகமாக மாறத் தொடங்கியது.

மாமா ஆட்களுக்கு வயலில் இரவில் காவல் படுப்பார். மாமாவின் தாய்க்கு மாலைக் கண். இரவில் கண்ணதெரியாது.

நான் சில வேளை மாமியுடன் படுப்பதுண்டு. மாமா வீட்டில் இல்லாத நாட்களில் மாமி சில வேளை சந்தோஷ

மாக இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றும். ஏதோ விளங்கியும் விளங்காத வயது.

ஆண் பெண் என்ற இரு எதிர்மாறான இனங்களின் மர்மமான மனப்பாங்கை உணரத் தெரியாத வயது.

ஒரு நாள் நல்ல மழை. மாமாவின் சிநேகிதர் ஒருவர் மாமாவைத் தேடி வந்தார். “அவர் காவலுக்குப் போய் விட்டார்” என்று மாமி சொல்லிவிட்டு வந்தா. வந்தவர் ஏதோ கதைத்துக் கொண்டு திண்ணையில் உட்கார்ந்து விட்டார்.

கிழவி நித்திரை. நான் நளம்புக்கு வைத்த நெருப்புச் சட்டியின் சூட்டின் ஆதரவில் நித்திரை. வந்தவர் எத்தனை மணிக்குப் போனார் என்று தெரியாது. அடுத்த நாள் மாமியுடன் படுக்கப் போனேன்.

மாமி மெல்லிய விளக்கொளியில் உப்பும் மஞ்சளும் அரைத்துக் கொண்டிருந்தா.

முகமெல்லாம் வீங்கி இருந்தது.

என்னைப் பார்க்கவில்லை... அன்றெல்லாம் மழையாய் இருந்ததால் மாமாவின் சத்தமோ அவர்கள் பிடித்த சண்டையோ எங்களுக்குத் தெரியாது.

தண்ணி அள்ள வரும்போது மழையாய் இருந்ததால் நாங்கள் மாமியைக் காணவில்லை.

மஞ்சள் அரைத்து விட்டு மாமி மேற்சட்டையைக் கழட்டிவிட்டு தோள்ப்பட்டைகளில் பூசத் தொடங்கினா.

நீலம் பாலித்துப் போய்க் கிடந்தது. தோள்ப்பட்டை.. முதுகுப் பக்கத்துக்கு மாமிக்கு பூசக் கை எட்டாத இடங்களில் நான் பூசினேன்.

மாமி விசும்புவது கேட்டது.

“ஏன் மாமா அடித்தார்” என்று கேட்டேன். மாமி பேசாமல் குனிந்து கொண்டிருந்தார். என் மனதில் ஏதோ எல்லாம் சிந்தனை ஓடியது. அந்தச் சிந்தனையும் மாமியும் முகமும் எப்போதோ கன காலத்தின் பின் ஞாபகம் வரும்போது மாமி குரங்கு கையில் அகப்பட்ட பூமாலையாய் எனக்குத் தெரிந்தா.

“ஏன் மாமா அடித்தார்” என்று இன்னொரு தரம் கேட்டேன்.

கிழவி விறாந்தை மூலையில் முடங்கிக் கிடந்தது செருமியது.

“நீ சின்னப் பிள்ளை உனக்கு விளங்காது...” என்று மாமி சொன்னா என்னைப் பார்த்து.

“கண்ட கண்ட நேரத்தில் ஒரு ஆண்பிள்ளையோட என்ன கதை” கிழவியின் குரல் தெறித்து விழுந்தது. மாமியின் கண்களில் அப்படி ஒரு நெருப்புத் தணலை நான் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை.

கிழவி நேரே இருந்தால் எரிந்திருக்கலாம்.

“பெண் பிள்ளைகள் ஏன் இப்படிக் கஷ்டப்பட வேணும்.”

என் வாழ்க்கையில் நான் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். சமதாயம் என்னை எதிர்பார்க்கும் விடயங்களுக்கு எதிராக— ஆண் பெண் என்ற உறவில் ஒருவரை ஒருவர் அடிமையாக்க முடியாது— கூடாது என்பதையோசிக்கத் தொடங்கியது அந்த நிமிடமாக இருக்கலாம்.

“மாமாவை விட்டுப் போனால் என்ன?” என்று அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கவில்லை. எத்தனையோ வருடங்களுக்குப் பின் மாமிக்கு இரண்டு மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தபின் நான் எஸ்.எஸ்.சிக்குப் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது மாமி குளிக்கும்போது மாமியின் உடம்பில் தெரிந்த காயங்களைக் கண்டதும் சொன்னேன்.

மாமி கரியை பல்லால் கடித்துக் கொண்டு என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தா.

அந்தச் சோகமான முகத்தைப் பார்த்து மாமாவில் ஆத்திரம் வந்தது. பெண்களைத் தங்கள் சொந்த உடைமைகளாக நினைத்து அடித்து உதைக்கும் ஆண் வர்க்கத்திலேயே ஆத்திரம் வந்தது.

“உங்களில் உங்கள் அழகில் இன்னும் என்ன சந்தேகம் அவருக்கு” மாமியின் முன்பக்கப் பற்கள் மாமா அடித்து உடைந்து போய்விட்டன.

அடிக்கடி பிள்ளை பெற்று உடம்பின் இளமை போய்விட்டது. இனியும் என்ன இருக்கிறது மாமியை இன்னொருத்தன் பார்த்து ஆசைப்படுகிறான் என்று நினைக்க.

மாமி நேரடியான என் கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்லவில்லை. நான் துணிச்சல்காரி. எந்தக் கேள்வியையும் தயங்காமல் கேட்டு விடுவேன். அது சரியான பழக்கமில்லை என்று மாமி சொன்னா. “எனக்குப் பிடிக்காதவர்களிடம் எதையும் கேட்க மாட்டேன். என் சிந்தனைகளை தூண்டி விடுபவர்களிடம் தான் கேள்வி கேட்டேன்” என்றேன்.

“ஏன் நான் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறேன் என்றால் நான் பெண். ஏழை பெண்ணான நான் ஒரு வேளைச்

சாப்பாட்டுக்கு உங்கட மாமாவின் கையைப் பார்க்கிறேன். சும்மா நினைக்காத. பொண்பிள்ளைகளினா பிறப்புக்கு ஏதும் மதிப்பு இருக்கிறதெண்டு நினைக்காத”

மாமி உடுத்தாடையை மடமடவென்று மாற்றிக் கொண்டு புடவையைக் கட்டிக் கொண்டு போய்விட்டா.

மாமியைப் பார்த்துக் கண்கலங்கியது. உண்மையான பெண் இனத்தை நினைத்துக் கண் கலங்கி இருக்கலாம்.

படிப்பை முடித்து, உழைப்புத் தேடி ஊரைவிட்டு லண்டனுக்கு வந்த பின், “வுமன்லிபரேஷன்” கூட்டம் ஒன்றில் பெண் உரிமையைப் பேசுவதைக் கேட்கும்போது மாமியைப் பற்றிய ஞாபகம் மின்னலென வந்து மறைந்தது.

மேற்கு நாட்டில் பெண்கள் சரிசம அந்தஸ்து கேட்கிறார்கள். ஓரளவு அடைந்தும் விட்டார்கள்.

மேற்கு நாட்டுக்கு வந்த நாங்களும் ஆண்களைப் போல் உடுக்கிறோம். உழைக்கிறோம். உரிமை...?

டெலிபோன் மணி அடிக்கிறது.

என் சிநேகிதி மரியன்.

குழந்தைகளை நீச்சலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போகலாமோ என்று கேட்கிறாள்.

“முடியாது” என்கிறேன்.

“ஏன்” என்று சொல்லட்டாம்.

பெண்களைப் பற்றி யோசிக்கப்பண்ணி பெண்
களுக்காக எழுதவேண்டும் என்று என்னை மறைமுகமாக
உண்டாக்கிய சம்பவங்களுக்கும் காரணமான பெண்ணின்
மறைவால் மனம் கலங்கியிருக்கிறேன் என்பதை எப்படிச்
சொல்வது?

வீரகேசரி, 21-6-1980.

மனித உரிமைகள்

அவனுக்குத் தெரியும் தாய்க்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை என்று. டொக்டர் உணர்ச்சியற்ற சொற்களாக உதிர்த்துக் கொண்டிருக்கும் வைத்திய விளக்கத்தை, அரைகுறையாக விளங்கிக் கொண்ட தகப்பனின் கண்களில் நீர் கோடிடுவதை கடைக்கண்ணால் கவனித்தபோது, அவனின் நெஞ்சு வெடிக்கிறது. தான் சொன்னதை இவர்கள் விளங்கிக் கொண்டார்களோ இல்லையோ, அந்த வெள்ளைக்காரர் தன் விளக்கத்தை முடித்துவிட்டு மெல்லிய இளம் முறுவலுடன் நகர்கிறார்.

தாய் ஏங்கிய விழிகளுடன் மகனைப் பார்க்கிறாள். “என்ன சொன்னார் டொக்டர்?” என்று அவள் பார்வை கெஞ்சுகிறது. தாயை நேருக்குநேர் பார்த்துச் சஞ்சலப்பட அவள் விரும்பவில்லை.

தகப்பன் முன்செல்ல, மகனும் தாயும் பின் தொடருகின்றனர்.

“என்ன ரஞ்சித் பேசாமல் போகிறாய்?” தாயின் கேள்வி வேதனையுடன் இருக்கிறது. அவளின் மூத்தமகன் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறான்.

அவன் நிலை எப்படியென்பது அவளுக்குத் தெரியாது. கற்பனையிலும் கண்டிராத மெஷின்கள். தன் மூத்த மகனைச் சுற்றி ஏன் கிடக்கின்றன என்பது அவளால் புரிந்த கொள்ள முடியாத ஒன்று.

“ரஞ்சித், டொக்டர் என்ன சொன்னார்?” தாய் விடாமல் கேட்கிறாள். ஆங்கிலம் தெரியாத தன் நிலையில் அவளுக்கு ஆத்திரம் வருகிறது.

என்ன சொன்னாரா? எப்படிச் சொல்வது தாய்க்கு?

“தமையனின் மூளையில் பெரும்பகுதி சேதமடைந்து விட்டது. எவ்வளவு சேதம் என்று சரியாகத் தெரியாது.” அந்த டொக்டர் சுற்றி வளைத்து அருமையான நாகரிகமான வார்த்தைகளில் சொன்ன விளக்கத்தின் சாரமிது.

தாய்க்கு என்ன சொல்வது? அண்ணாவின் உயிருக்கு ஒன்றும் ஆபத்தில்லையாம் என்று சொல்வதா?

தகப்பன், மனைவியுடனும் மகனுடனும் ஒன்றும் பேசாமல் வெறித்த பார்வையுடன் நிற்கிறார்.

இரண்டு நாளாகத் தந்தை இப்படித்தான் இருக்கிறார். வெறுமை அவர் விழிகளில் தேங்கி நிற்கிறது. ரஞ்சித் தகப்பனை ஒன்றும் கேட்க முடியவில்லை.

முத்த மகன், அரைகுறை மனிதனாய் ஆஸ்பத்திரியில். இளைய மகன், பொலிஸ் ஸ்டேஷனில். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் அவர்கள் வாழ்க்கையில் இப்படியொரு துன்பம் வருமென்று யார் நினைத்தார்கள்?

“நாங்கள் பேசாமல் இந்தியாவுக்குப் போயிருக்கலாம். உகண்டாவிலிருந்து வரும்போதே சொன்னேன். இந்த நாடு எங்களுக்குச் சரிவராது என்று.” தாய் மெல்லிய முனகலுடன் சொல்கிறாள். பக்கத்தில் நிற்கும் வெள்ளைக்காரர்களுக்குத் தன் குரல் கேட்கக்கூடாது என்பதற்காக ஆனமட்டும் மெல்லமாக முனகுகிறாள்.

இங்கிலாந்துக்கு வந்து கஷ்டப்படத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து, ஒவ்வொரு கஷ்டம் வரும்போதும் அவள் இப்படித்தான் சொல்வாள்.

பச்சைப் பசேல் என்று பசும்புல் வெளிகள் அவள் மனக்கண்ணில் தெரிவதை, வெறித்த அவள் பார்வையிலிருந்து புரிந்து கொள்வான் ரஞ்சித்.

“என் அருமை பஞ்சாப் நாடு, எவ்வளவு வளம் கொழித்தது தெரியுமா? உனது அப்பா அம்மா கொஞ்சம் காசுக்க ஆசைப்பட்டு இப்படி நாடோடியாகி விட்டோம்.”

தாய் பெருமையுடன் சொல்லும் பஞ்சாப் நாட்டைப் பற்றியோ, இந்தியாவைப் பற்றியோ ரஞ்சித்துக்கு எதுவும் தெரியாது. ‘ஆசியனே! ஓடிப்போ!’ என்று உகண்டாவில் இடிஅமின் உறுமியபோது, பிரிட்டிஷ் பாஸ்போட்டோடு வேண்டாத விருந்தாளிகளாக இங்கிலாந்துக்கு வந்த நாளிலிருந்து...

ரஞ்சித்துக்கு ஏழுவருடங்களுக்கு முன் நடந்த ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள் கனவுபோல் தெரியும் அடிக்கடி.

“ஆசியனே, திரும்பிப் போ!”

உடுத்த உடுப்பைத் தவிர வேறொரு உடையுமின்றி ஹீத்ரோ விமான நிலையத்தில் விறைக்கும் குளிரில் இறங்கியபோது, கேட்ட கோஷம் அது.

தகப்பன் தர்மசங்கடத்துடன் தாயைப் பார்த்தார். திரும்பிப் போகட்டாம். எங்கே போவது? அவர் பிறந்தது உகண்டாவில். தாய் தகப்பன் இந்தியர். உகண்டாவில் உள்ள ஆசிய நாட்டார் விரும்பினால் பிரிட்டிஷ்

பாஸ்போட் எடுக்கலாம் என்று சொன்னபோது எடுத்த பாஸ்போட்டுடன் வந்திருக்கிறார்.

வெறிபிடித்த வெள்ளையர் கூட்டம் கத்தியது.

“கறுப்பனே திரும்பிப் போ எழிய கறுப்பர்களே எங்கள் அழகிய நாட்டை அசுத்தமாக்காதீர்கள்!”

பட்டேல் குடும்பத்தைப் போல் பல்லாயிரக் கணக்கான குடும்பங்கள் திடுக்கிட்டது,

கேவலமான கூலிகளாக ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கு வெள்ளை முதலாளிகளால் கப்பலில் கொண்டு வந்த இந்தியப் பரம்பரையில் வந்த பட்டேல்...

“அழகல் கறுப்பனே இவ்விடம் கால் வைக்காதே!”

பட்டேல் குடும்பம், இந்த வரவேற்புடன் இங்கிலாந்தில் காலடி எடுத்த நாளில் இருந்து, தாய் அடிக்கடி அழுவாள். அவள் சிறு வயதில் பாஞ்சாப் நாட்டிலிருந்து, உகண்டாவிற்குப் போனவள். தன் இளமை ஞாபகத்தில் பொன் விளையும் பாஞ்சால நாட்டை சொல்லியழுவாள்.

புதிய நாடு, வேலை, வீடு, குளிர், ஐந்து குழந்தைகள். பட்டேல் திணறினார்.

கம்பாலாவில் ஒரு கடை வைத்துப் பிழைத்துக் கொண்டிருந்தவர். லண்டனில் வெறுங்கையுடனும், இங்கிலிஸ் சரியாகக் கதைக்கத் தெரியாமலும் வேலை தேடிப் பட்ட கஷ்டங்கள்... பெரிய மகன் அப்போதுதான் பதினாறு வயது. பக்டரியில் ஒரு வேலை கிடைத்தது. கொஞ்ச சம்பளத்தில். இரண்டாவது மகனுக்கு, இரண்டு வருடம் முடிய இன்னொரு பக்டரியில் வேலை.

பட்டேல் குடும்பம் தலை நிமிர, முழுக் குடும்பமும் உழைத்தது. கவுன்ஸில் கொடுத்த வசதியற்ற வீட்டை விட்டு வெளியேறி, தங்களுக்கென்று ஒரு வீடு வாங்க அந்தக் குடும்பம் பட்ட பாடு...

ஐம்பதுக்கு மேல் வயது, பட்டேலுக்கு. ரஞ்சித்துக்கு நினைவு ஓடுகிறது, எப்படித் தன் தகப்பன் இரவு பகலாக உழைத்து ஒரு இடம் வாங்கக் கஷ்டப்பட்டாரென்று...

அதெல்லாம் வெறுங் கதைகளா?

பஸ் இந்தியன் டொக்கைத் தாண்டி ஓடுகிறது. ஆளரவமற்றுக் கிடக்கும் அந்தத் துறை முகத்தைக் கடக்கும் போது, அவனுக்குத் தமையன் சொன்னவை ஞாபகம் வருகின்றன:

“வெள்ளைக்காரர்கள் ஏன் கறுப்பர்களில் வெறி கொண்டு தாக்குகிறார்கள் என்றால், விழுந்துவிட்ட வெள்ளையரின் பொருளாதார அமைப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத கோழைத்தனந்தான். உலகமெல்லாம் கொள்ளையடித்த பணத்தில் குதூகலமாக வாழ்ந்த காலம் ஓடிவிட்டது. இப்போது உலக நிதி ஸ்தாபனங்களிடம் வாங்கி ஊதாரித்தனமாகச் செலவிடுகிறார்கள். எத்தனை நாளைக்குக் கடன் வாங்க முடியும்? கஷ்டப் பட்டு உழைக்க விருப்பமற்ற காதையர்கள், கடுங்குளிரிலும், பனியிலும், கண்ணீர் விட்டு, உழைத்துப் பிழைக்கும் கறுப்பர்களைத் தாக்குகிறார்கள். தங்களை விடக் கறுப்பர்கள் வசதியாகச் சீவிக்கிறார்கள் என்ற பொறாமை. தங்கள் செல்வங்களை நாங்கள் கொள்ளையடிக்கிறோம் என்ற வெறுப்புத்தான், அவர்கள் கண்ட இடங்களில் கறுப்பர்களைத் தாக்கக் காரணம்.”

இடிந்து உடையும் நிலையில் இந்தியன் டொக்கிடப்பது போல்தான் இவர்களின் வாழ்க்கையுமா?

இவர்களின் ஆவேசத்துக்கு நாங்களா பலி?

அண்ணா என்ன செய்தான்? அவன் எந்தச் சோலிசுரட்டுக்கும் போகாதவன். போன வருடம் கூட லூயிஷியில் கறுப்பர்களை ஆதரித்து நடந்த கூட்டத்திற்குப் போக மறுத்துவிட்டான்.

கோழைபோல் ஒழித்து ஏன் இருக்கவேண்டும். இருட்டிலும் மறைவிலும் எங்களை வைத்து நொருக்குகிறார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட எங்களுக்காகப் போராடும் சக்திகளுடன் சேர்ந்து எதிர்ப்பைக் காட்டவேண்டும்” என்று இளைய அண்ணா சொன்னபோது கூட, அண்ணா சொன்னான், “அஹிம்சையாக இருக்கத்தான் எங்கள் சமூகம் படிப்பித்திருக்கு.”

ரஞ்சித் பற்களை நறநறவென்று கடிக்கிறான்- அஹிம்சையாம்... வீட்டிற்கு முன்னால் காரைத் திருத்திக் கொண்டிருக்கும்போது காடைத்தனமாகத் தாக்கி அண்ணாவை ‘அழித்து’ விட்டிருக்கிறார்கள்.

அண்ணா நீ இனிக் கதைப்பது சந்தேகம் என்று டொக்ரர் சொன்னார். அப்படியில்லாமல் ஏதும் அற்புதங்கள் நடந்து நீ ‘மனிதனாகி’ கதைக்க வெளிக் கிட்டால் உன்னைக் கேட்கப் போகிறேன், அஹிம்சையென்றால் என்னவென்று. உனக்குத் தெரியாது.. உன்னைத் தாக்கிய காடையர்களைத் தாக்கிய ‘குற்றத்திற்காக’ இளைய அண்ணாவைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள். வழியால் போனவர்களை “இளைய அண்ணா தாக்கினாராம், விதண்டா வாதத்தில். உனக்கு விளங்காது, பொலிஸார் என்ன சொன்னார்களென்று. உன்னை வெள்ளைக்காரர் தாக்கியதற்கு எந்த விதமான சாட்சியுமில்லையாம். சண்டையில் நீ தடுமாறி, நோட்டுக் கல்லில் அடிபட விழுந்து, மண்டையில் காயம் பட்டிருக்கும்-

இளைய அண்ணா நோட்டால் போனவர்களைக் காடைத்தனமாகத் தாக்கிக், கையில் வைத்திருந்த கார் திருத்தும் ஆயுதத்தால் காயப்படுத்தி விட்டாராம்.

விளக்கமின்றி விசாரணையில் இருக்கிறான், அண்ணா. தன் தமையனைக் கொலைவெறியில் தாக்கியதைக் கண்ட அண்ணா, அப்போதுதான் வீட்டுக்குள்ளால் எடுத்துவந்த, கார் திருத்தும் ஆயுதத்தால், தாக்கினான்.

என்ன சொன்னார்கள் பொலிஸ்காரர் தெரியுமா அண்ணா? பெரியண்ணாவும் இளையண்ணாவும் இவர்களுக்காகக் காத்திருந்து, இவர்களுக்கு உயிர்ச்சேதம் உண்டாக்குமளவுக்கு காயம் உண்டாக்கினார்களாம்.

ரஞ்சித்தன் விழிகளில் நீர் வழிகிறது. ஜன்னல் பக்கம் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு விம்முகிறான். பக்கத்திலிருக்கும் வெள்ளைக்காரி எதுவித உணர்ச்சியுமின்றி இவனைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, தன் பார்வையை எடுக்கிறாள்.

அவர்கள் நாகரிகமானவர்கள். ஒரு மனிதன் செத்துக் கிடந்தாலும் அது தங்கள் விடயமல்ல என்று போகிறவர்கள். நான் மட்டுமென்ன, என்னைப்போல் எத்தனையோ ஒடுக்கப்பட்ட— சித்திரவதைப்படுகிற மக்களைப்பற்றி இவர்களுக்கு ஏன் அக்கறை இருக்கும்?

இவர்களுக்கு எப்போதாவது, யாரிடமாவது அக்கறை யிருந்ததா? உலகத்தை ஆண்டவர்களாம்.

ரஞ்சித் முன்னால் இருக்கும் தாயைப் பார்க்கிறான். அவளுக்கு இங்கிலீஸ் தெரியாது. இரண்டு நாளைக்கு முன், ஒரு பின்னேரம் கிட்டத்தட்ட இருண்டுவிட்ட நேரம், குசினியில் இரவு வேலைக்குப் போகும் மகன்

களுக்கு மணமாக நெய்யில் புரட்டிய சப்பாத்தி சுட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மூத்த மகனும் இளைய மகனும் வெளியில் கார் திருத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மூன்றாவது மகன் ரஞ்சித்தும் இரண்டு கடைசிப் பெண்களும் ரெலிவிஷன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தகப்பன் வேலையால் வரவில்லை.

கண்மூடித் திறப்பதற்குள் அது நடந்துவிட்டது. அலறிக் கொண்டு ஓடி வந்தவள், இரத்த வெள்ளத்தில் கிடக்கும் மூத்த மகனையும், மூன்று காதையர்களைத் துரத்தும் இளைய மகனையுந்தான் கண்டாள். அவள் இருதயமே நின்று விட்டது. என்ன நடந்தது?

யாரும் அவளுக்குச் சொல்லவில்லை. கண்மூடித் திறப்பதற்குள் அம்புலன்ஸ் வந்தது; பொலிஸ் கார் வந்தது. இரு மகன்களும் ஒவ்வொரு திசையில்.

பெரிய மகன் ஆஸ்பத்திரியில், மூளையில் பலத்த அடி. டொக்டர் எவ்வளவு சேதம் என்று தெரியாதென்கிறார். இப்படித்தான் இப்போது இந்தக் காதையர்கள் அடிக்கிறார்கள். உயிரை வைத்து விட்டு வாழ்வை எடுத்துக் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள்.

அண்ணா தனியாக இருப்பதாக நினைத்துப் பின்னால் வந்து அடித்திருப்பார்கள்... இருட்டில் - தனிமையில் - யாரும் சாட்சியில்லாத மாதிரி...

அவர்களுக்கு எதிராக ஒரு குற்றமும் சொல்ல முடியாதாம்; பொலிஸ் சொல்கிறது. அண்ணாவுக்கு அடித்ததாக எந்தச் சாட்சியும் இல்லையாம். ஆனால் இளைய அண்ணா துரத்திப் போய்த் தாக்கினாராம். இரண்டு நாளாக ரிமாண்டில் இருக்கிறார்.

நான் இளைய அண்ணாவைப் பார்க்கப் போக, என்னையும் பொலிஸ்காரர்கள் முழிசிப் பார்த்தார்கள் 'அபாயமான குடும்பம்' என்று என் குடும்பத்திற்கும் 'லேபல்' போடப்பருட்டிருக்கலாம்.

வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் பஸ் நிற்கிறது. தாய் விம்மலுடன் இறங்குகிறாள்.

கலைந்த அவள் தலையையும், கண்ணீர் வழியும் முகத்தையும் பார்த்த ஒரு நாகரிகமான வெள்ளைக்கார மாது, அருவருப்புடன் முகத்தைத் திருப்புகிறாள். அவர்கள் நாகரிகமானவர்கள். மற்றவர்களுக்கு முன் அழுவது அநாகரிகமாம். அதுவும் பகிரங்கமான இடத்தில் கலைந்த தலையும், கண்ணீரும்... தாய் பஞ்சாபியில் புலம்பிக்கொண்டே போகிறாள். ஏன் இவர்களுக்கு இங்கிலீஸில் கதைப்பதற்கு என்ன என்ற அர்த்தம் நடந்துபோகும் சிலரின் கண்களில் பளிச்சிடுகிறது.

தகப்பன் வீட்டுக்கு வந்ததும் வராததுமாக பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போக வெளிக்கிடுகிறார். அவர்களின் வழக்கறிஞர் வருவதாக இருந்தார். அத்துடன் சிறு பான்மை இனத்து மக்களுக்காக போராடும் சில குழுக்களின் பிரதிநிதிகளும் வருவதாய் இருந்தார்கள். தாய்க்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது, பிள்ளை, குட்டிகள் இருக்குமிடத்தில் அதிக அந்நியர் ஏன் என்று கேட்பாள். இன்று தன் இளைய மகனைப் பார்க்கவேண்டும், "என் இளையமகன்."

அவள் வழக்கம்போல் குசினிக்குள் போய் நின்று அழுதாள்.

இப்போது அடியடியென்று அடித்து நொருக்கி யிருப்பாங்களா, உண்மை கேட்டு?

கடவுளே! என் குழந்தைகள், யாருக்கும் ஒரு கஷ்டமும் இதுவரை கெட்டுத்ததில்லையே... உண்டால் சாப்பாடு, இல்லையென்றால் பட்டினியாகக் கிடந்தோமே... ஏன் எங்களுக்கு இந்தக் கொடுமை?...

என் பெரிய மகன் இரண்டு நாளாகப் பேச்சில்லாமல் கிடக்கிறான். ஒருவரும் உருப்படியாக ஒன்றும் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறார்களே!... என் குடும்பம் என்னவாகப் போகிறது?

“அம்மா!” தாயின் சிந்தனை கலைகிறது. ரஞ்சித் குசினிக்குள் வருகிறான்.

“அம்மா! ஆட்கள் வந்திருக்கினம். நீ போடுங்கோ” தாய் மீண்டும் மௌனமாகிறாள்.

பெண் குழந்தைகள் மேலே போகிறார்கள், தங்கள் அனறகளுக்கு. எப்படி உண்மையைப் பொலிஸாருக்குச் சொல்வது என்று நெடுநேரம் விவாதம் நடக்கிறது.

ஒரு பாவமுமறியாத இரு வாலிபர்களை இனவெறி பிடித்த வெள்ளையர்கள் தாக்கியது மட்டுமன்றிப் பழியையும் ஒரு குற்றத்திற்கும் போகாத இளம் வாலிபர்களிருவரிலும் போட்டுவிட்டார்கள் என்பதை நிரூபிப்பதா?

தகப்பன் பெருமூச்சு விடுகிறார்.

கண்கள் கலங்குகின்றன. “நாங்கள் யாருக்கு என்ன செய்தோம்? யார் உடமையைப் பறித்தோம்? என் குழந்தை என்ன பாவம் செய்தார்கள்? எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் இருக்க உரிமையில்லாத அளவுக்கா அநியாயம் மலிந்து விட்டது. இந்த நாட்டில்?” தகப்பன் உணர்ச்சி வசப்பட்டு கேவிக் கேவி அழுகிறார்.

“ஒரு சிலர் செய்யும் கொடுமைக்காக நாட்டையே கூடாது என்று சொல்வது சரியில்லை” உள்ளூர்ப் பிரமுகர் ஒருவர் உபதேசிக்கிறார். தங்கள் பகுதியில் உள்ள ஒரு இந்தியக் குடும்பம் தாக்கப்பட்டதையறிந்து அனுதாபம் சொல்ல வந்திருக்கிறாராம்.

தன் அருமையான நேரத்தில் கொஞ்ச நேரம் செலவழித்து அநுதாபம் சொல்ல வந்ததை மறைமுகமாகக் காட்டிக் கொள்கிறார். அடிக்கடி கடிகாரத்தைப் பார்ப்பதால். “ஜேர்மனியில் ஒரு சிலர்தான் தொடங்கினார்கள் தேசிய உணர்வையும் அது எவ்வளவு தூரம் போனது? ஒரு கோடி யூதர்களின் தலையெழுத்தை அழித்தது” உள்ளூர் தொழில் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் பிரமுகரைப் பார்த்து உறுமுகிறார்.

“நீங்கள் உங்கள் சண்டையில் எங்கள் குடும்பத்தைப் பகடைக்காய் ஆக்காதீர்கள். என் பெரிய மகன் இறந்து கொண்டிருக்கிறான். இளையமகன் விசாரணையின்றி அடைபட்டுக் கிடக்கிறான். என் குடும்பம் கெட்டவர் பட்டியலில் பொலிஸார் பைல்களில் இருந்தாலும் ஆச்சரியமில்லை. தயவுசெய்து என் இளைய மகனை மீட்கப் போவோமா?” தகப்பனின் கண் கலங்குகிறது.

கூட்டம் வெளியேறுகிறது.

ரஞ்சித்தும் தங்கைகளும் முன் அறையில் கூடுகிறார்கள். “எப்படி ரஞ்சித், பெரியண்ணாவின் நிலை?” தங்கச்சி கேட்கிறாள் தமயனை.

எப்படியா? “முளை செத்துவிட்டது. அரைகுறை மனிதனாக உயிரோடு இருக்கலாமாம்” தமயன் வேதனை புரண்ட குரலில் சொல்லிவிட்டுப் போகிறான். இரண்டு நாட்களுக்கு முன் தமயன்கள் இருவரும் திருத்த

வெளிக்கிட்ட காரைத் திருத்தும் நோக்கத்துடன் ரஞ்சித் போகிறான்.

“அண்ணா! கவனம், இருளப் போகிறது. யாரும் என்ன செய்தாலும் கேட்க ஆட்களில்லை”. தங்கையின் குரலைக் கேட்டபடி தமயன் போகிறான்.

கடைசிப்பெண் ரெலிவிஷனைத் திருப்புகிறான். ஹெல்சிங்கி ஒப்பந்தத்தின்படி ரஷ்யாவில் வாழும் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளை ரஷஷிய அரசாங்கம் கொடுக்காமல் தடுக்கிறது என்ற மேற்கத்திய ஜனநாயக நாடுகளின் கண்டனத்தைப் பற்றி விவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கார் திருத்தத் தேவையான சாவிகள் எடுக்க உள்ளே சென்ற ரஞ்சித்தை கடைசித் தங்கை கேட்டாள். “அண்ணா ஹெல்சிங்கி ஒப்பந்தம் என்றால் என்ன?”

தமயன் ஒரு கணம் பேசாமல் நின்றான்.

என்ன மறுமொழி சொல்வது இந்தப் பிஞ்சுமனத்துக்கு, மனித உரிமைகளைப் பற்றிய வெறும் மயக்கவாதங்களைப் பற்றி இவளுக்கு எப்படி விளங்கப் படுத்துவது.

நான் இருக்கும் வீட்டிற்கு முன்னால் நிற்க எனக்கு உரிமையிருப்பது பற்றியே சந்தேகமாக இருக்கிறது.

இவளுக்கு என்ன மறுமொழி சொல்வது?

ஓட்டைகள் விழுகின்றன

இழுத்து மூடிக்கொண்டு இன்னும் கொஞ்ச நேரம் படுக்கப் பார்த்தான் உதயகுமார், முடியவில்லை. வெளியில் குழந்தைகளின் சத்தம் காதைப் பிளந்தது. “என்ன அப்பிடிக்க கண்டறியாததைக் கண்டு போட்டுதுகள் காப்பிலிக் குட்டிகள்? காட்டுமிராண்டித் தனமாகக் கத்துதுகள்?” அவன் தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

இரவு நடுச்சாமந்தான் வந்து படுத்தான். பெட்ரோல் செட்டில் வேலை செய்துவிட்டு, இப்போது என்ன நேரம்? கம்பளிப் போர்வையை உயர்த்திவிட்டுப் பார்த்தான். இனி எழும்பத்தான் சரி. கொலிச்சிக்குப் போகும் நேரம். சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு போர்வைக்குள்ளால் கையெடுத்தான். உடம்பின் ஒவ்வொரு மூட்டும் விண் விண் என்று நொந்தது. போர்வைக்கு வெளியில் போன கைகள் குளிரில் நடுங்கின.

அறையைச் சூடாக்க ‘காஸ்’ நெருப்பைக் கொளுத்த எழுந்தவனின் பார்வை ஜன்னலுக்கு அப்பால் பாய்ந்தது. அவன் கண்கள் ஒரு கணம் இமைக்க மறுத்தன. வீட்டுக்காரனின் பிள்ளைகளின் கும்மாளத்திற்குக் காரணம் தெள்ளென விளங்கியது.

வெளியில் உலகம் பனியில் உறைந்து கிடந்தது. மரங்கள், கொடிகள், வீடுகள் எல்லாம் பனிக்கட்டிக்குள் பதுங்கிக் கிடந்தன. அவன் லண்டனுக்கு வந்து மூன்று வருடமாகியும் இப்படிப் பனியைக் கண்டதில்லை. மல்லிகை மலர்கள் கொட்டுவதுபோல் இன்னும் பனிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டுக்காரன் நைஜீரியன் இரவு பகலாக உழைத்து இந்த வீட்டை வாங்கிவிட்டு இப்போதுதான் பெண்சாதி பிள்ளைகளை லண்டனுக்குக் கூப்பிட்டிருக்கிறான். அவர்களின் வாழ்க்கையில் இப்போதுதான் பனியைக் காண்கிறார்கள். ஆபிரிக்கக் குழந்தைகளின் பரவசத்துக்கு ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை.

ஆனால் உதயகுமாரைப் பொறுத்தவரையில்

அவனின் கண்கள் பனித்தன. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. “இந்த வருடம் அடிச்ச வெயிலுக்கு இனி பனி பெய்யும் எண்டு நினைக்கல்ல, எங்கடை ஊர்போல மாறிக்கொண்டு வருகுது” அவனின் கிணைகிதர்கள் அப்படித்தான் சொன்னார்கள். அவர்கள் அதிக காலம் லண்டனில் இருந்தவர்கள். ஆறேழு வருடம் லண்டனில் சரியாகப் பனியே பெய்யவில்லை என்றார்கள்.

உதயகுமார் தன் ஓவர்கோட்டைப் பார்த்தான். உள்ளுக்கு வைத்துத் தைத்திருந்த பட்டுத் துணி நிறமிழந்து, உருக்குலைந்து கிழிந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. வெளியில் இன்னும் ஓட்டை விழத் தொடங்கவில்லை. விழத் தொடங்கினால் தடுக்க எந்த விஷ்ணு வந்தாலும் முடியாது.

உதயகுமாரின் ‘ஓவர் கோட்டுக்கு’ எத்தனை வயது என்று அவனுக்குத் தெரியாது. சூட்டும் கோட்டும்

போட்டுக்கொண்டு அவன் சீமையில் கால் வைக்கும் பெருமையுடன்வந்த வருடம் ஒரு நண்பன் தானம்பண்ணிய 'கோட்' அது. "வந்தவுடன் எவ்வளவோ உடுப்பு வாங்க வேணும். இந்த 'வின்ரர்' இதைப் பாவியும். நல்ல கோட் வாங்க எக்கச்சக்கமாக முடியும்" என்று பெரிய மனதுடன் கொடுத்தான் நண்பன். அடுத்த வருடமும் வந்து போயிற்று.

நண்பன் கோட்டைத் திரும்பிக் கேட்கவில்லை. கேட்பான் என்ற பயமுமில்லை. ஏனென்றால் படிக்க என்று வந்து பலிக்காமல் காசு உழைத்துக்கொண்டு திரிந்தபடியால் பிரிட்டிஸ் அரசாங்கம் அவனைப் பிடித்து அனுப்பி விட்டது இலங்கைக்கு.

போன வருடம் அதிகம் குளிரில்லை. வாங்கிய ஒரு நல்ல ஜக்கட்டுடனும் இந்த ஓவர் கோட்டுடனும் ஒருபடியாக அந்த 'வின்ரர்' போய்விட்டது. இந்த வருடம் அடிக்காத மாதிரி வெயில் அடித்து விட்டு புரட்டாதி மாதமே குளிரத் தொடங்கி விட்டது. உதயகுமார் துடித்துவிட்டான். காரணம் உள்துணி நைந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் 'ஓவர்கோட்' என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

எப்படியும் இந்த வருடம் ஒரு 'ஓவர்கோட்' வாங்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். ஆறு மாத விடுமுறையில் உழைக்கும் காசு கொலிஜ் பில் கட்டவும் சாப்பிடவும் சரி. நத்தார் விடுமுறையைத்தான் நம்பியிருந்தான் உழைத்து ஒரு ஓவர்கோட் வாங்க.

விடுமுறை இன்னும் தொடங்கவில்லை. ஆனால் பணி தொடங்கிவிட்டது. இந்த அழகல் ஓவர் கோட்டோட என்னெண்டு வேலை தேடப் போக? என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தவன் ஏக்கத்துடன் பெருமூச்சு விட்டான்.

அவனுக்குப் போன வருடம் நடந்தது ஞாபகம் வந்தது. இப்படித்தான் போன வருடம் ஒரு குளிர் காலை நேரம் ஒரு வாய்க் கோப்பியுடன் வெளிக்கிட்டான் வேலை தேடி. ஏறாத இடமில்லை. எங்கெல்லாம் பெரிய கதவுகள் திறந்திருந்தனவோ அங்கெல்லாம் போய்த் திரும்பினான். நடை தளர்ந்தது. கண் இருண்டது. பசி மயக்கம். இனி நடக்க முடியாது.

கண்களில் நீர் முட்டியது! ஏதோ சொர்க்க பூமி என்று விழுந்தடித்துக் கொண்டு வருகிறோம். இந்தப் பாழ்பட்ட பட்டினிப் போராட்டத்துக்கா? அவன் வாய் விட்டு அழவில்லை. அப்படியே சோர்ந்து ஒரு கடை வாசற்படியில் உட்கார்ந்து விட்டான். வழியால் போன ஒரு கிழவியின் இரண்டு பெனிக் காசுகள் மடியில் விழுந்ததும் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“பிச்சைக்காரன் என நினைக்கும் அளவுக்கு என் தோற்றம் இருக்கிறதா?”

உதயகுமார் வீட்டுக்கு வந்ததும் நிலைக்கண்ணாடியில் முதல் வேலையாகத் தன்னைப் பார்த்தான்.

அளவில்லாத ஓவர் கோட்! அதுகூட நல்ல நிலையில் இல்லை. ஊதா நீல நிறம் உருக்குலைந்து பரிதாபமாக இருந்தது.

அவன் உடம்பைக் காப்பாற்ற— சுகமாக— வாழ— ஒரு மலிவான கோட் வாங்க அவனிடம் காசு இல்லை.

போன வருடம் அப்படியே போய்விட்டது.

இப்போது வெறும் குளிர் மட்டுமில்லை. பனியும் கொட்டுகிறது.

இன்று கொலிச்சுக்கு கடைசி நாள். பரீட்சையும் முடிந்துவிட்டது. போகாவிட்டால் பெரிய நட்மில்லை.

எப்படியும் ஒரு வேலை தேட வேண்டும்!

பணியில் உறையாத குறையாகக் கிடந்த குளிர் பாலைச் சூடாக்கி ஒரு கோப்பி போட்டுக் குடித்து விட்டு வெளிக்கிட்டான் உதயகுமார்.

போன கிழமை எழுதிய தாயின் கடிதம் எதிரே மேசையில் கிடந்து கண்களை உறுத்தியது. எழுதியிருந்தது மனப்பாடம் அவனுக்கு.

“விட்டுக்குக் கூரை போட வேணும். இனி மாரி மழைக்கு முதல் கூரை போடாவிட்டால் மரம் உக்கிப் போகும். ஏதோ மிச்சம் பிடிச்ச என்னவும் அனுப்பப் பார்.”

உதயகுமார் அந்தக் கடிதத்துக்கு இன்னும் பதில் எழுதவில்லை. என்ன பதில் எழுதுவது?

எத்தனை கஷ்டமென்று விபரிப்பது?

“இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி விட்டால் ஏதோ தங்கள் குடும்ப கஷ்டமெல்லாம் விடிந்து விட்டதாக இலங்கையில் இருந்து நினைக்கிறார்கள். என்ன எழுதியும் விளங்கு தில்லை!

அவன் எரிச்சலுடன் முணுமுணுத்தான்.

“என்ன பெரிய புராணம் வாசிக்கிறாய்? எத்தனை பெடிகள் எவ்வளவு காசு அனுப்புறான்கள் என்ன செய்கிறாய் உழைத்து, உழைத்து?”

தகப்பன் இப்படித்தான் கண்டிப்பான தொனியில் கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

“இங்கிலாந்தில் வேலையில்லாதோர் தொகை ஒன்றரைக் கோடிக்குமேல் போகிறது. இந்த லட்சணத்தில் வெளிநாட்டவர் பகிரங்கமாக வந்து குவிவது போதாதென்று, கள்ளத்தோணிகளும், கள்ளச் சேர்ட்டுபிக்கற் மோசடிகளுடனும், கார் டிக்கியுக்குள் பதுங்கிக்கொண்டும் வந்து சேர்கிறார்கள்.

“ஒரு காலத்தில் ‘பார்ட்ரைம் வேலை செய்து கொண்டு படித்ததெல்லாம் மலையேறிப் போய்விட்டது. ‘வெளிநாட்டானே வராதே’ என்று முகத்தில் அடித்தது போலச் சொல்வதற்குப் பதிலாக நாகரீகமான விதத்தில் கொலிஜ் பீசைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறார்கள். படிக்க வந்தால் படிப்பு மட்டும் வேலை செய்யமுடியாது என்று பாஸ் போர்ட்டில் அடித்து விடுகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் ஒழித்து, மறைத்து, போதாததற்கு கறுப்பர்களுக்கு எதிராகக் கோஷம் எழுப்பி அடிப்பவர்களின் கண்ணில் தட்டுப்படாமல் மறைந்து ஒன்றிரண்டு மணித்தியாலம் ஏதேனும் ஹோட்டலில் கோப்பை கழுவினோ, உறையும் பணியில் பெற்றோல் செட்டில் நின்றோ, ஊர் உறங்கும் நேரத்தில் தான் உறங்காமல் கட்டிடம் காவல் காத்தோ எடுக்கும் காசு என்னத்துக்குப் போதும்?

பாணுக்கும் பருப்புக் கறிக்கும், பஸ்சுக்கு, வீட்டுக்கு, உடுப்புக்கு?

உதயகுமார் நடந்தபடி யோசித்தான். இந்த உலகத்திலேயே அவனுக்கு எரிச்சலும் ஆத்திரமும் வந்தது. உடம்பு விறைத்தது. கைகளைக் கோட்டுப்பைகளுக்குள் திணித்துக்கொண்டான். பெரிய மாற்றம் ஒன்றுமில்லை.

உள்பகுதி கிழிந்த ஓவர்க் கோட்டைத் தாண்டி அவன் காற்சட்டைகளில் சரண் புகுந்தன கைகள்.

எப்படியும் ஒரு ஓவர்கோட் வாங்குவது!

“அவர்கள் கூரை போட்டால் என்ன? மரம் உக்கினால் என்ன? மனிசன் இஞ்ச நல்ல உடுப்புக்கு வழியில்லாமல் உக்கிப்போய் உழைக்கிறான். அதைப்பற்றி அவர்களுக்கென்ன விளங்குது?”

“ஏதோ பெடியை லண்டனுக்கு அனுப்பினால் சரி. மற்ற வேலை கல்வீடு கட்டுவது, கல்யாணம் பேசுவது?”

ஓவர்க் கோட்டைத் தாண்டிய பனிக்குளிரில் உதயகுமாரின் உடம்பு சிலிர்த்தது.

பால்க் கோப்பியின் வேகம் குறையத் தொடங்கியது. இன்னும் பனி பெய்துகொண்டே இருந்தது. பஸ்ஸில் ஏறியிறங்கி அலைந்து நாலைந்து இடம் பார்தாகி விட்டது.

கடைசியில் அவன் அதிர்ஷ்டம்!

அவனாலேயே நம்பமுடியவில்லை. “நைட் செக்கியூரிட்டி வேலை” தரலாம் என்று அவர்கள் சொன்ன சந்தோஷத்துடன் வெளியே வந்து கட்டிடத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். பனியில் அமிழ்ந்து பரிதாபமாகத் தோற்றமளித்தது அந்தக் கட்டிடம்.

அன்றிரவு அவன் சந்தோஷத்துடன் தான் இரண்டு நாளைக்கு முன் சமைத்து இன்னும் மிச்சம் வைத்திருக்கும் கறியைச் சூடாக்கக் குசினிக்குள் போனான். நீக்ரோப் பெண் சமைக்கும் வதக்கிய மாட்டிறைச்சியும் பொரித்த உருளைக் கிழங்கும் வாயில் நீர் ஊறப் பண்ணியது.

“கையில் காசு வரட்டும் ‘விம்பி பாரு’க்கு ஒரு தரம் போய் நல்ல இறுக்கு இறுக்க வேணும்” என மனதில் கறுவிக் கொண்டான்.

லண்டனில் ஒரு ‘நல்ல’ சாப்பாடு மலிவாகச் சாப்பிட ‘விம்பி பார்’தான் அவனுக்குத் தெரிந்த இடம்.

“வதக்கிய ஆட்டிறைச்சி பொரித்த உருளைக்கிழங்கு அவித்த மரக்கறிகள்” அவன் நாக்கில் நீர் நிறைந்தது நினைக்கையில்.

நத்தார் நாளும் அடுத்த நாளும் இரண்டு மடங்கு சம்பளம் கிடைத்தது வேலையில். அதன் பிறகும் தொடர்ந்து வேலை கிடைத்தது. நத்தார் விடுமுறை முடிய புது வருடத்துடன் ‘ஓக்ஸ் போர்ட் ஸ்டீட்டில்’ தொடங்கப் போகும் மலிவு விற்பனையைக் கற்பனை செய்தான் ஒவ்வொரு நாளும். என்ன விலையில் என்ன மாதிரி ஓவர்கோட் வாங்குவது என்று முடிவு கட்டி வைத்திருந்தான்.

நத்தார் விடுமுறை முடிந்ததும் முடியாததுமாக வீட்டில் இருந்து கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. “நாங்கள் முதல் எழுதிய கடிதத்துக்கு ஒரு பதிலும் இல்லை. என்ன செய்கிறாய்? நீயும் சில பெடிகளைப் போல் கையில் நாலு காசு வந்ததும் கண்டபடி நடக்கத் தொடங்கிவிட்டாயா? நீ எது செய்தாலும் உன் குமர்ச் சகோதரிகளை நினைத்துபார். கட்டிய வீட்டுக்குக் கூரை போடவில்லை. நீ உழைத்து உழைத்து என்ன செய்கிறாயோ?”

தகப்பனின் கடிதம் அவனுக்கு ஆத்திரத்தையும் அழகையையும் உண்டாக்கியது.

“நான் என்ன செய்தபோதும் என் சகோதரிகளை நினைத்துப் பார்க்கட்டாம்; நினைக்காமல் என்ன?

பாணும் பருப்புக்கறியும் தின்னும்போதும் பணியில் நடந்து விறைக்கும்போதும் வேற என்னத்தைப் பின்னே நினைக்கிறேன்?"

“என்ன உலகம் இது? பணத்தின் அடிப்படையில் உருவாகாத பாசமே உலகத்தில் இல்லையா?”

வீட்டில் இருந்து வந்த கடிதத்தை நினைக்க நினைக்க ஓவர்க் கோட் வாங்கும் யோசனை பணியில் அமிமும் சிறு துரும்பு போல் மறைந்துகொண்டே வந்தது.

அவனுக்குத் தெரியும்; இருக்கும் காசை ஓவர்க் கோட்டில் செலவழித்தால் மன நிம்மதியுடன் போட மாட்டான் என்று.

நிம்மதியின்றி இரண்டு இரவுகள் நினைவுகளுடன் போராடிய பின் எப்படியும் விடுதலை முடிவதற்கிடையில் உழைத்துச் சேர்த்து ஒரு ஓவர்க்கோட் வாங்கி விடுவதென்றும் இப்போது கையில் இருக்கும் காசை வீட்டுக்கு அனுப்புவதென்றும் தீர்மானித்தான்.

விடுதலை முடிய இன்னும் ஒரு கிழமை இருந்தது. வேலை செய்யும் இடத்தில் தொடர்ந்து வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கிறது.

முதல் இரண்டு தரம் இலங்கைக்குக் காசு அனுப்ப உதவி செய்த சினேகிதனைத் தேடிப் போய் அவனுக்காகக் காத்திருந்து காசைக் கொடுத்துவிட்டு வரவும், மழை அவனை அணைத்துக் கொள்ளவும் சரியாக இருந்தது. கடந்த இரண்டு நாளாக அவனுக்குத் தடிமல். அத்துடன் இப்போது காச்சல் வேறு.

மழை மட்டுமல்ல. பனி விடாப்பிடியாகக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“இளவு பிடித்த லண்டன் ஒண்டில் மழை அல்லது பனி. இப்போது பனியும் மழையும் குளிரும்” அவன் வாய் விட்டுத் திட்டிக்கொண்டான்.

தெப்பமாக நனைந்து குளிரில் விறைத்து, பனியில் அமிழ்ந்து போய் வீடு வந்து சேர நடுச்சாமம் ஆகிவிட்டது.

அன்று வேலைக்குப் போக முடியவில்லை.

அசையமட்டுமென்ன? அடுத்தநாள் அவனால் எழும்பு முடியவேயில்லை. காச்சல், இருமல், தலையிடி, முக்கி முனகி, இருமி அவன் நெஞ்சு வலித்தது. “இப்படி இருமினால் நுரையீரலில் ஓட்டை விழப்போகுது தம்பி; உடம்பைப் பார்க்காமல் உழைத்தால் எப்படி உயிர் வாழப்போகிறாய்? நல்ல சாப்பாடு இல்லை நல்ல உடுப்பில்லை நல்ல ஓய்வில்லை”. தாய்மையின் பரிவுடன் வீட்டுக்கார நீக்ரோப் பெண் தக்காளி ‘சூப்’ கொடுத்தபடி உதயகுமாருக்குச் சொன்னாள். அவள் அன்பும் பேச்சும் அவனின் இதயத்தை நெகிழப் பண்ணியது.

நல்ல சாப்பாடு, உடுப்பு, ஓய்வு, படிப்பு!

அவன் வாய்விட்டு அழாமல் மனம் விட்டு அழுதான்

ஒரு கிழமை படுக்கையில் இருக்கச் சொல்லி டொக்டர் சொல்லிவிட்டார். ஓவர்கோட் வாங்குவது மட்டுமல்ல இப்போது சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லை. ஓய்வில்லாமல் உழைத்த காசு ஒரு கிழமை அவனைப் படுக்கையில் போட்டுவிட்டு வீட்டுக்குக் கூரை போடப்போய் விட்டது.

இனி என்ன செய்வது?

சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வேலைக்குப் போகாத படியால் பழைய இடத்தில் இனி வேலை கிடைக்காது. கோலிஜ் தொடங்க இரண்டொரு நாட்கள்தான் இருந்தன. இந்தக் கிழமை வாடகை இன்னும் கொடுக்கவில்லை. கையில் ஒன்றிரண்டு பவுஸ்தான் இருக்கிறது* அவை முடிவதற்கிடையில் ஒரு வேலை தேடவேண்டும்.

அடுத்த விடுமுறை வந்து உழைக்கும் வரை இந்த ஒவர்க்கோட்டுடன் சமாளிக்கவேண்டும். வேலை தேடவேண்டும். சீவிக்கவேண்டும்.

வெளியில் பணி பெய்து கொண்டிருந்தது.

எப்படியும் வேலை எடுக்க வேண்டும்.

விரக்தியுடன் ஒவர்க்கோட்டை எடுக்கப்போனவனின் கைகள் அப்படியே நின்றன நீளாமல், கண்கள் பனித்தன, இமைக்காமல்.

உட்பாகம் மட்டுமல்ல வெளியிலும் அவன் ஒவர்க்கோட்டில் ஓட்டைகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

குடும்பங்கள்

நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கிறோம். அந்தாவின விழிகளில் ஒரு மெல்லிய நகைப்பு நெளிந்து மறைகிறது. நான் மெல்லிய பெருமூச்சுடன் தேநீரை ஊற்றுகிறேன்.

குழந்தைகள் மூவரும் போடும் சத்தத்துடன் ரேடியோவின் சத்தமும் எனக்கு எரிச்சலை உண்டாக்குகிறது. அந்தாவைக் கடைக் கண்ணால் பார்க்கிறேன். அவளுடைய பொன்னிறத் தலை கடைந்தெடுத்த சந்தனக் கட்டைகள் போன்ற அவளுடைய தோள்களில் புரண்டு செல்லம் கொஞ்சுகிறது. நீலக் கருவிழிகள் ஜன்னலுக் கப்பால் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் அழகிய ரோஜாக்களில் படிந்திருக்கிறது.

குழந்தைகளுக்குத் தோடம் பழத் தண்ணீரைக் கொடுத்து விட்டு கையில் தேநீரை எடுத்துக் கொண்டு அந்தாவுக்கு முன்னால் உட்காருகிறேன்.

என் மொளனம் அவளுக்கு எரிச்சலையுண்டாக்கியதோ என்னவோ “ராஜேஸ்! நீர் எனக்காக ஒன்றும் துக்கப் படத்தேவையில்லை” நான் சட்டென்று அவள் முகத்தைப் பார்க்கிறேன்.

வாய்விட்டு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மனம் சொல்கிறது. “உமக்காகத் துக்கப்படவில்லை. அந்தக் கள்ளம் கபடமற்ற குழந்தைகளுக்காகத் துக்கப்படுகிறேன்.”

திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையே கதைக்க விரும்பவில்லை. கதையை எங்காவது திருப்பவேண்டும் போல் இருக்கிறது. குழந்தைகளைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். மூவரும் ஒரு விளையாட்டுச் சாமானைக் கேட்டுச் சண்டை பிடிக்கிறார்கள். அந்தா பொறுமையின்றித் தன் குழந்தைகளை அதட்டுகிறாள். “குழந்தைகள் தானே கொஞ்சநேரம் சண்டை பிடிப்பார்கள். பின்னர் சமாதானப்படுவார்கள்” நான் பொறுமையாகச் சொல்கிறேன். “என்னவென்றாலும் ஒரு பொறுமை இருக்கவேண்டும். குழந்தைகளை இந்த வயதில் அடக்கி வைக்காவிட்டால் அவர்கள் தலைக்கு மேலே ஏறிவிடுவார்கள்”.

அந்தா கைப்பையைத் தாக்கிக் கொண்டு எழும்ப ஆயத்தமாகிறாள். “சரி, சரி கெதியாய்க் கடைக்குப் போட்டு வாரும். நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.”

அவள் என் குசினி மூலையில் மாட்டியிருக்கும் கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்த்துத் தலையைச் சரிசெய்தபடி உதட்டுச் சாயத்தை மெல்லமாகத் தடவுகிறாள். விலையுயர்ந்த சாயம், பெரிய அளவிலான புதுச் சாயம். என்ன விலையிருக்கும்? என்னை அறியாமல் அவள் மகன் டேவிட்டைப் பார்க்கிறேன். குழந்தைகள் சமாதானமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். டேவிட் என் மகனின் புத்தகத்தை ஆசையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதுபோல் ஒரு புத்தகம் தனக்கு வேணுமென்று போனகிழமை அவன் தாய் அந்தாவிடம் அழுதபோது “காச இல்லை” என்று வெருட்டியது ஞாபகம் வருகிறது. அந்தப் புத்தகத்தின் விலை பதினாறு பென்ஸ். அவளின் உதட்டுச் சாயத்தின் விலை கிட்டத்தட்ட எண்பத்தைந்து பென்ஸ்!

அவள் போய்விட்டாள். அவளில் மணத்த பிரான்ஸ் நாட்டு “சென்ற” என் அடுப்பில் கொதிக்கும் கோழிக்-

கறிக்கு மேலாக என் மூக்கில் தடவிப் போகிறது. மெல்லிய பெருமூச்சுடன் கறி அடுப்பைப் பார்க்கிறேன்.

லண்டனில் மிக நெருக்கமான தென்கிழக்குப் பகுதியில் ஒரு பெரிய வீட்டில் மேல்மாடியில் நானும், கீழ் வீட்டில் அந்தா குடும்பமும் வாடகைக்கு இருக்கிறோம். அந்தாவும் அவள் கணவன் பிரான்சிசும் இளம் வயதினர். கிட்டத்தட்ட இருபத்திரண்டும், இருபத்துநாலும். இளமையிலேயே சுல்யாணம் செய்யும் ஆங்கிலேயர்களைப் போல அவர்களும் சுல்யாணம் செய்துகொண்டவர்கள். இரண்டு குழந்தைகள். டேவிட் கிட்டத்தட்ட ஐந்து வயது. வில்லியம் இரண்டு வயது. (எனது மகன் நிர்மலன் முன்று வயது.)

நாங்கள் அந்த வீட்டுக்குக் குடிபுகுந்து கொஞ்சநாள் வரைக்கும் ஒரு தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அப்போது என் மகன் கைக்குழந்தை. பனிக்காலம் முடிந்து வெயில் அடிக்கும் நாளில் பின்னேரங்களில் குழந்தையைப் “பிராமில்” வைத்து விட்டு வாசலடியில் கொஞ்சநேரம் கணவர் வரும் வரையும் இருப்பேன். டேவிட் அப்போது வான் கதைக்கப் பழகிக்கொண்டிருந்தான். வில்லியம் பிறக்கவில்லை.

டேவிட் சிலவேளை “பிராமில்” கிடக்கும் என் மகனைப் பார்த்து ஏதோ சொல்லிச் சிரிப்பான். அழகிய பூனைக்கண்கள் தானும் அந்தக் குழந்தையிடம் கதைப்பேன். நாள் செல்லச் செல்ல அந்தாவும் நானும் “குட்மோர்னிங், குட் ஈவினிங்” மட்டும் சொல்வதோடு மட்டுமில்லாமல் கொஞ்சநேரம் கதைப்போம். வெள்ளைக்கார வழக்கப்படி சுவாத்தியத்தைப் பற்றித் தான் முதலில் கதைப்போம். பின்னர் நான் ஏன் சேலை கட்டுகிறேன் பாகிஸ்தானியப் பெண்கள் போல் சர்வாணி போடுவதில்லை என்பன போன்ற கேள்விகள் கேட்பான்.

மூன்று வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. நாங்கள் நெருங்கிய சினேகிதிகள். அவளுக்கு இரண்டு குழந்தைகள். பெரும்பாலும் நான் வேலைக்குப் போகாத நாட்களில் குழந்தைகளுடன் மேலே வருவாள். எனது குழந்தைக்கும் பராக்கு, மூன்று குழந்தைகளும் ஒன்றாக விளையாடுவார்கள்.

ஒரு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால் சொன்னாள்; வீட்டையும் குழந்தைகளையும் எந்தநேரமும் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்து விட்டது? ஒரே எரிச்சல் எரிச்சலாக வருகிறது என்றாள். அவர் வேலைக்குப் போவதில்லை.

எனக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. “அந்தா! குழந்தைகளுடன் இருக்கக் கொடுத்து வைத்திருக்கே என்று சந்தோஷப்படாமல் ஏன் எரிச்சல்பட வேண்டும்? என்னைப் பார்; காலையில் விழுந்தடித்து வேலைக்குப் போகிறேன். பின்னேரம் வந்தவுடன் சமைக்க வேண்டும், உடுப்புக்கள் தோய்க்கவேண்டும். கணவர் குழந்தை என்றால் சுகமா? அதுதானே குடும்பப் பெண்களின் கடமை”

அவள் என்னை அலட்சியமாகப் பார்த்தாள். உம்முடைய அபிப்பிராயங்கள் உமக்குச் சரியாக இருக்கலாம், என்னைப் பொறுத்தவரையில் தனிப்பட்ட சுதந்திரம் எனக்கில்லை. எந்தநேரமும் சமையல், தோயல், துப்பரவு செய்தல், ஓ, தட் இஸ் ஏ ஹெல்”

அவளோடு கதைத்துப் பிரயோசனம் இல்லை.

மூன்றாம் நாள் ஒரு மாத்திரைப் பெட்டியுடன் என்னிடம் வந்தாள். தனக்கு எரிச்சல் குணமாக இருக்கிறது என்று டொக்டருக்குச் சொல்ல டொக்டர் கொடுத்த குளிசைகளோடு மேலே வந்தாள்.

மேல்நாட்டு நாகரிகம்! நாய் குலைத்தால் நாய்க்கு மருந்து. குழந்தை அழுதால் குழந்தைக்கு மருந்து, எரிச்சல் குணமாக இருந்தால் அதற்கு மருந்து, இயற்கைகளை அடக்க மருந்து, மருந்து, மருந்து!

நான் நேர்ஸ். குளிசைட் போத்தலைப் பார்த்தபடி “மன எரிச்சலுக்குக் குளிசை எடுப்பதை ஒரு சாதாரண காரியம் என நான் ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை.” என்கிறேன்.

“விழல் கதைக்கவேண்டாம். இப்படி ஒரு அலுப்பான வாழ்க்கை இருந்தால் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்” அவள் முகம் சிவக்கச் சொல்கிறாள்.

“டேவிட் கெதியில் பள்ளிக் கூடம் போகத் தொடங்கி விடுவான். வில்லியத்தை யாரும் பார்க்க ஒழுங்கு செய்தால் நீர் ஏதும் பார்ட்ரைம் வேலை செய்யலாமே”

“ஓ! என்ற புருஷனை உமக்குத் தெரியாது. நான் நினைக்க இல்லை. விடுவாரெண்டு.”

“மருந்து அடிமையாகிறதைவிட புருஷனை அன்பாகக் கேட்டு ஒரு வழி பார்ப்பது நல்லதுதானே” நான் அமைதியாகச் சொல்கிறேன்.

எப்படியோ அனுமதி கேட்டு ஒரு சின்னக் கொம்பனியில் வேலை. டேவிட் பள்ளிக்கூடம் போகத் தொடங்கிவிட்டான், வில்லியத்தை ஒரு பெண்மணி பார்க்கிறாள். அந்தா பெரிய சந்தோஷம்.

ஒரு கொஞ்ச நாள் தான். வேலை தொடங்கி கொஞ்ச நாளாக நாளாக அவளின் நடை உடையில் மாறுதல், கவர்ச்சியான உடைகள், அயல்நாட்டு வாசனைத் திரவியங்கள்.

ஆனால் டேவிட்டுக்கு உருப்படியாக ஒரு விளையாட்டுச் சாமான் இல்லை. பாடசாலை முடிய விழுந்தடித்துக் கொண்டு என்னிடம் வருவான் நிர்மல லுடன் விளையாட. “நான் உழைக்கிறேன், நான் எனக்குச் செலவழிக்கிறேன். குழந்தைகளைப் பார்ப்பது தகப்பனின் வேலை” என்றாள் அந்தோ ஒருநாள். என்ன பாசம்!

சட்டென்று இரண்டு கிழமைக்கு முன் சொன்னாள் தான் கணவனை விவாகரத்துச் செய்யப் போவதாக, எனக்கு தலையில் ஏதோ அடிப்பதுபோல் இருந்தது, என்னை அறியாமல் குழந்தைகளைப் பார்த்தேன். கள்ளம் கபடம் அறியாமல் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

என்ன காரணம் என்று கேட்டேன். “நான் விரும்புகிற மாதிரி என் கணவன் இல்லை. நான் சொல்லி விட்டேன். நான் அவரோடு இருக்கப்போவதில்லை என்று. அவரும் சம்மதித்துவிட்டார். இன்று வழக்கறிஞர்களைப் பார்க்கப் போகிறேன்” அவள் ஒரு பதட்டமுமில்லாமல் சொன்னாள்.

நான் பதில் பேசவில்லை. கீழே வரும்போது ஒருநாள் அவளுடைய கணவனைக் கேட்டேன். “குழந்தைகளின் எதிர்காலம் என்ன? இருவரும் இப்படிச் சுயநலவாதிகளாகவே இருக்கிறீர்களே. சமாதானமாக இருந்தால் என்ன”

அவள் கணவன் அலட்சியமாகச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான். “தாய்மார்களல்லவோ குழந்தைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டும்” நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

அந்தா குழந்தைகளை விட்டு விட்டுக் கடைக்குப் போய்விட்டாள். அவர்கள் சத்தம் போட்டு விளையாடு

கிறார்கள். என் கணவர் தான்வைத்த ஏதோ புத்தகத்தைக் காணவில்லை என்று கத்துகிறார். நான் “அடுப்பில் சுறிகிடக்கிறது, இப்போதைக்கு என்னால் வரமுடியாது” என திருப்பிக் கத்துகிறேன். குழந்தை டேவிட் பயத்துடன் என்னைப் பார்க்கிறான். தமிழில் நாங்கள் சண்டை பிடிப்பது அவனுக்கு விளங்காவிட்டாலும் நானும் என் கணவரும் கோபமாயிருப்பது விளங்குகிறது. குழந்தை டேவிட் மெல்லமாக வருகிறான். என் முகத்தைப் பார்த்தபடி “நீங்கள் நிர்மலனின் அப்பாவில் கோபமா?” என்று கேட்கிறான். “ஓம்” என்கிறேன். “என்னுடைய அம்மா அப்பாவைப் போகச் சொன்னது போல் நீங்களும் நிர்மலனின் அப்பாவைப் போகச்சொல்லப் போகிறீர்களா” குழந்தை வேதனையுடன் கேட்கிறான். என் கண்கள் கலங்குகின்றன. அணைத்துக் கொள்கிறேன் குழந்தையை. “நாங்கள் வேறுவிதமான மனிதர்கள். நாங்கள் எங்கள் உடம்பை நேசிப்பதில்லை. கணவனை, குழந்தையை, குடும்பத்தை நேசிக்கிறேம்” என் மனம் சொல்கிறது. என்கண்கள் அழுகின்றன.

சூன்யம்

வீட்டுக்கு முன்னால் ஒரு பெரிய பலாமரம் காய்த்துத் தொங்குகிறது. பெரிய பெரிய பலாக்காய்களுக்குப் பக்கத்தில் சிறிய சிறிய சின்னக்காய்கள். அம்மாக்களும் பிள்ளைகளும் போல். அந்தக் கிளையின் பிரிவில் ஒரு குருவிக்கூடு. தாய்க்குருவி எங்கேயெல்லாமோ அலைந்து கொண்டுவரும் புழுக்களுக்கும் பூச்சிகளுக்கும் காத்திருக்கும் குருவிக் குஞ்சுகளின் மெல்லிய கீச்சல்கள் மகேஸ்வரியை எழுப்புகிறது.

மகேஸ்வரி, மார்க்கெட்டுக்கு மரக்கறி கொண்டு செல்லும் ஏழைப் பெண்களின் உரத்த குரலில் எப்போதோ நித்திரையிலிருந்து எழும்பி விட்டாள்.

கட்டிலில் உட்கார்ந்து, கம்பி போட்ட ஜன்னலைத் திறந்து வைத்து, இந்தப் பலாமரத்தைப் பார்க்க இப்போதுதான் தன் உடம்பை எழுப்பிக் கொண்டாள். அவள் அருகில் அவள் குழந்தை அழகான பெண் குழந்தை. இன்னும் பெயர் வைக்கவில்லை.

அவள் கணவனுக்கு ஏதாவது 'மொடர்ன்' பெயர் வைக்க ஆசை. ஆனால் அவளுக்குத் தன் தாயின் பெயர் சிவமலரை வைக்க ஆசை. 'சிவமலர்' அவள் கணவன் அந்தப் பெயரை ஒன்றிரண்டு தாம் சொல்லிப் பார்த்தான்.

‘கேட்க ரசிக்கறதா’ என்று தன்னைத்தானே யாரீட்சித்துப் பார்க்க, ஒன்றிரண்டு தாம் சொல்லிப் பார்த்தான். பெயர் வைப்பதை குழந்தை பிறந்து முப்பதாம் நாள் முடிவு செய்வதாக இருவரும் உறுதி செய்து கொண்டார்கள்.

குழந்தை தன் பிஞ்சுக்கையை உயர்த்தி முறுக்கிப் பிடித்துத் தன் கால்களை புதைத்துக் கொண்டது. பால் கேட்கப் போகிறாள். மகேஸ்வரியின் முலைகள் பால் சுரந்து கனத்து வேதனைப்படுத்துகிறது.

இந்த மாதிரி வேதனைகளை அவள் எதிர்பார்க்கக் கூடும் என்பதை யாரும் அவளுக்குச் சொல்லவில்லை. அவளுக்கு அம்மா இல்லை. அவள் பிறந்து அடுத்த மாதமே அவள் தாய் சிவமலர் இறந்துவிட்டாள். மூன்று ஆண் மக்களுக்குப் பின் ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற சந்தோசத்தை அவள் நீண்ட நாள் சந்தோசிக்க முதலே இறந்துவிட்டாள்.

மகேஸ்வரி பழைய நினைவுகளுக்கு நெஞ்சைப் பறி கொடுக்காமல் எழும்பி பாத்தரம் பக்கம் போகிறாள்.

பாத்தரம் பூட்டியிருக்கிறது. அவளின் மைத்துணிமார் மூவர். அதில் ஒருத்தி உள்ளேயிருக்கலாம்.

முதலாவது மைத்துணிக்கு எப்போதும் உடம்பு சரியில்லாமல் இருக்கும்; அவள் பாத்தரமுக்குப் போனால் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு வெளியில் வரமாட்டாள். அவளுக்கு முப்பந்தைந்து வயது, இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை.

இரண்டாவது மைத்துணிக்கு முப்பத்தி மூன்று வயது, ஆசிரியையாக இருக்கிறாள். இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லை. பத்து மைல்களுக்கப்பால் உள்ள ஒரு பாட

சாலையில் படிப்பிக்கிறாள். காலை ஆறு மணிக்கெழும்பி வெளிக்கிட்டு பஸ்ஸுக்குப் போவாள். மூன்றாவது மைத்துணி முப்பது வயது. ரவுணில் ஒரு கொம்பனியில் ரைப்பிஸ்ட், கணக்காளர் என்று இரண்டு வேலையையும் 'மனேச்சர்' என்ற பெயரில் செய்கிறாள்.

அந்த வீட்டில் ஒரு ஆண்மகனும் இல்லை. மகேஸ்வரியின் கணவன் துரைராஜா இந்த மூன்று பெண்களுக்கும் தம்பி. தமக்கைகள் இருக்கும்போது அவன் மகேஸ்வரியைச் செய்து கொண்டதை துரைராசாவின் தாயால் தாங்க முடியவில்லை என்பதை மகேஸ்வரி எப்போதோ அறிவாள்.

பாத்தும் திறக்கும் வழியாக இலை.

மகேஸ்வரி கிணற்றடிக்குப் போய் தண்ணீர் எடுத்து முகம் கழுவ யோசித்தாள். கிணறு வளவின் மூலையில் இருக்கிறது. சரியாக விடியமுதல் கிணற்றுப் பக்கம் தனியாகப் போக அவள் விரும்பவில்லை.

தமிழர் விடுதலைப் போராட்டம், எத்தனையோ குடும்பங்களில் தாங்கொணா வறுமையைத் தோற்றுவித்து விட்டது. காசுள்ளவர்கள் நாட்டை விட்டு ஓட, இல்லாதவர்கள் எதையாவது செய்து பிழைக்கும் வப்பந்தம்.

இயக்கத்தில் சேர்ந்தோர் பலர், சேராதோர் பலர், உழைப்புள்ளோர் சிலர், உழைப்பில்லாதோர் பலர் என்று எத்தனையோ பிரிவுகள்.

ஒரு கொஞ்ச நாளைக்கு முதல் அடுத்த ஊரில் ஒரு கிழவியைக் கழுத்தை நெறித்துச் சாக்காட்டி விட்டு அவள் நகையைத் திருடிவிட்டார்கள். கிழவியின் குழந்தைகள் எல்லோரும் அயல்நாடுகளில் இருக்கிறார்கள்.

இந்தக் குடும்பத்தில் எல்லோரும் பெண்கள். இங்கு வந்தவுடன் மகேசுக்குப் பயமாக இருந்தது. அவள் எப்போதும் ஆண் துணையோடு வளர்ந்தவள். இரண்டு தமயன்கள், மாமாமார் இருவர், தகப்பன், பாட்டி என்ற பெரிய குடும்பத்தில் வளர்ந்தவள்.

துரைராஜாவைத் திருமணம் செய்தபோது அவள் தன் மாமியின் மனநிலையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. வீட்டில் மூன்று பெண்கள் இருக்கும்போது இவன் என்னவென்று கல்யாணம் செய்வான் என்று அவள் கோபத்தில் பேசினாள். மகேசின் தகப்பன் படுத்த படுக்கையாயிருந்தார். தான் கண்ணை மூட முதல் தன் மகளின் கல்யாணச் சடங்கைப் பார்க்க அவளுக்கு ஆசை.

“இவன் உழைத்து இந்தப் பெண்களைக் கரை சேர்க்க வேணும்” மாமியின் ஆத்திரம் அவளுக்கு விளங்காததல்ல.

“உங்கள் மகனக்கு என்ன சீதனம் எதிர்பார்க்கிறீங்க” மகேசின் தகப்பன் கேட்டார்.

துரைராஜா ஒரு Public Health Officer. அவனுக்கு அவர் தன்னால் முடிந்தவரைக்கும் செய்வதாகச் சொல்லி, அவர் முடியாதவரைக்கும் அவரின் மகன்கள் உதவி செய்தார்கள். தங்கள் தங்கச்சி நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசையில் தமயன்கள் இருவரும் ‘தாராளமாக’ நடந்து கொண்டார்கள்.

மகேசின் கல்யாணம் நடந்து ஆறு மாதத்தில் அவளின் தகப்பன் இறக்க, அதனைத் தொடர்ந்து கொஞ்ச நாளில் சிறிலங்கன் சிங்கள ஆமி போட்ட ஷெல் தாக்குதலில் மகேசின் பாட்டியும் ஒரு தமையனும் இறந்து

விட்டார்கள். வீடு படுமோசமாகத் தாக்குப்பட்டு விட்டது. அப்போது மகேஸ் இரண்டு மாதக் கற்பவதி.

பலாமரத்தின் தாய்ப்பறவை பறந்து போய்கொண்டிருந்தது. இவளுக்கு முலை தினவெடுத்தது. பற்பசையை பிரஷில் பூசிக்கொண்டு கிணற்றடிப் பக்கம் போனாள்.

இன்னும் சரியாக விடியவில்லை. கிணற்றுக்குப் பின்னால் சரியாக அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த பனை வடலி!

அவள் மெல்லமாகப் போனாள். பனைவடலி அசைந்தது. பயத்தில் அலறிவிட்டாள்.

இவள் அலறல் சத்தம் கேட்டு யாரோ கதவைத் திறக்கும் சத்தம். இவள் முகம் கழுவிக்கொள்ளாமல் ஓடி வந்தாள். குழந்தை பசியில் வீரிட்டது. வாயைச் சுருட்டி, உதட்டைத் திருப்பி பால் தேடிக்கொண்டிருந்தது குழந்தை. பச்சைமண் இப்போதுதான் இருபது நாள், அதற்கிடையில் நேரத்துக்குப் பால் தேடிச் சத்தம் போடப் பழகிவிட்டது.

நெஞ்சு படபடவென அடித்துக் கொண்டது. நா வரண்டது. அவள் குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டாள்.

குழந்தை தாயின் உடம்புச் சூட்டில் இதம் கண்டது. அவர்களுக்கு அந்த வீட்டில் ஒரு வேலைக்காரப் பெண் இருக்கிறாள்.

அவள் காலையில் எழும்பிச் சுடுதண்ணீர் வைத்து ஆசிரியை மச்சாளுக்குக் குளிக்க உதவி செய்வாள். ஆசிரியை மச்சாள் குழாய்த் தண்ணீரில் குளிக்கமாட்டாள்; அவளுக்குச் சுடுதண்ணீர் போட்டு, அதன்பின் 'மனேச்சர்' மச்சாளுக்குச் சுடுதண்ணீர் போட்டுக் கொடுத்துக்

கடைசியாக சுகமில்லாத பெரிய மச்சாளுக்குச் சுடுதண்ணீர் போட்டு முடிய மத்தியானம் பத்துமணியாகிவிடும்.

மகேசின் நிலை அவளுக்கே பரிதாபமாக இருந்தது. தாயில்லை, தகப்பன் இல்லை, தாயைவிட அன்பாக வளர்த்த பாட்டியும் போய்விட்டாள். இந்த நிலையில்— இருபத்திஒரு வயதில் தாயாகித் தான் எதிர்நோக்கும் துன்பங்களை அவள் வார விடுமுறையில் வரும் துரைராஜாவிடம் சொல்லமாட்டாள்.

‘அம்மா உன்னை அன்பாகப் பார்த்துக் கொள்ளுவா’ அப்படித்தான் அவன் சொல்லி அவளையிங்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்தான்.

“நீங்கள் வேலை செய்யுற இடத்தில ஒரு வீடு எடுத்து ஒரு வேலைக்காரியை வைச்சால் என்ன” அவள் தயக்கத் துடன் கேட்டாள்.

“விடுதலைப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எங்கு என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாது. பேசாம அம்மாவோட இருந்து கொள்”

அவன் ஆண்பிள்ளை. பெண்கள் மனதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதவன்; அல்லது தெரிந்துகொண்டு சங்கடப்படத் தெரியாதவன், நேரமில்லாதவன்.

பலாமரத்துக் குஞ்சுகள் பசியில் வீரிட்டுக் கொண்டிருந்தது. மகேஸ் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து முடியக் குழந்தை நித்திரையாகிவிட்டது.

கட்டிலோரத்திலிருந்து பலாமரத்தைப் பார்த்தாள். பலாமர இலையிடுக்குகளால் சூரியன் எட்டிப் பார்த்தான். தெருவில் ஒரு வண்டி போய்க் கொண்டிருந்ததால் எழுந்த அழுதி சூரிய கிரகணத்தில் பல நிறம் காட்டியது.

வேலைக்காரப் பெண் தேங்காய் துருவுவது கேட்டது. மாமி புட்டவித்துப் பார்சல் கட்டி மகள்மாருக்குக் கொடுப்பாள். சுகமில்லாத மச்சாள் சிலவேளைகளில் சாப்பிடுவாள், சில வேலைகளில் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு இருப்பாள். 'கொஞ்சம் சாமிப்போக்கு' என்று மாயியாரும் கேட்டாற் சொல்வாள். அல்லது பொண்புளைப் புள்ளையள் அடக்கமாக வீட்டுக்கதானே இருக்க வேணும்" என்றும் சொல்வாள்.

இந்தக் குத்துச் சொல் தனக்கத் தானோ என்று மகேஸ் யோசித்ததுண்டு. மகேஸ் பாடசாலைக்குப் போகும்போதுதான் துரைராஜாவைச் சந்தித்தாள்.

அவள் பதினெட்டு வயதில் A 'Level செய்து கொண்டிருந்தாள். காலையில் இவள் கடைக்கண்ணும் அவளின் குறும் சிரிப்பும் எதிரும் புதிருமாகச் சந்தித்துக் கொள்ளும். அவள் அப்போதுதான் அந்த ஊருக்கு மாற்றலாகிப் போயிருந்தான். அவனுக்கு இருபத்தியேழு வயதும் மூன்று முதுகன்னித் தமக்கைகளும்!

பருவம் என்ன சாமியாரா காஷாயம் வாங்கி கடைக்கண்கள் பேசி, கால்கள் படம் கீறி, உடம்பு பாவம் பிடிக்கப் பின்னர் உன்னை நான், என்னை நீ என்று உள்ளம் சொரிந்து பொழிந்தமொழிகள் புத்தகங்களுக்குள் வைத்துக் கைமாற காதல் தன் பாட்டுக்கு வந்து தொலைத்துவிட்டது.

துரைராஜாவின் தாய், மகன் தன் கிழட்டுக் குமர்களைக் கரையேற்றுவான் என்று எதிர்பார்த்திருக்க அவன் தன் வெட்கத்தால் முகம் உயர்த்தாத மனைவியுடன் வந்து சேர்ந்தான். அக்காமார் எதிர்பார்க்குற மாப்பிள்ளைகள் இனித்தான் பிறக்க வேணும்" அவன் அம்மாவின் முனுமுனுப்புச் சகிக்காமல் இப்படி ஒருநாள் பொரிந்து தள்ளிவிட்டான்.

இயக்கத்தால், அல்லது இயக்கத்தில் இறந்தோர் தொகை என்ன? இலங்கை ராணுவத்தால் அழிந்தோர் தொகை என்ன? இத்தனைக்கும் தப்பி கடல் கடந்தோர் கேட்கும் விலை என்ன? அவன் திணறிப் போனான்.

“ஏன் இவை தங்களுக்குப் பிடிச்ச ஆரையும் செய்தால் என்ன?” அவன் தாயைக் கேட்டான். வார விடுமுறையில் வரும்போது தாயின் முறைப்பாடுகள் அவனாற் தாங்க முடியாதிருந்தது.

“நாங்கள் தனியாகப் போய் இருப்பம்” அவள் தன் கணவனுக்கு மெல்லமாகச் சொன்னாள். அவன் இல்லாத நேரத்தில் அவள் படுப்பாட்டை அவள் ஒரு நாளும் எடுத்துச் சொல்லியில்லை.

“குழந்தை பிறக்கட்டும்” அவன் அவளைச் சமாதானம் செய்தான். குழந்தை பிறந்தது. இரண்டு கிழமை அவன் நின்றான். நீர் போட்டுக் கொடுத்தான். சரியான நேரத்தில் சாப்பிடுகிறாளா என்று பார்த்துக் கொண்டான்.

அவன் போய்விட்டான்; வார விடுமுறையில் வருவான். “என்ன பிள்ளை பிறந்து மூணு கிழமையாகிப் போச்சு, இன்னமும் யாரும் என்னவும் செய்வினமா” மாமி நேரே கேட்டாள்.

“வேலைக்குப் போற பெண்புள்ளமாதிரி வேலைக்காரி எல்லாம் செய்து தருவாள் என்று எதிர்பார்க்க வேணாம்” மாமியாரின் ‘புத்திமதி’ இது.

அதிகாலையில் எழுந்து தானே தன் வேலையை—தன் குழந்தையின் வேலைகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று திட்டம் செய்து கொண்டாள் மகேஸ்வரி. ஆனால் அந்தக் ‘காலை நேரம்’ தான் அந்த வீட்டுப் பெண்கள் எல்லாம் மிகவும் பிசியாக இருக்கும் நேரம்.

மகேஸின் இருதயம் இன்னும் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. 'காலையில் நன்றாகப் பயந்து விட்டேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டாள்.

கேற் அடிபடும் சத்தம் கேட்டது.

இரண்டாவது ஆசிரியை மச்சாள் பஸ்குக்குப் போகிறாள். ஆசிரியை மகேஸுடன் அதிகம் பேச்சுவைத்துக் கொள்வதில்லை. அவளைப் பொறுத்தவரையில் மகேஸ் ஒன்றும் தன் நிலையில் வைத்து சமமாகப் பழகும் அந்தஸ்தில் இல்லை என்ற பாவம் தெரியும். தனக்குப் பத்து வயதுக்குமேல் இளையவள் இன்று தாயாகி... அந்த நிலை தனக்கில்லையே என்ற ஆதங்கம் 'மனேச்சரின்' கண்களில் குரூரமாகத் தெரியும்.

மாமியார் தான் எப்போதும் 'பிளி' என்று பிரகடனப் படுத்திக் கொள்வாள். கடைக்குப் போவது, கோயிலுக்குப் போவது, வேலைக்காரப் பெண்ணுக்கு உத்தரவு போடுவது என்றெல்லாம் மிக important ஆன விடயங்கள் இருக்கும்.

குழந்தைக்குப் பெயர் வைப்பதைப்பற்றி மாமியாருடன் பேச ஆசை. "உனக்கு மகேஸ்வரி, அவனுக்கு துரைராஜா பெயர், இரண்டையும் சேர்த்து வை" மாமி எடுத்தெறிந்து சொன்னாள்.

தான் தன் தாயின் பெயரை 'சிவமலர்' என்று மகளுக்கு வைப்பதாக மகேஸ் சொன்னாள்.

"மலரோ மாலையோ பெயரில் என்ன இருக்கு. கௌரவமாக வளக்கிறத்தில எல்லோ இருக்கு" மாமியார் இவளைப் பார்த்து ஒரு மாதிரியாகச் சிரித்துக் கொண்டாள். மாமியாரைப் பொறுத்தவரையில் காதல் கல்யாணம் செய்பவர்கள் கௌரவமாகப் பேசிச் செய்ய

வசதியற்றவர்கள்! ஆனால் மகேஸ் கொடுத்த சீதனத்தை மாமி வட்டிக்கும் குட்டிக்கும் கொடுக்கிறாள். இருந்தாலும் அவள் காதல் கல்யாணங்களைக் கௌரவமாக நினைப்பதில்லை.

“பெட்டையாய்ப் பெத்துப் போட்டாய், கௌரவமாக வளர்க்கப் பார்” மாமி புத்தி சொன்னாள்.

பெரிய மச்சாளுக்கு ஏன் சுகமில்லாமல் வந்தது? இவள் ஒரு நாள் தன் கணவனைக் கேட்டாள்.

“எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் அவளுக்கு ஒரு காதல் இருந்தது. அது சரியாக வராததால் அவள் இப்படி ஏங்கிப் போய் இருக்கிறாள் என்று நம்புறன்.”

இதெல்லாம் எப்போது நடந்தது என்று தெரியாது. பெரிய மச்சாள், சூனியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சிலவேளை சிரிப்பாள். தன் மகளுக்கு யாரோ சூனியம் செய்து விட்டதாக மாமி சொல்லியிருக்கிறாள்.

மகேசுக்குச் சூனியம், செய்வினை தெரியாது. பெரிய மச்சாள் கொஞ்சம் வசதியில்லாத ஆளை விரும்பியதாகவும் மாமி மாமா அதை விரும்பாதபடியால் அவளுக்கு யாரோ சூனியம் செய்துவிட்டதாகவும் வேலைக்காரப் பெட்டை ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு கதையிற் சொன்னாள்.

காலையில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி மகேஸ்வரிக்குப் போகவில்லை. மத்தியானம் உடம்பு நொந்தது. பின் நேரம் காய்ச்சல் வந்தது.

சரியான காய்ச்சல். அத்தோடு தீட்டும் போகத் தொடங்கிவிட்டது. குழந்தை பிறந்து போகத் தொடங்கிய தீட்டு இரண்டு கிழமையுடன் நின்றிருந்தது. இப்போது சரியாகப் போகத் தொடங்கியது. மாமியாரிடம்

சொன்னாள். “என் புள்ளை பிறக்கிறதெண்டாச் சிம்பிள் விசயமே. இப்படித்தான் எல்லாம் வரும்” மாமி எடுத்து தெறிந்து பேசினாள்.

மூன்று நாளாகச் சரியான காய்ச்சல். பிள்ளைக்குப் பால் வரவில்லை. அவன் வார விடுமுறையில் வந்த போது குழந்தைக்கும் காய்ச்சல். மகேஸ் மெலிந்து போயிருந்தாள்.

“என்ன உனக்குக் காய்ச்சல் இருக்கிற போது பிள்ளைக்குப் பால் கொடுத்தாயா?” அவன் துடித்துப் போய்க் கேட்டான். அவள் பாவம், இதெல்லாம் தெரியாது.

அன்றிரவு டொக்டரைக் கூப்பிட்டான். மகேசுக்குக் காய்ச்சல் இருந்தபோது பால் கொடுத்ததால் பிள்ளைக்கும் காய்ச்சல்!

குழந்தை சோர்ந்துவிட்டது. விடுதலைப் போர் நடக்கிறது! Hospital-இல் சரியான மருந்தில்லை. ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை குழந்தை இறந்துவிட்டது மகேசின் தாய் சிவமலர் அன்றிரவு கனவில் குழந்தையைத் தாலாட்டுவது போற் கனவு கண்டான் துரைராஜா. அவனுக்கு அவனின் மாமியாரைத் தெரியாது; தாயைத் தெரியும்.

“நீங்கள் மகேசுக்குப் புத்தி சொல்லிப் பார்த்திருக்கலாமே” அவன் கண்களில் நீர்.

“என்னடாப்பா விண்ணாணம் சொல்கிறாய். புருஷன் பிடிக்கத் தெரிந்த பொம்புளக்குப் புள்ள பார்க்கத் தெரியாதெண்டு எனக்குத் தெரியுமே” தாய் முகத்தைத் தோளில் இடித்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். குரலில் குரூரம்.

மகேஸ் கம்பி போட்ட ஜன்னலுக்கப்பால் காய்த்துத் தொங்கும் பலாமரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். பார்வையிற் சூனியம், தாய்ப்பறவை குஞ்சுக்குப் புழு கொடுக்கிறது. பெரிய மச்சாள் பாத்ரூமில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். மற்றவர்கள் பார்க்க விரும்பாத சூனியம்! அது அவளுடையது. அந்த வீட்டில் ஐந்து பெண்கள். அத்தனையும் சூனியம்.

நான்காவது பரிமாணம்

☆☆☆

புண்ணியமூர்த்தி

டானியல் ஜன்னலால் எட்டிப்பார்த்தான். கீழே கதவு தட்டியவன் புண்ணியமூர்த்தியாகத்தான் இருக்கும் என்று அவனுக்கு தெரிந்திருந்தாலும் கதவு தட்டியவுடன் ஜன்னலால் எட்டிப் பார்க்காமல் அவனால் இருக்க முடியவில்லை.

வெளியில் சரியான மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வீட்டுக்கு முன்னால் ஜன்னலை ஒட்டியிருக்கும் மரத்தின் இலையிலிருந்து நீர்த்துளிகள் ஜன்னலில் கொட்டின.

இந்த மழைத்துளிகளின் மெல்லிய தாளம் இரவில் மிகவும் இதமாக இருக்கும். இரவு மூன்று மணிக்குப் பின் இந்த தெருவில் கார் போவது மிகவும் அருமை. அந்த மாதிரியான அமைதியான நேரத்தில் ஜன்னலைத் தட்டும் நீர்த்துளிகளின் ராகம் மிகவும் ரம்மியமாக இருக்கும்.

டானியல் கதவைத் திறந்தான். அவனின் சினேகிதன் புண்ணியமூர்த்தி கதவினடியிலிருந்து 'கார்ப்பெட்' துண்டில் சப்பாத்தைத் துடைத்தான்.

"என்ன இன்னும் சம்பந்தன் வரவில்லையா" புண்ணியமூர்த்தி டானியலைக் கேட்டபடி முன் ஹோலில் நுழைந்தான். அவன் கையில் ஒரு பிளாஸ்டிக் பாக்கி இருந்தது. அதனுள் இருந்து இரண்டு 'கசற்று'களை எடுத்து ஹோலில் நடுவில் உள்ள சின்ன மேசையில்

வைத்தான். டானியல் அவற்றை எடுத்து என்ன படம் என்று பார்த்தான். "குஸ்புவின் படம் கிடைக்கவில்லை" புண்ணியமூர்த்தியின் குரலில் அவ்வளவு உற்சாகம் இல்லை.

வெளியில் ஒரு கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டது. சினேகிதர்கள் இருவரும் ஜன்னல் சேலையை நீக்கி விட்டு எட்டிப் பார்த்தார்கள். சம்பந்தன் காரை பார்க்க பண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

நீயும் சேர்ந்து அவனுடன் வந்திருக்கலாமே என்று கேட்க நினைத்தவன் கேட்கவில்லை. டானியலும் சம்பந்தனும் இலங்கையில் ஒரு கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். லண்டனுக்கு வரும்போது ஒன்றாகச் சேர்ந்து வந்தவர்கள்.

கொழும்பில் எஜென்சிக்காரனைத் தேடுவதிலிருந்து கள்ளப் பாஸ்போர்ட் எடுத்து எத்தனையோ தலைப் பட்டினங்களில் ஏறியிறங்கியவர்கள். டானியல் லண்டனில் ஒரு நெஸ்ட்ரோறண்டிலும் சம்பந்தன் ஒரு இலங்கை மளிகைக் கடையிலும் வேலை செய்கிறார்கள். புண்ணியமூர்த்தி சம்பந்தன் வேலை செய்யும் கடைக் காரரின் சொந்தக்காரன். அவனும் ஏதோ புத்தகக் கடையில் வேலை செய்கிறான்.

ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் ஒன்று சேர்ந்து படம் பார்த்து, சமைத்துச் சாப்பிட்டு ஊர் "முஸ்பாத்திகள்" சொல்லி படவிமர்சனம் செய்து, பெட்டைகளைப் பற்றி விமர்சித்துப் பொழுது போக்குவார்கள். டானியல் கிறிஸ்தவன். சேர்ச்சுக்குப் போகாதவன். சமயங்களைக் கேள்வி கேட்பவன். புண்ணியமூர்த்தி பாவங்களையே பேசுவான், நினைப்பவன், சந்தர்ப்பம் வந்தால் செய்யவும் துணிபவன். இலங்கையில் சின்னப் பையனாக இருக்கும் போது ஏதோ ஒரு இயக்கத்தில் இருந்தவன். சம்பந்தன்

ஒரு ஏழைப் பையன். விழுந்து விழுந்து உழைத்து வீட்டில் இரண்டு தங்கைமார்களுக்குச் சீதனம் சேர்ப்பவன்.

டானியல் அடுப்பில் கறி வைத்திருந்தான். கோழிக் கறியின் மணம் மூக்கில் அடித்தது. புண்ணியமூர்த்தி பியர்க்கானுடன் வருபவன். இன்று மழை என்ற படியாலோ என்னவோ வெறுமையாக வந்திருந்தான்.

சம்பந்தனுக்குப் புண்ணியமூர்த்தி கதவைத் திறந்து விட்டான். டானியல் கறியடுப்பைப் பார்க்கப் போய் விட்டான். “என்ன மண்ணாங்கட்டி மழை” சம்பந்தன் தலையை கோதிக் கொண்டான்.

“எப்படி மச்சான் புது வேலை” புண்ணியன் வாய் நிறையச் சிரித்துக் கொண்டு கேட்டான். சம்பந்தன் ஏதோ ஒரு புதுவேலை தேடுவதாகச் சொன்னான்.

“வேலை என்ன கொட்டியா கிடக்குப் பொறுக்கி எடுக்க” சம்பந்தன்.

புண்ணியமூர்த்தியின் முகத்தைப் பார்க்காமல் சொன்னான்.

“குஷ்புவின் படமொண்டும் கிடைக்கல்ல” புண்ணியன் சிரித்தான். புண்ணியனின் வாயில் ‘மாங்காய், மாங்காய்’ இரண்டு மாங்காய் மார்க்கெட்டு போகாத மாங்காய் பாட்டு அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. சம்பந்தன் பதில் சொல்லவில்லை. ரெலிவிஷனைப் போட்டான். பொஸ்னியாவில் தொடரும் சண்டை பற்றி ஒரு வெள்ளைக்கார ரிப்போர்டர் முழங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“வேசைமக்கள் சும்மா முஸ்லிம்களைச் சாக்காட்டுறாங்கள்” புண்ணியன் முணு முணுத்தான். “நாங்களும்

தான் ஐம்பதினாயிரம் முஸ்லீம்களை யாழ்ப்பாணத்தி லிருந்து அடிச்சுக் கலைச்சுப் போட்டம்.”

சம்பந்தன் புண்ணியனைப் பார்க்காமற் சொன்னான்.

டானியல் தான் கடையில் வாங்கி வைத்திருந்த வடைகளைக் கொண்டு வந்து வைத்தான். அதை வைக்கும் போது அந்தக் கடையில் வேலைக்கிருந்த ஒரு பெண்ணின் ஞாபகம் வந்தது. இப்போதுதான் இலங்கையால் வந்த இளம் பெண்ணாக இருக்கவேண்டும். பர பரவென்று பார்ப்பாள். யாரிலோ சந்தேகம் என்பது தெரிந்தது. டானியல் நேற்றுத்தான் அவளைக் கண்டான். வழக்கம் போல் கடையில் நிற்கும் நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி இருக்கவில்லை.

அந்தப் புது இளம் பெண்ணைப் பற்றிச் சம்பந்த னுக்குச் சொல்ல நினைத்தான். புண்ணியமூர்த்தி முன்னால் சொல்லத் தயங்கினான். புண்ணியமூர்த்திக்குப் பெண்களைப் பற்றி உயர்நிலையில் பேசிப் பழக்கமில்லை. சாமான், சரக்கு என்று சொல்வான். அதற்கும் மேற் பட்டால் அதுகள், இதுகள் என்று அடைமொழி கொடுப்பான். புண்ணியமூர்த்தியின் ரசனையில் குஷ்பு விதி விலக்கு, அவளுக்குக் கோயில் கட்டும் பக்தர்களில் அவனும் ஒருத்தனாக இருக்கலாம். குஷ்புவின் குலுக் கலுக்கும் தளுக்கல்களுக்கும் தன்னை மறப்பவன் புண்ணியன். பொஸ்னிய நிகழ்ச்சி முடிய தென்னாபிரிக்கா பற்றிய செய்தி. “இந்த நாய்க் கறுப்பன்கள் பதவியை எடுத்து என்ன செய்யப்போறான்கள்?” புண்ணியன் வடையைக் கடித்தபடி சொன்னான். சிங்களமோட யாக்கள்” என்று சிங்களவர்களைத் தாழ்த்திச் சொல் வதில் சந்தோஷம் கொள்பவன் அவன். “நல்ல வடை மச்சான்” புண்ணியன் முகத்தில் ஒரு இளிப்பு. சம்பந்தன் மேசையில் ஒரு மூலையிற் கிடந்த ஒரு தமிழ்ப் பேப்பரை எடுத்தான்.

வழக்கம் போல முன்பக்கத்தில் இலங்கையில் நடந்த (இரண்டு கிழமைக்கு முன்) அதிரடி பற்றிய நிகழ்ச்சி, அடுத்த பக்கங்களில் அகால மரணங்கள் பற்றியும் ஆட்டுக்கால், கோழிக்கால்களின் விலைகள் பற்றிய விளம்பரங்களும் இருந்தன. நடுப்பக்கத்தில் வெண்பற்கள் காட்டும் தமிழ் நடிக்கைகள். “இந்த இழவுப் பேப்பரில் என்ன இருக்கு” புண்ணியமூர்த்தி வடையோடு சேர்த்து வார்த்தைகளையும் மென்னினான்.

“என்ன இருக்க வேணும் என்று எதிர்பார்க்கிறாய்?” டானியல் எரிச்சலுடன் கேட்டான். புண்ணியமூர்த்திக்கு ஏதும் இலக்கிய தரம் பற்றியோ பத்திரிகை தரம் பற்றியோ ஒரு சிந்தனையுமில்லை. சில வேளைகளில் புண்ணியனை ஏன் தன் வீட்டுக்குள் வரவிடுகிறேன் என்று யோசிப்பான் டானியல். வண்டனிற் தனியாக வாழும் சோகம் யாரோ ஒருத்தருடன் ஒட்டி வாழப் பண்ணுகிறதா?

புண்ணியன் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் யாரோ ஒருத்தரைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்குவான். பெரும்பாலும் ஒரு பெண்ணைப் பற்றித்தான் பேசுவான். குஷ்புவின் புன்னகைக்கு அப்பால் பெண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதவன் அவன். கடையில் வடை விற்கும் பெண்ணைத் தரம் கெட்டுப் பேசத் தயங்காதவன் புண்ணியமூர்த்தி.

சம்பந்தன் முகத்தில் தெரிந்த சோகம் வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறது என்று காட்டியது. அம்மாவின் கடிதங்களில் கலங்கி விடுவான் சம்பந்தன். தகப்பன் குடித்து செத்துப் போய்விட்டார். இவன் வீட்டுக்கு உழைக்க வேண்டும். இவனுடைய தமயன் ஒருத்தன் பத்து வருடங்களுக்கு முன் இலங்கை ராணுவத்தினரிடம் பவியாகி விட்டான். அந்தச் சோகம் தான் தகப்பனை

குடிக்கப் பண்ணியது என்று இவன் தன்னைச் சமாதானம் செய்து கொண்டாலும் அம்மாவிற்கும் அப்பாவிற்கு மிடையில் உறவு ஒன்றும் சுமுகமாக இல்லை என்று இப்போதுதான் உணரத்தொடங்கியிருந்தான். அப்பா ஒரு ஆசிரியர். வன்னி நாட்டில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். பிள்ளைகளின் படிப்பு முக்கியம் என்று அம்மா ஊரோடு தங்கிய போது சம்பந்தனுக்குச் சின்ன வயது. அம்மாவின் துயரம் தெரியாத வயது. வன்னிக்குளக் கட்டில் ஓடி விளையாடிய இன்ப நினைவுகளுக்கிடையில் அம்மாவின் நீர் படிந்த விழிகள் சிலவேளை நினைவிற் தட்டும். ஊர் உலகத்திற்குத் தெரியாவிட்டாலும் இவனுக்கு ஏதோ புரிந்தது. அதன் பிரதிபலிப்போ என்னவோ அப்பா மிகவும் சுகவீனமாக ஊருக்கு வந்ததும் கொஞ்ச நாளில் இறந்து போனதும் பெரிய விடயமாகத் தெரியவில்லை. அப்பா வீட்டுப் பொறுப்பில்லாமல் குடித்த போதும் அம்மா அழுததைப் பார்த்தவனுக்கு அவர் இறப்பில் அவள் அழுகை பெரிதில்லை.

சம்பந்தன் குசினிக்கு வந்தான். டானியல் கறியை இறக்கி வைத்தான். “எப்பிடி வடை.” டானியல் நண்பனின் முகத்தைப் பார்த்தான். வடை வாங்கிய கடையிற் கண்ட இளம் பெண்ணைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

டானியலுக்குக் குடும்ப சமை ஒன்றுமில்லை. கடைசியப் பிள்ளை, காலநேரம் வந்தால் காதலிக்கலாம், கல்யாணமும் செய்யலாம். வீட்டில் அம்மா அப்பா இவன் சந்தோசமாக இருந்தாற் சரி என்று நினைப்பவர்கள்.

“தங்கச்சிக்குப் பேசிய கல்யாணம் சரிவரவில்லையாம்” சம்பந்தன் சோகத்துடன் சொன்னான். சம்பந்தன் எப்போதும் நேரே பார்த்துப் பேசுவான். அவன் கண்கள் சோகமாகத் தெரிந்தது. சம்பந்தனின் தங்கச்சிக்கு

இப்போது இருபத்தி எட்டு வயது. வெளியில் உள்ள மாப்பிள்ளைகள் யானைவிலை குதிரைவிலை கேட்கிறார்கள். இவன் உழைத்துக் கொடுக்கிறான். ஆனால் இவன் தங்கை முன்னொரு காலத்தில் யாரையோ விரும்பியிருந்ததாகவும் அவன் இயக்கத்தில் சேர்ந்து இறந்து விட்டதாகவும் அந்தக்கதை இப்போது உயிர்பெற்று ஊர் எல்லாம் பரவி இவள் கல்யாணத்தைக் குழப்பிவிட்டதாகவும் அம்மா சோகத்துடன் எழுதியிருந்தாள்.

“சொறி மச்சான்” டானியல் அன்புடன் சிநேகிகளின் தோளிற் கைபோட்டான். வடை வாங்கிய கடையிற் சந்தித்த இளம்பெண்ணைப் பற்றி பின்னர் ஒருதரம் சொல்லலாம் என்று முடிவு கட்டினான். தற்போதைக்கு வடை விற்கும் பெண்ணின் நினைவு தனிமையில் தாலாட்டட்டும். “என்னடாப்பா ரகசியம்” புண்ணியன் குசினிக்கு வந்தான். அவன் குள்ளமானவன். அநாவசியமாக எப்போதும் ஒரு சிரிப்பை அவன் முகம் தரித்திருக்கும். ஒரு பெரிய ஜக்கெட் போட்டிருந்தான். அது அவனை இன்னும் குள்ளமாகக் காட்டியது.

அவனுக்கு இரண்டு தமக்கைகள் லண்டனில் இருக்கிறார்கள். இவனுக்குப் பெண்வேட்டை ஆடுகிறார்கள். குஷ்பு மாதிரி ஒரு பெட்டையை இவன் கற்பனை செய்ய, அவர்கள் கைநிறையக் கொடுக்கும் ‘யாரையாவது’ தேடுகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு தரமும் வரும்போது தனக்குப் பேசிவந்த பெட்டைகளைப் பற்றிச் சொல்வான். நல்லரக கத்தரிக்காய் வாங்குவதுபோல் சுவாரசியமாக சொல்வான். டானியல் எரிச்சலுடன் முணுமுணுப்பான். சம்பந்தன் ஒன்றும் பேசமாட்டான். ஏனென்றால் புண்ணியனின் சொந்தக்காரரின் கடையில்தான் அவன் வேலை செய்கிறான். தேவையில்லாமற் பேசி வேலையை யிழக்கத் தயாரில்லை டானியல்.

கோப்பைகளிற் சாப்பாடு போடப்பட்டது.

“மச்சான் இந்த வடை எங்க வாங்கினனி” புண்ணியன் கேட்டான். அவன் சும்மா கேள்வி கேட்க மாட்டான். சூசகமாகச் சொல்ல வெளிக்கிடுகிறான் என்று பட்டது வடை விற்ற பெண்ணின் பரபரத்த பார்வையில் இவனும் பட்டிருப்பானா?

“தமிழ்க்கடையில் வாங்கினன்” டானியல் புண்ணியனின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“அந்த சீலைக் கடைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற கடையிலா வாங்கினாய்”

புண்ணியனின் கேள்விக்குள் மறைந்து கிடக்கும் விஷமம் டானியலுக்குச் சட்டென்று புரிந்தது.

வடை விற்கும் கடையிற் சேர்ந்திருக்கும் இளம் பெண்ணைப் பற்றிச் சொல்லப் போகிறான் என்று அவன் உள்மனம் சொல்லிற்று.

புண்ணியனின் சினேகிதம் கிடைத்த நாளிலிருந்து டானியலும் நிறையப் பாவங்களைச் சேர்ந்திருக்கிறான். இவ்வளவு நாளும் ஏன் புண்ணியனுடன் சினேகிதமாக இருந்தேன் என்று டானியல் இப்போதுதான் யோசித்தான்.

“நேற்றைய ரெலிவிஷன் செய்தி பார்த்தியா” புண்ணியனின் வாயால் வடையும் வசனங்களும் குதம்பின.

“என்ன செய்தி”

“இந்தியாவில்— தமிழ்நாட்டில் பெட்டைக் குழந்தைகளைச் சாகக் கொல்லுகினமாம்.”

புண்ணியன் சிரித்தான்.

பெண் சிசுக் கொலை சிரிப்பான விடயமா இவனுக்கு?

“தெய்வத்தையும் பண்பையும் பற்றிப் பறை சாற்றுகிற தமிழ் நாட்டில் இந்தப் பயங்கரமா” சம்பந்தன் முணுமுணுத்தான்.

தமிழ்நாட்டில் புண்ணியன் போல் நிறையத் தமிழ் ஆண்கள் வாங்கவும் விற்கவும் என்று உறவுகளை விலை பேசும்போது ஏழைப் பெண்களுக்கு எதிர்காலம் இல்லையே!

“இந்தச் செய்தி போனபோது வெள்ளைக்காரன் என்னைப் பார்த்து ஏளனமாய்ச் சிரிச்சான் மச்சான்” புண்ணியமூர்த்தி முகத்தில் கோப பாவம்.

“ஜெயலலிதாவுக்குக் கருணாநிதி கோஷ்டி மேடையில் சேலையுரிந்தபோது சிரிச்ச உனக்கு இந்தச் சிசுக் கொலையில் ஏன் கோபம் வரவேணும்”

டானியல் கறியை ருசி பார்த்தான். சரியான உறைப்பு.

“என்னடா மச்சான் சொல்கிறாய் ஜெயலலிதாவுக்குச் சேலை உரிகிறதுக்கும் சிசுக்கொலைக்கும் என்னடா சம்பந்தம்”

“சீதனத்துக்கும் பெண்களைப் பெற்றோல் ஊற்றி எரிப்பதற்கும் உள்ள சம்பந்தம்”

டானியலுக்கு வடை வாங்கிய கடையில் கண்ட இளம் பெண்ணின் கண்கள் ஞாபகம் வந்தன. பரபர வென்று பயத்துடன் துடிக்கும் அந்த விழிகளில் அமைதி

தவழ்ந்தால் எவ்வளவு அழகாக இருக்கும் என்று யோசித்தான். ஏன் அந்தப் பரபரப்பு? என்னென்ன கஷ்டப்பட்டு இங்கிலாந்து வந்து சேர்ந்தானோ? வழியில் எத்தனை காட்டுமிருகங்களின் வேட்டைக்குத் தப்பினானோ தெரியாது. வீட்டில் பெரிய குடும்பம் இருக்கலாம். இவன் உழைப்பில் எதிர்காலத்தை நிறுவுபவர்களாக இருக்கலாம். அவளிடம் ஒரு நாளைக்கு இவன் இதெல்லாவற்றையும் கேட்பான் என்று மனம் சொல்லியது.

“வடை வாங்கின கடையில் இருக்கிற சரக்கு எப்படி” புண்ணியன் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தான். சம்பந்தன் முகத்தில் கோபம். டானியல் முகத்தில் அக்கினி.

இத்தனை காலமாக மழை பெய்யும் பின்னேரங்களில் சேர்ந்திருந்து மலிவான— அழகலான தமிழ்ப் படங்களைப் பார்த்து நடிகைகளின் குலுக்கல்களில் சினுங்கல்களில் உணர்ச்சி அடைந்தவர்கள். இன்று புண்ணியனின் பேச்சு அருவருப்பாக இருந்தது. தனக்குத் தெரிந்த பெண்ணைத் தாழ்த்தியபோது தாங்கமுடியாமலிருந்தது. முன்பின் தெரியாத யாரோ பெண்களின் முந்தானைகளில் கற்பனையிற் படுத்தெழும்பியவர்கள். அப்போது இப்படியான கேள்விகள் டானியலைத் தாக்கவில்லை. இப்போது புண்ணியன் அன்னியனாகத் தெரிந்தான்.

“என்னடா பேயடிச்சவன் மாதிரி நிற்கிறாய்” புண்ணியன் கோப்பை நிறையச் சோறு படைத்தான். அவன் நிறை குறைப்பது நல்லது என்று எத்தனை பேர் சொல்லியும் கேட்கமாட்டான். சோமாலியப் பட்டினிப் பட்டாளத்துக்கெல்லாம் நான் பதில் சொல்கிறேன் என்பதுபோல் சோற்றுக் கோப்பைகளைக் காவி செல்வான். சிலர் வாழ்வதற்காகச் சாப்பிடுவார்கள். புண்ணியமூர்த்தி போன்றவர்கள் சாப்பிடுவதற்காக

வாழ்கிறார்கள். அந்தச் சாப்பாடு அவனைச் சாகடித்துக் கொண்டிருந்தது. பெரிதாக ஒரு படையல், ஏறிட்டு டானியலைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“என்னடா பார்க்கிறாய்? வடைக் கடையில் நின்ற சரசுக்கு எப்பிடி என்று கேட்கிறன்” விற்பனைக்கு அப்பால் உறவுகளைப் பார்க்கத் தெரியாத முட்டாளா இவன்?

“எனக்கு நீ அப்பிடிக் கேட்டவிதம் பிடிக்கல்ல” டானியல் எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

“என்னடா கதைக்கிறாய்? கடையில் சாமானோட சாமானாய் நிற்கிற பெட்டையைனை வேறெப்படி கேட்கிற தாம்” இவன் முருங்கை மரத்துக்கு முந்தானையிருந்தால் பிடித்துப் பார்க்கத் தயங்காத தமிழன்!

“அவள் சாமான் இல்ல. உயிரும் உணர்வும் உள்ள பெண்”. டானியல் குரல் கடுமையாக ஒலித்தது.

புண்ணியன் பெரியலைக் கடித்துச் சிரித்தான்.

“நீ படுற பரிதாபத்தைப் பார்த்தா ஈரச்சேலையை முகத்தில் போட்டுச் சாக்காட்டுற தமிழ்நாட்டில பெண் குழந்தைகளை “எல்லாம் காப்பாற்ற அவதாரம் எடுத்திடுவாய் போல இருக்கு” இப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் புண்ணியன் பெரிதாகச் சிரித்தான். “உன்போல ஆண்பிள்ளைகளிட்ட வாழ்கிறதைவிட அந்தப் பெண்களைத் தாய்மார் ஏன் அழிக்கிறார்கள் என்பது தெரியாத முட்டாள் நீ” டானியல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு சொன்னான்.

“வடைக் கடைக்காரப் பெட்டையில் ஒரு கண் என்று தெரியுது” புண்ணியன் ஏதோ ஒரு பெரிய நகைச்சுவை கிடைத்ததுபோல் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தான்.

“ஓம், அவள் ஒமெண்டா கல்யாணம் செய்வன் நான். நீ இப்ப வாயைப் பொத்து,”

புண்ணியன் வாய் மெளனமானது. சம்பந்தன் சோர்ந்திருந்தான், வெளியில் மழை விட்டிருந்தது.

விடியாத இரவுகள்

சோமசுந்தரம் விரைந்து நடந்தார். வானம் பொத்துக் கொண்டு அழுது வடிந்தது. தலையில் கொட்டும் மழையைவிட எத்தனையோ மடங்கு நீர் அவன் மனத்தில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

'குடை கொண்டு வந்திருக்கலாம்.' இரைந்து பெய்யும் மழைத்தூறலில் அவர் வாய்விட்டுச் சொன்னது அவர் காதுகளுக்கே கேட்காமல் விழுந்து தெறிக்கிறது.

'என்ன மழை, என்ன குளிர், என்ன வாழ்க்கை? கேள்விகள் அவர் மனதில் தொடர்கின்றன. சுந்தரரம்பாள் மாதிரி 'வெண்ணீரணிந்ததென்ன வேலைப் பிடித்த தென்ன' என்று பக்தியாய்க் கேள்விகேட்டுக்கொண்டு அந்தப் பரமாத்மாவை வேண்டும் வயதில் அவர் தன் மருமகனிடம் கடன் வேண்டப் போனார்.

கடன் கேட்டார்; தர்ம சங்கடப்பட்டார். ஒரு காலத்தில் முந்நூறு ரூபாய் சம்பளத்தில் மிச்சம் பிடித்துக் கொழும்பினிருந்து ஊருக்குப் போகும்போது ஷேட் வாங்கிக் கொண்டு போய்க் கொடுத்து சந்தோஷப்பட்ட மருமகனின் உறவை நினைத்துக் கொண்டு போய்க் கடன் கேட்டார்.

நினைவுகள் உறுத்துகின்றன.

‘மனிதம்’ இழந்த மனிதர்கள். உறவுகளை உதட்டில் வைத்துக்கொண்டு உள்ளத்தில் அந்நியமாய்ப்போன இரத்த உறவுகளின் பொய்யுமையின் அழுத்தம் அவமானத்தைத் தந்தது. சோமசுந்தரம் நடையை எட்டிப் போட்டார்.

அவர் மனம் விட்டு அழுதாலும் யாரும் இந்த லண்டன் தெருக்களில் அக்கறைப்படப் போவதில்லை.

ஊரில் ஒரு காலத்தில் ‘சோமசுந்தரம் மாஸ்டர்’ என்று மரியாதையாக அழைக்கப்பட்டவர் இன்று, அறிமுக அட்டையற்ற அனாதை; ஒரு தமிழ் அகதி. தவழ்ந்த தமிழ் மண்ணின் வேரிவிருந்து தூக்கியெறியப்பட்ட தமிழ் மரம்; புரியாத உலகின் நடுவில் தவிக்கும் ஒரு நல்ல மனிதன்.

நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டார். வேலைக்குப் போக நேரமாகிவிட்டது. இவர் வேலை செய்யும் ‘பெற்றோல் செட்டில்’ செல்லத்துரை இவர் வரவைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். இளம்பிள்ளை செல்லத்துரை என்னென்ன பிளான் வைத்திருப்பானோ, இன்றைக்குச் சனிக்கிழமை யாரோ ஒரு கவர்ச்சி நடிகையின் படம் நடக்கிறதாம். இளைஞர்கள் போகிறார்களாம், தன்னையும் கூப்பிட்டார்களாம் என்று சொன்னான். இளமைத் துடிப்பை இளம் ரசிகையின் நெழிவில் சுழிவில் மறப்பவர்களில் அவனில்லை. செல்லத்துரைக்கு முப்பத்திரண்டு வயதாகிறது. ‘இனித்தான் கல்யாணம் பேசுவார்கள்’ என்று யாருக்கோ அன்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

லண்டனுக்கு இவரைப்போலத்தான் செல்லத்துரையும் ஒரு தமிழ் அகதியாய் வந்தவன். சோமசுந்தரம் வந்து இரண்டு வருடங்களாகின்றன. செல்லத்துரை வந்து ஏழு வருடங்கள்.

சோமசுந்தரம் இரண்டொரு மாதங்களுக்கு முன்னாள் இந்தப் பெற்றோல் செற்றுக்கு வந்தார். அதற்கு முன் எத்தனையோ வேலைகள்; செக்கியூரிட்டி கார்ட்டாக, கடைச் சிப்பந்தியாக இப்படி எத்தனை வேலை? ஐம்பத்தைந்து கடந்த வயதில் வர்ழ்க்கையைத் திருப்பி அமைப்பது எத்தனை கடினமானது என்பது ஓர் ஏழைத் தமிழ் அகதிக்குத்தான் தெரியும்.

இன்று லண்டனில் உத்தியோக பூர்வமான அகதியாயிருப்பவர், உண்மையில் அகதியானது 1977 கலவரத்தில் தான் என்று நினைக்கும்போது நெஞ்சை ஏதோ செய்கிறது.

கண்டிக்கு அருகில் ஒரு கிளறிக்கல் வேலையிலிருந்தார். அப்போது 77-ஆம் ஆண்டு கலவரமும் அதன் விளைவுகளும், அப்பப்பா என்ன கொடூரம்?

அத்தோடுதானே தொடங்கியது சனியன். அவர் வாழ்க்கையைத் தொட்ட சனியன் எப்போது விடப்போகிறது?

சோமசுந்தரம் பெற்றோல் செட்டை எட்டி விட்டார். செல்லத்துரை இவரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். தலை நனைந்து, முகத்தில் நீர் வழிய வந்து கொண்டிருந்தார்.

“சரியான மழை.” சோமசுந்தரம் வெறும் கைகளால் தலையைக் கோதிக் கொண்டார்.

“தலையைத் துடைத்துக்கொள்ளுங்கோ, தடிமல் பிடிக்கப்போகுது.”

செல்லத்துரையின் குரலிலிருந்த பாசம் இவரின் இதயத்தைத் தொட்டது. செல்லத்துரையின் கைகள்

அவசரமாக வேலை செய்துகொண்டிருந்தன. சோமசுந்தரத்தின் மூத்த மகன் இப்போது உயிரோடிருந்தால் செல்லத்துரையின் வயதாகத்தானே இருப்பான்?

அவரின் மூத்த மகன் 86-ஆம் ஆண்டில் இயக்கங்கள் ஒருத்தரை ஒருத்தர் பழி வாங்கிக்கொண்ட போது பலியான அப்பாவித் தமிழன்.

வயிற்றில் குழந்தை வந்ததுமே இது ஆண்பிள்ளை தான் என்றாள் மனைவி. எத்தனையழகான பெயர் வைத்தார்கள்? குழந்தை பிறக்கமுதலே குழந்தையின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயித்தார்கள்.

குமரேசன் என்று முருகனை நினைத்துக்கொண்டு சோமசுந்தரம் பெயர் தெரிவு செய்தபோது, தன்மகன் ஊருலகம் புகழும் கெட்டிக்காரனாக, நல்ல மனிதனாக, கருணைமனம் கொண்டவனாக வருவானென்று எத்தனை கற்பனை செய்தார்?

அதைப்பற்றிச் சிந்தித்து என்ன பயன்? சென்ற கால நினைவுகள் சித்திரவதையாகத்தானிருக்கிறது.

அவர் மகனைக் குருரமாக -- பிணமாக கண்டபோது அவர் இதயம் துடித்ததே. அன்று தொடங்கிய நோ இன்றும் இதயத்தைப் பிழந்து கொண்டிருக்கிறது. இறப்புகள் தவிர்க்க முடியாதவைதான். ஆனால், எதிர்பாராத விதத்தில் இறப்பைச் சந்திப்பது மிகமிகத் துன்பமானது.

அவர் தலையைத் துடைத்துவிட்டு உட்கார்ந்தார். வெளியே மழை ஓய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆடி மாதச் சூட்டில் வெடித்த பூமித் தாய்க்கு இந்த மழை நீர் பந்நீர் தெளித்து மகிழ்ந்ததா? இவர் மனத்தின் சூட்டுக்கு யார் பந்நீர் தெளிக்கப் போகிறார்கள்?

இரவு உலகை மூடத் தொடங்கிவிட்டது. எத்தனையோ கார்கள் ஊர்வலத்துக்குப் போவதுபோல் பெற்றோல் செட்டில் வந்து பெற்றோல் அடிக்கக் குவிகின்றன. மேலை நாட்டானின் ஆடம்பர ஊர்வலம். அவசரமாக வேலைக்குள் நுழைகிறார். மழையும் இருட்டும் என்றால் பெற்றோல் ஊற்றிக்கொண்டு காசு தராமல் ஓடுபவர்கள் அநேகம். செல்லத்துரை வேலையில் கவனமாக இருக்கிறான். சோமசுந்தரம் செல்லத்துரையைக் கெதியாகப் போக விடவேண்டும்.

“என்ன ஒரு மாதிரியிருக்கிறீர்கள்?” வேலையின் அவசரத்தில் செல்லத்துரை கேட்டான். ஒன்றாக வேலை செய்தாலும் இவரை மிகவும் மரியாதையாகவே நடத்துவான் செல்லத்துரை. இவராக ஏதும் சொல்ல மாட்டாரா என்ற எதிர்பார்ப்பு அவன் முகத்தில் தெரிகிறது. இருவருக்குமிடையிலுள்ள வயது வித்தியாசம் மரியாதையுடன் இடைவெளி பிரித்திருக்கிறது.

“என்னத்தைச் சொல்ல...?”

சோமசுந்தரம் முகத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டதால் மனத் துயரையும் தவிர்த்துக்கொள்ள முயல்கிறார் என்பதை யாரும் சொல்லத் தேவையில்லை.

செல்லத்துரையிடம் தன் துயரைச் சொல்லலாமா? மகன் உழைப்பான்; குடும்பத்தைப் பார்ப்பான் என்ற எதிர்பார்ப்பெல்லாம் யாரோ வெடித்த துப்பாக்கியில் சுருண்டு விழுந்த பின், சோமசுந்தரம் தலையில் சுமந்து கொண்ட பாரத்தின் அழுத்தம் இந்த இளைஞனுக்கு என்ன விளங்கும்?

தன்னுடைய முதிய காலத்தில் நீர் ஊற்ற வேண்டிய அருமை மகனை இழந்த துன்பத்தை இந்த இளைஞன்

தீர்த்துவைப்பானா? பரிதாபத்தில் கேட்கிறான். பரிகாரம் தேட இவனால் முடியுமா?

இந்தப் பெற்றோல் செட்டுக்கு வேலைக்கு வந்த போது செல்லத்துரையின் கனிவு அவரைக் கவர்ந்தது. இவனின் வயதில் எத்தனையோ இளைஞர்களைச் சந்தித்தாகிவிட்டது. எத்தனை வித்தியாசமான மனிதர்களை ஒவ்வொருநாளும் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. லண்டனிலுள்ள பெற்றோல் செட்டுகளில் பத்து அல்லது பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் வேலை செய்த இந்திய தலைப்பாக்கட்டுகளும் பொட்டு வைத்த குஜராத்திகளும் பற்றி இவருக்குத் தெரியாது. இப்போது அவர் காண்பதெல்லாம் தமிழ் அகதிகள். எவ்வளவோ படித்துப் பட்டம் பெற்றும், கௌரவமாக வாழ்ந்தும் இன்று இந்த நாடோடித் தமிழனுக்கு உள்ள ஒரே ஒரு பட்டம்— பெயர்— தகுதி 'அகதி' என்பது தான்.

அகதிகளாக வந்த ஆயிரக்கணக்கான தமிழர் செய்யும் உத்தியோகம் பெற்றோல் செட்டில் வேலை செய்வதுதான். அறிவும், தெளிவும், நேர்மையும், தர்மமும் பெற்றோல் மணத்தில் ஊறி உலர்ந்து கொள்கிறதா?

சோமசுந்தரத்துடன் இலங்கையில் எல். எல். பி. படித்தவர்கள் எம். ஏ. அல்லது பி. ஏ. படித்தவர்கள் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்க்க இவர் நெஞ்சு நெகிழ்ந்து விடும். இந்த அருமையான படிப்பும் அறிவும் இரவில், பனியில், குளிரில், துவேசத்தில் அழிந்து போகிறதே என்று பெருமூச்சு விட்டிருக்கிறார். இலங்கைத் தமிழனின் 'மணிதம்' இன்று ஒரு மலிவுப் பொருளாகி விட்டதா?

படித்தவர்கள் மட்டுமா வேலை செய்கிறார்கள்? இயக்கத்தில் இருந்தவர்கள்— சும்மா இருந்தவர்களில்லை; சிலர் தலைவர்களாக இருந்தவர்கள், சிலர் தலைவர்களை

வால் பிடித்தவர்கள் அல்லது இயக்கக் கட்டளைகளுக்குப் பணிந்து இதயமற்ற கொலைகள், கொள்ளைகள் செய்தவர்கள்; சிலர் சிங்கள அரசாங்கத்தால் சிறையிலடைக்கப்பட்டவர்கள், சித்திரவதை செய்யப்பட்டவர்கள். சிறையிலிருந்து தப்பியவர்கள், தப்பிவிக்கப்பட்டவர்கள். அப்பப்பா, எத்தனை ரகமான தமிழர்? எத்தனையோ தரப்பட்டவர்கள். காசுக்குத் தங்களை விற்றுக் கொள்பவர்கள், காதற்கனவு காண்பவர்கள், கவிதை எழுதுபவர்கள், தங்கை, தமக்கைகளுக்காக தங்கள் இதயக் கனவுகளைக் குழிதோண்டிப் புதைத்து விட்டு என்ன விலைக்கோ தங்களை விற்றுக் கொள்பவர்கள். எல்லோரும் நல்ல தமிழர்களாக வாழ ஆசைப்பட்டாலும் இளமை, பருவம், சூழ்நிலை, தனிமை, இரவின் மயக்கம் என்பன எப்படி ஒரு மனிதனை மாற்றும் என்பதையும் அவர் காணாமல் விடவில்லையே. மனிதனின் சுயமையைச் சோதிக்கும் சூழ்நிலையைக் கொண்டவை இந்தப் பெற்றோல் செட்டுகள்.

இரவில் வரும் பெண்களைக் கண்டு இரகசியமாகச் சீட்டியடிக்கும் ஒழுக்கவாதிகள்; உடம்பிலுள்ள ஒவ்வொரு கவர்ச்சியையும் குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் வெளிக்குப் பார்வைக்கு வைத்துக் கொண்டுவரும் ஒரு சிலரைக் கண்களால் கற்பழிக்கும் 'ஒழுக்கவாதிகள்'. இந்த உழைப்பில் குஷ்புவுக்குக் கோயில்கட்டத் தயங்காத மறத்தமிழ் இளைஞர்கள்; சோமசுந்தரத்தைப் போன்ற ஏழைத் தகப்பன்கள்; செல்லத்துரை போன்ற இலகிய மனம் படைத்த இளைஞர்கள் என்று இவர்கள் எல்லோரையும் கொண்டதுதான் லண்டன் முழுவதும் பரவிக்கிடக்கும் பெற்றோல் செட்டுகள்.

இப்படியான ஒரு கூட்டம் இல்லாவிட்டால் லண்டனில் யார் இந்த வேலையைச் செய்வார்கள்? ஏழைத் தமிழனின் உழைப்பில் எத்தனை பேர் 'கோடி' சேர்க்கிறார்கள்?

“என்ன, ஒரேயடியா யோசிக்கிறியள்?”
செல்லத்துரையின் கேள்வி இது.

சோமசுந்தரம் சாமான்களைக் கணக்கெடுத்துக்
கொண்டிருந்தார்.

பெற்றோல் செட்போட்டவர்கள் கோடீஸ்வரர்
களாகிறார்களாம். பெற்றோல் செட்டில் வேலை
செய்பவர்கள் இப்படியே உழைத்து ஒடிந்துபோய்
விடுவார்களா?

நான் இறந்துவிட்டால் என் குழந்தைகளின் கதி
என்ன?

நெஞ்சை ஏதோ அழுத்துகிறது.

‘எனக்கு ஏதும் நடக்க முதல் என் மகளுக்குக்
கல்யாணம் செய்ய வேணுமே’— அவர் வாய்விட்டுச்
சொல்லத் துடிக்கிறார்.

மகன் பதினெட்டாம் வயதில் கோயிலுக்குச்
சினேகிதனுடன் போனவன் பிணமாய்த் தூக்கி எறியப்
பட்டபோது தங்கை துடித்தாளே. அந்தப் பெண்மையின்
சாபம் எத்தனை பேரைச் சுற்றும்? பெண்மையின் சாபம்
மிகமிக வலிமை வாய்ந்ததில்லையா?

அந்தக் குழந்தைக்கு ஒரு கல்யாணம் செய்துவைக்க
அவர் படும்பாடு அளப்பரியது. லண்டன் மாப்பிள்ளைகள்
மிகமிகப் பயங்கரமாக விலையை ஏற்றிக் கொண்டார்கள்.
கனடாவிலிருந்து யாரோ ஒரு கல்யாணம் பேசி
வந்தார்கள். யானை விலை, குதிரை விலைதான்.
பரவாயில்லாத இடமென்று பலர் சொன்னபடியால்
சோமசுந்தரமும் சீதனக் காசுக்கு ஒடித் திரிகிறார்.

“நான் போகவேணும்.”

செல்லத்துரை வெளிக்கிட்டான். சோமசுந்தரம் நிமிர்ந்து பார்த்தார். செல்லத்துரை காலையிலிருந்து வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறான். முகம் மிகவும் களைத்துப் போயிருக்கிறது.

செல்லத்துரையும் சோமசுந்தரம் மாதிரித்தான். மிகவும் குடும்பப் பொறுப்புள்ளவன். கடைசித் தங்கச்சிக்கு இப்போதுதான் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். பட்டகடன் அடைக்க எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ என்று சில வேளை பெருமூச்சு விடுவான்.

சோமசுந்தரத்தின் தங்கை மகன் நன்றாக இருக்கிறான். தங்கச்சிக்கு இவரின் காசில்தான் கல்யாணம் நடந்தது. தங்கைக்கு மகன் பிறந்தபோது தன் மகனைப் போல் கொஞ்சி மகிழ்ந்தவர். அவர் அப்போது இளைஞன். தங்கைக்காக எதையும் செய்வார். எப்படியோ மிச்சம் பிடித்து தன்னால் முடிந்தவற்றை மருமகனுக்கு வாங்கி வருவார்.

இன்று அவர் அவனிடம்தான் போய் வந்தார்.

தன் மகளின் கல்யாணத்துக்குக் கடனாகக் கொஞ்சம் காசு கேட்கப் போனார். நம்பிக்கைகளைச் சுமந்து கொண்டு உறவின் நெருக்கத்தில் வாய்விட்டுக் கடன் கேட்டார். கைவிரித்து விட்டான்!

இவரின் மண்கோட்டை சரிந்துவிட்டது.

இனி எப்போது மகளுக்கு ஒரு நல்ல இடம் வரும்?

இவர் தங்கை கொழும்பில் இருக்கிறாள். அவள்தான் இவரை ஊக்கப்படுத்தி லண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்தாள்.

தமயனும் லண்டன் போய்விட்டார் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமைப்படத் துடித்தாள்.

‘லண்டனுக்குப் போனால் எல்லோரும் பணக்காரராகி விடுவினமாம்.’

இப்படி அவள் சொன்னபோது நம்பியது தன் முட்டாள்தனம் என்று இப்போது அடிக்கடி தன்னைத் தானே திட்டிக்கொள்கிறார். தூரத்துச் சந்தனக் காடுகள் வெறும் சுடுகாடுகள் என்பதை அவர் உணரவில்லை. இலங்கைத் தமிழரின் பிரச்சினை எத்தனையோ ஆயிரக் கணக்கான நல்ல மனிதர்களின் ஆத்மீக ஆசைகளைப் புதைகுழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டது. நடக்கும் அதர்மத்தால் தார்மீக நோக்கங்கள் தலைகெட்டு ஓடி விட்டன. குடும்ப உறவுகள் சிதைந்து விட்டன. மனிதன் தன் மண்ணிலிருந்து தூரத்தப்பட்டால் ‘மனிதமும்’ தூரத்தப்பட்டுவிடுமா?

ஒரு சில தமிழர் பணம் சேர்க்கும் பேராசையில் தன்மையே சிறை வைத்துக் கொண்டதைச் சோமசுந்தரம் லண்டனில் கண்டபோது சிங்கள அதர்மத்தில் அழியும் லட்சக் கணக்கான தமிழர்களுக்காகப் பரிதாபப்பட்டார். பாசங்கள் விலைபோடப்பட்டு விட்டன. பகுத்தறிவு ஏலம் போடப் படுகிறது.

“உங்களுக்குச் சுகமில்லையா?” செல்லத்துரை கேட்டான்.

இவர் இருக்கும் நிலையில் இவரைத் தனியாக விட்டும் போக அவன் மனம் ஒப்பவில்லை என்று அவன் விழிகள் மொழி பேசின.

‘இந்த மனுசன் பேய் பிடிச்ச மாதிரி இருக்கிறாரே’ அவன் யோசித்தான்.

இவர் ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

நெஞ்சை அழுத்தும் வேதனையைச் சொல்லியழாவிட்டால் இதயம் வெடிக்கும் போலிருந்தது. ஆனால், இந்த இளைஞனிடம் தன்னையுணர்த்தத் தயங்குகிறார். சொற்கள் தொண்டைக்குள் சிக்கின. உணர்வுகள் இருதயத்தைக் குடைந்தன.

“மிச்சம் சோர்வா இருக்கிறியள்.”

“என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் வீட்ட போ, உன்ர சினேகிதன்கள் காத்திருப்பினம்...”

“நான் போகப்பிந்தினா அவங்கள் போயிருப்பாங்கள்... என்ன பிரச்சினை?” அவன் இவரையுற்றுப் பார்த்துக் கேட்டான்.

அவர் மறுமொழி சொல்லாமல் வெளியே பார்த்தார். உலகம் இருளில் அமிழ்ந்து கிடந்தது. அடிக்கடி காரர்கள் வந்து பெற்றோல் அடித்துச் செல்கின்றன.

“ஊரிலிருந்து ஏதும் கடிதம் வந்ததா?”

செல்லத்துரை ஓவர்க் கோட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

“இல்ல...” சோமசுந்தரம் இழுத்தார். என்னவென்று தன் இல்லாமை பற்றிப் புலம்புவது?

“தங்கச்சியின்ர மகன்-என்ர மருமகனிட்டக் கடன் வாங்கப் போனன்... அவன்... அவன்... கையை விரிச்சுப் போட்டான்... நம்பியிருந்தன்... அதுதான் நினைக்கத் துக்கமாயிருக்குது...”

“யாரையும் லண்டனுக்குக் கூப்பிடப் போறியா?”

“இல்ல... என்ர மகளுக்குக் கல்யாணம் பேசி வந்துது. அதுதான்... நல்ல இடம். சரிவந்தா மகள் சந்தோஷமா எண்டு யோசிச்சன்...”

வெட்கம் விட்டமும் பாசம். இப்படியா தமிழினம் பேரம் பேச வேண்டும்?

செல்லத்துரை பேசவில்லை.

வெளியில் மழை பிடித்துவிட்டது.

இருவரும் மௌனத்துடன் மழையை வெறித்துப் பார்த்தனர்.

“நீ போ, மழை பெய்யுது.”

“என்னிட்டக் காசிருந்தாக் கடன் தருவன்... என்ர நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியும்தானே?”

அவன் குரலில் உண்மையான பரிதாபம். இப்படி நான்கு தமிழன் இருந்தால் தர்மம் கட்டாயம் தழைக்கும். அதிகமாய் ஓடி வரும்போது அடிப்படை மனித உணர்வுகளை அவன் அகதியாக்கவில்லை.

“உன்ர நிலை எனக்குத் தெரியும்... நீ போ.”

அவர் அவன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார்.

“மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ.” அவன் போய் விட்டான்.

இந்த இளைஞனை இரண்டு மாதமாகத்தான் தெரியும். முன்பின் தெரியாத சோமசுந்தரமும் செல்லத்துரையும் இப்போது ஒருவரை ஒருவர் உணரத்துடித்தனர். இந்த இரண்டு மாதங்களில் சோமசுந்தரமும் செல்லத்

துரையும் தங்களைப் பற்றி அதிகம் பேசிக் கொள்ளவில்லை. அவன் ஒரு கன்னியமானவன் என்று இவரின் முதிய அனுபவம் எப்போதோ முடிவு கட்டிவிட்டது.

இரவு நீண்டு கொண்டிருந்தது. வெளியில் ஒருத்தன் பெற்றோல் அடித்துவிட்டு ஓடிவிட்டான். பணம் தரவில்லை. இவர்தான் தன் சம்பளத்தில் போட்டுக் கட்ட வேண்டும்.

எடுக்கும் சம்பளமே மிச்சம் பிடிக்க முடியாத சம்பளமாக இருக்கிறது. இந்த லட்சணத்தில் இந்த அதர்மவாதிகள் இப்படி அநியாயம் செய்கிறார்களே!

வெளியில் ஏதோ ஒரு சத்தம். யாரோ சூடிவெறியில் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படித்தான் இரண்டு கிழமைக்கு முன்னும் பெரிய சத்தம் கேட்டது. காலையில் பார்த்தால் யாரோ ஒருத்தன் கொலை செய்யப் பட்டுக் கிடந்தான். போலீசார் வந்து யாரையும் பார்த்ததா என்று இவரைக் கேட்டார்கள். இரவின் அதர்மங்களை எத்தனைபேர் பார்க்கிறார்கள்?

கொலை செய்யப்பட்டவன் இந்தப் பெற்றோல் செட்டுக்கு வந்து சாமான் வாங்குபவன். ஓர் ஏழை, அவன் ஏன் கொலை செய்யப்பட்டான் என்று இவருக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது. கொலை செய்தவன் யாரென்று இன்னும் பிடிக்கவில்லை. லண்டனில் நடப்பவற்றையெல்லாம் யோசிக்கத் தொடங்கினால் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்.

நாய்களை கொடுமை செய்த மனிதர்களைக் கண்டு பிடித்துத் தண்டனை கொடுத்து ஜெயிலில் போடுகிறார்கள். மனிதனைக் கொலை செய்தவனைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லையாம். மேற்கு நாடுகளில் பறவை

களுக்கும் பாம்புக்கும் இருக்கும் உரிமை மனிதனுக்கில்லையே.

இரவின் தனிமையில் தூக்கம் இன்னும் கொடுரமாக மனதை வாட்டுகிறது. இவர் மனைவி, மகளின் கல்யாணம் சம்பந்தமாக மிகவும் நம்பிக்கையாக இருக்கிறாள். இவரின் குடும்பம் கட்டாயம் உதவி செய்யும் என்று எதிர்பார்த்திருப்பாள். நாளைக்கு எப்படி அவளுக்கு கடிதம் எழுதுவது? கொழும்பிலிருந்து கொண்டுறிவேஸ் சார்ச்சில் டெலிபோன் செய்து கொண்டிருக்கிறாள்.

திடீரென்று டெலிபோன் அடித்தது. சட்டென்று எடுத்தார் சோமசுந்தரம்.

“என்ன, இன்னமும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீயளா?” செல்லத்துரைதான் கேட்டான்.

இவர் நேரத்தைப் பார்த்தார். இரவு ஒரு மணி. இந்த நேரத்தில் என்ன போன் பண்ணுகிறான்?

“என்ன தம்பி செய்யிறது? யோசனைதான் ஏழைகளின் பொழுதுபோக்கு. பணக்காரன் எதையும் வாங்கலாம், பணமில்லாத தகப்பன் நான்; யோசிக்கத் தானே வேணும்?”

“மகளுக்கு எத்தனை வயது?”—செல்லத்துரையின் குரலில் தயக்கம்.

“இருபத்தியாறாகப் போகுது...”—சோமசுந்தரம் குரலில் நீர்த்துளிகள் கலந்தன.

‘.....’ — செல்லத்துரை எதுவும் பேசவில்லை.

“ஏன் கேட்டனர், செல்லத்துரை?”

“எனக்கு வயது முப்பத்திரண்டு...”

இருவரும் கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொள்ளவில்லை. என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று மனம் யோசித்தது.

“உங்களுக்கு விருப்பமென்டா... உங்கட மகளை நான் செய்யிறன்... எனக்குச் சீதனம் வேண்டாம் செல்லத்துரை சொன்னான். சோமசுந்தரத்துக்கு அழகை வரும் போலிருந்தது. இப்படியும் நடக்குமா?

அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டார்.

தமிழ்க் குடும்பத்தில் பெண்களாகப் பிறப்பது இப்படி பாவத்துக்கும் பரிதாபத்துக்கும் பேரம் பேசப்படுவதற்குமா? கலாசாரத்தின் பண்பாட்டில் பெயரில் இப்படிப் பண்ட மாற்றம் செய்யப்படலாமா? பெண்மை ஒரு தெய்வீகமில்லையா? தாய்மைதான் தர்மத்தின் அத்திவார மில்லையா?

சோமசுந்தரம் மௌனமாக இருந்தார்.

“நான் யாரையோ கல்யாணம் செய்யத் தானே வேணும்... மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ... உங்கள நான் மனம் புண்படுத்தியிருந்தா மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ.”

செல்லத்துரையின் குரலில் நேர்மை.

“தம்பி உங்களுக்கு என்ர மகளைத் தெரியாதே?”

“எனக்கு உங்களத் தெரியுமே. கனட மாப்பிள்ளைக்கு உங்கட மகளையும் தெரியாது; உங்களையும் தெரியாது. நீங்க குடுக்கப்போற சீதனம் மட்டும்தானே தெரியும்?”

ஆணித்தரமான குரலில் கேட்கிறான் செல்லத்துரை.

“தம்பி எங்கட குடும்பத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதே”—மனிதம் பேசுகிறது. மரியாதை, கண்ணியத்தை மதித்த தார்மீகம் குரல் எழுப்புகிறது.

“நாங்க தமிழர் என்கிறதை தவிர எனக்கொன்றும் தெரியவில்லைப் பாருங்கோ... சிங்களவன் அடிக்கேக்கப் பட்டங்களும் பதவிகளும் சாதிகளும் சமயங்களும் பார்த்தா அடித்தான், அழித்தான், கொலை செய்தான்? நாங்க மட்டும் எங்களைப் பிரிச்சும் பார்க்கிறம்?”

செல்லத்துரையின் தகப்பன் சிங்கள ராணுவத்தால் கொலை செய்யப்பட்டவர் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தார் சோமசுந்தரம்.

அவன் அதன்பிறகு டெலிபோனை வைத்துவிட்டான். சோமசுந்தரம் குழம்பிப் போனார்.

இந்தப் பையன் பக்கத்திலிருக்கும் போது ஏன் ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளைக்கு உலகத்தை வலம் வந்து கொண்டிருந்தார்?

மகள் மாலதியை செல்லத்துரையின் அருகில் மணப் பெண்ணாக வைத்தும் கற்பனை செய்து பார்த்தார். தமயனை இழந்து துடித்தவள்; தாய்க்குத் துணையாக இருந்த செல்வம் அது. எவனோ, எப்படி நடத்துவானோ என்று இவர் துக்கப்படாமலிருந்ததில்லை. கல்யாண சந்தையில் எந்த மிருகம் இவளைக் ‘கொல்லப்’ போகிறதோ என்று பயந்தவர், இன்று இவர் செய்த புண்ணியத்துக்குப் பலனாக ஒரு நல்ல எதிர்காலம்.

மாலதி அதிர்ஷ்டசாலி. சோமசுந்தரம் இயந்திரம் போல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். கஞ்சா வெறியில் வந்த ஒரு கறுப்பு இளைஞன் இவரை ஒரு தேவையுமில்லாமல் கன்னா பின்னா என்று திட்டினான்.

படுமோசமான பாஷைகளை அடைமொழியாக்கிக் கொண்டு 'பாக்கி, பாக்கி' என்று கத்தினான். அவனுக்கு தன்னைக் கீழ்த்தரமாக நடத்தும் வெள்ளையனில் மிகவும் ஆத்திரமாக இருக்க வேண்டும். அந்த ஆத்திரத்தில் அப்பாவியான இந்தத் தகப்பனைத் திட்டித் தீர்த்தான்.

“நான் பாகிஸ்தானிலிருந்து வரவில்லை, சிறிலங்காவிலிருந்து வந்தவன்.”—சோமசுந்தரம் கஞ்சா வெறிகர்ரனுக்கு சரித்தரம் சொன்னால் ஏறுமா?

“அப்படியானால் நீயொரு சிறிலங்கன் பாக்கி”— அவன் கத்தினான்.

இவனுடன் பேசி என்ன பிரயோசனம்? வெறி ஏறிய மூளையில் வேறென்ன ஏறும்? இவனுக்கும் பேராசை வெறிபிடித்த மருமகனுக்கும், சீதன வெறிபிடித்த தமிழ் மாப்பிள்ளைகளுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? ஏதோ ஒரு 'வெறி'யில் தங்களை மறந்துவிடுகிறார்களே? ஏதோ ஒரு போதையில் கௌரவத்தை, கன்னியத்தை, மனிதத்தை மறந்து விடுகிறார்களே?

சத்தம் போட்டவன் போனபின்னும் அவன் உதிர்த்து விட்ட வார்த்தைகள் உருவம் பெற்று இரவில் மறைந்திருந்து இவரைப் பரிசுசிப்பது போலிருக்கிறது.

என்ன வாழ்க்கையிது? 'மனிதம்' அடையாளத்தையிழந்து அவமதிப்பை வாழ்க்கையாகிக் கொண்டு விட்டதே?

இரவு நீண்டு கொண்டு போனது. சடமாக இயங்கினார் சோமசுந்தரம்.

விடிந்தது.

செல்லத்துரை வந்தான். முகத்தில் தயக்கம். இவரைப் பார்க்காமல் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தான். இவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எத்தனையோ தரம் இறந்து விட்ட மகன் குமரேசனின் ரூபகம் வரும்.

குமரேசன் உயிரோடிருந்தால் செல்லத்துரை மாதிரி நடந்து கொள்வானா? கௌரவமான பேர்வழியாய் கண்ணியமான நோக்குகளுடன் ஒரு முற்போக்குக் கொள்கையுடைய செல்லத்துரை மாதிரியிருப்பானா? பிறந்த நாட்டை விட்டு ஓடியிருப்பானா? ஓடிய இடங்களில் உண்மைகளைத் தேடியிருப்பானா? அவருக்கு விளக்கம் தெரியாது.

“தம்பி...” இவர் வீட்டுக்குப் போக வெளிக்கிட்ட போது தயங்கி நின்றார்.

அவன் தயக்கத்துடன் பார்த்தான். இவர் மனத்தை புண்படுத்திவிட்டேனோ என்ற பாவம் முகத்தில் தெரிந்தது. இருவருக்குமிடையில் ஏதோ ஒரு பெரிய பாரமொன்று இருப்பதாகவும் யார் அதை முதலில் நகர்த்துவது என்று யோசிப்பதாகவும் அவருக்குப்பட்டது.

“தம்பி... நீங்க என்னில பரிதாபப்பட்டு இந்த முடிவுக்கு வந்தியளா... அல்லது...”

“அல்லது எண்டால் என்ன? எனக்கும் யாரோ முன்பின் தெரியாத ஒரு பொம்பிளைத்தானே பேசுவினம்? அதைவிட எனக்குத் தெரிஞ்ச மனிதரின்ர மகளச் செய்ய லாமே எண்டு யோசிச்சன்.”

“கடவுள் இருக்கிறார் தம்பி.”

அவன், இவர் இப்படிச் சொல்வதைக் கேட்டு வேதனையுடன் சிரித்தான்.

“கடவுள் இருந்தால் ஏன் எங்களுக்கு இவ்வளவு கொடுமை நடக்குது?”

அவன் வெறுப்புடன் சாமான்களை எடுத்துப் போட்டான். மனிதன் உண்டாக்கிய ‘கடவுளை’ மீறிக் கடவுள் என்ன செய்துவிட முடியும்?

“தம்பி உன்னைப்போல ஒரு நூறுதமிழன் இருந்தால் எப்படியும் எங்களுக்கு ஒரு விடிவு வரும்.”

சோமசுந்தரம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்னார். செல்லத்துரைக்கு மறுமொழி சொல்ல நேரமிருக்கவில்லை.

முதலாளி வரமுதல் எத்தனையோ வேலை செய்து முடிக்க வேண்டும். வாழ்க்கை தொடரும். அவன் ஒரு சாதாரண தமிழன். தர்மங்களைத் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுபவன் என்று மட்டுந்தான் அவனுக்குத் தெரியும்.

நாழிகை — செப்டம்பர் 1994.

☆☆☆

விற்பனையாகும் இதர நூல்கள்

⇒ பாரம்பரியக் கதைகள் - Traditional Stories ⇐

மதனகாமராசன் கதைகள்	... 39-00
தேசிங்குராஜன் கதை	... 16-00
அல்லி அரசாணி கதை	... 18-00
சிந்துபாதின் கதை	... 17-00
அபிமன்யு - சுந்தரி கதை	... 6-50
சிகண்டியின் கதை	... 12-00
மதுரை வீரன் கதை	... 15-00
நள-தமயந்தி கதை	... 13-00
விக்கிரமாதித்தன் கதை	... 65-00
காத்தவராயன் கதை	... 15-00
பவளக்கொடி கதை	... 13-50
ஆரவல்லி சூரவல்லி கதை	... 9-50
அலிபாபாவும், நாற்பது திருடர்களும்	... 11-50
அலாவுத்தீனும் அற்புத விளக்கும்	... 22-00
பாமரர் கதைகள்—பாகம் 1	... 15-50
பாகம் 2	... 19-00

⇒ நீதிக் கதைகள் Moral Stories ⇐

ஈசாப் நீதிக் கதைகள்	... 44-00
சத்தியவான் சாவித்திரி	... 12-00
நல்லதங்காள் கதை	... 15-00
அரிச்சந்திரன் கதை	... 23-00
புகழ்பெற்ற பஞ்சதந்திரக் கதைகள்	... 47-00
சின்னஞ்சிறிய போதனைக் கதைகள்	... 18-00
அறிவுரை கூறும் அற்புதக் கதைகள்	... 14-50

⇒ சரித்திர நாடகம் - Historical Drama ←

தலைவணங்காத் தலைவன்	...	13-00
கட்டபொம்மன்	...	12-25
பகை வென்ற பாண்டியன்	...	28-50
புலித்தேவன்	...	8-75
மானம் காத்த மாவீரன்	...	43-00

⇒ சமூக நாடகம் - Social Drama ←

இந்திய நாடகம் (மு. சேரன்)	...	95-00
(ஒரு கூர்ந்த கண்ணோட்டம்)		
காத்திருப்பேன் காலம் வரை	...	22-00
படிச்சா மட்டும் பத்தாது	...	20-50
ஜோஸ்யர் சொக்கலிங்கம்	...	7-25
வழிகாட்டும் கைகாட்டி	...	7-50
பைத்தியங்கள் பலவிதம்	...	15-50
சிறு நாடகங்கள்	...	19-00
ஜோஸ்யம் தெரியாத ஜோஸ்யர்	...	9-25
ஓரங்க நாடகங்கள்	...	9-50
தூண்கள்-பறம்பை செல்வன்		
மனிதரில் டிசம்பர்கள் (வாழ்வியல் நாடகம்)		
ஸ்ரீ சவிதா	...	23-00

வித்தியாசமான எழுத்தாளர்

ராஜேஸ்வரி பாலகப்ரமணியம் ஸ்ரீலங்காவில் பிறந்து லண்டனில் குடியேறி அங்கே வசித்து வரும் சமூக நல சேவகி.

உடல் நல மேம்பாட்டு ஆலோசகராக அங்கு பணி புரிகிறார்.

மனித இன வரலாற்று ஆராய்ச்சித் துறை (மருத்துவப் பிரிவு) யில் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றவர். கல்வி, சமூகத்துறை ஆகியவற்றின் மேம்பாட்டுக்கான விசேஷ திரைப்படம், வீடியோ தயாரிப்பில் பட்டம் பெற்றவர்.

ஸ்ரீலங்காவில் கோளாவில் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். (தாயார் திருமதி. மாறிமுத்து, தந்தை திரு. குழந்தைவேலு) கணவருடன் 1970ல் லண்டனில் குடியேறியவர். ஏராளமான கல்வித் தகுதிகளைப் பெற்றவர்.

தமிழ் அகதிகளின் வீட்டு வசதி அமைப்பின் தலைவியாக இருந்தவர். தமிழில் சிறுகதைகளும், நாவல்களும் எழுதுவதில் ஆர்வம் கொண்டவர். ஆறு நாவல்களும், எழுபது சிறுகதைகளும் படைத்துள்ளார்.

இந்தியா, ஸ்ரீலங்கா, கனடா, பிரான்ஸ், ஆஸ்திரேலியா, ஜெர்மனி, நார்வே, நெதர்லாண்ட், இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளின் இலக்கிய ஏடுகள் இவரது கதைகளைப் பிரசுரித்துள்ளன.

தமிழில் வெளியான புதினங்கள் :

ஒரு கோடை விடுமுறை (1982ல் ஸ்ரீலங்காவில் பிரசுரம்). தில்லையாற்றங் கரையில் (1987-இந்தியா). தேம்ஸ் நதிக்கரையில் (1993 - இந்தியா). (லண்டன் முரசில் தொடராக வந்தது). உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள் (1991 - இந்தியா). அம்மா என்றொரு பெண் (1996 - இந்தியா) தயாரித்த திரைப்படம் மற்றும் வீடியோப் படங்கள். ஸ்ரீலங்கா அகதிகளின் குடியேற்றம் பற்றிய எஸ்கேப் ஃப்ரம் ஜெனோசைட் (1986). த பிரைவேட் பிளேஸ் (கல்யாணத்தில் சுற்பழிப்பு பற்றியது) (1988).

பெண் உரிமை, வரதட்சிணை ஒழிப்பு ஆகிய சீர்திருத்தங்களில் தீவிர ஈடுபாடுடையவர் திருமதி. ராஜேஸ்.

- ஆசிரியர் குழு,
மணிமேகலைப் பிரசுரம்.